

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ
DEVİRİMCİ SOL

Nisan 2009 SAYI: 20

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

BİZİMLESİN

**PARTİMİZİN
BEYİNİ
CEPHEMİZİN
YÜREĞİ
OLARAK
HEP BİZİMLE
OLACAKSIN!**

**30 Mart-17 Nisan
Şehitlerimizi Anıyor
Önderlerimizi Selamlıyor
Umudu Büyütüyoruz**

Kızıldere'den Gazi'ye

Kızıldere'de, kerpiç evin çatısından direnişi yöneten ihtilalimizin önderi, "dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için" yola çık-

mış bir önderdi. 39 yılın ardından halkına karşı görevini yerine getirmiş olmanın huzuru içinde son nefesini...

Devamı 3. sayfada

**Şehitlerimizi
Anıyor
Önderlerimizi
Selamlıyor
Umudu
Büyütüyoruz**

30 MART 17 NİSAN

**DEVİRİM ŞEHİTLERİNİ ANMA
VE DHKP-C'NİN KURULUŞUNU
KUTLAMA GÜNLERİ**

Devrimci Sol'dan:

İlk Devrimci Sol dergisini, Dayı'nın önderliği ve yönetiminde 1980 yılının Martında yayınlamıştık.

Kapağında orak çekiçli amblemimiz olan dergi, saflarımızda büyük bir heyecan yaratmıştı.

Sonraki Devrimci Sol dergilerinin hemen tamamında da Dayı'nın doğrudan denetimi, yönlendirmesi söz konusu olmuş, bir kısmına başyazılar yazmıştır.

Devrimci Sol'un bu sayısı, Dayı'nın şehit düşmesinden sonra yayınlanan ilk Devrimci Sol dergisi olma özelliğini taşıyor. Dolayısıyla Dayı'yla ilgili yazılarımız ağırlık taşıyor dergide.

Dayı'ya sözümüz var, Dayı'nın bize sözleri var.

Türkiye devrimi, Mahirlerle çıktığı, Dayılar'la devam ettirdiği yürüyüşü, zaferle sonuçlandırarak. Sınıflar mücadelesi boşluk tanımaz ve biz de o boşluğa izin vermeyeceğiz. Şehitlerimiz, önderlerimiz, Partimiz, ONURUMUZ, GURURUMUZ, UMUDUMUZ'dur. Onurumuza, gururumuza, umudumuza sarılan, onlara layık olmaya çalışan tüm yoldaşlarımızı selamlıyoruz.

Devrimci Sol 20. Sayı İÇİNDEKİLER

- Kızıldere'den Gazi'ye, Mahir'den Dayı'ya .. 3
- Mahirden Dayı'ya Türkiye Devrimci Hareketinde Önderlik! 8
- Örgütlenmeliyiz 17
- Savaşımızı Büyütmek İçin Silahlanmalıyız 25
- Mahirleri Anlamak - Dursun Karataş 33
- DY Bildirgesinden Bugün'e... Geçen 30 Yıl Öngörülerimizin İspatlanması Olmuştur 36
- Komutanımız Önderimiz Dayımızı Yitirdik (39 No'lu parti açıklaması) 44
- Yoksulluğu örgütleyemeyen, devrimi örgütleyemez! 52
- Savaşı Büyütmek, Herkesin Hepimizin Kendi Hedeflerimizi Büyütmemizden Geçer 61
- Dayı, bizim iddiamızdır... Geleceğe biz taşıyacağız. Söz veriyoruz! 67
- Umudun Kızı 71

KIZILDERE'DEN GAZİ'YE, MAHİR'DEN DAYI'YA;

'Ne söylediysek yaptık, ne yaptıysak savunduk'...

'HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ' dedik ve bir milim sapmadık bundan.

Kızıldere'de, kerpiç evin çatısından direnişi yöneten ihtilalimizin önderi, **"dünyanın Türkiyesinde devrim yapmak için"** yola çıkmış bir önderdi. 39 yılın ardından halkına karşı görevini yerine getirmiş olmanın huzuru içinde son nefesini vererek şimdi Gazi Mezarlığında yatmakta olan hareketimizin önderi, bayrağı Kızıldere'den devralıp **"Dünyayı bir kez da Türkiye'den sarsma iddiasını"** sürdüren bir önderdi.

Kızıldere'den Gazi'ye çizilen siyasi hat, Türkiye devrimi iddiasını temsil eden iki önderimizin tarihi misyonlarının ifadesidir. Kızıldere'yi Gazi'ye bağlayan tarihi bağ, halk kurtuluş savaşının önderlik misyonunun tereddütsüz ve ustaca üstlenilmiş olmasıdır.

Kızıldere'den Gazi'ye, Mahir'den Dayı'ya uzanan tarihi süreç, THKP-C ideolojisinin kesintisizlik tarihidir.

Kızıldere, yarım kalmış bir strateji, yarım kalmış bir yürüyüş değildir. Gazi'de, bir kızıl bayrak denizi içinde Dursun Karataş'ı toprağa veren büyük kortej, Kızıldere'deki yürüyüşün hem ideolojik, hem örgütsel devamıdır. Kızıldere'de katlederek, cenazesini tüm orduyu, polisi seferber edip, törensiz toprağa verdirerek Mahir'i tarihin karanlıklarına

gömme hesabı yapan oligarşinin hesabı, onyıllardır "Kızıldere Manifestosu"nun aydınlatığı yolda, "Yolumuz Çayanların Yoludur" diyerek yürüyen onbinler tarafından bozulmuştu; Gazi'de Dayı'nın tabutunu omuzlayan 15 bin kişi, bunu bir kez daha ilan etti. Duvarlara, pankartlara yazılan "Mahir'den Dayı'ya Sürüyor Bu Kavga" sloganı, Kızıldere'den Gazi'ye uzanan kesintisizliği gösteriyor tüm dünyaya.

Mahir'den Dayı'ya sürüyor bu kavga; Mahir, Kızıldere'de yalnız bir direnişi değil, Türkiye devrimini yönetiyordu. Aldıkları tek bir karar, Türkiye devriminin geleceğini belirledi. Kızıldere bizim için bir son değil, Mahir'den Dayı'ya ve şimdi Dayı'nın öğrencilerine uzanan bir sürekliliğin adı oldu.

Kızıldere, bitti denilen yerden yeniden başlayan, hayatın en dinamik damarının adı olarak yer aldı ülkemiz sınıflar mücadelesinde.

Kızıldere, Mahir'le biten değil, Mahir'in kararlılığıyla Dayı'nın ellerinde yükselip 12 Temmuzlara, 16-17 Nisanlara, Balkıcalar'a, ölüm oruçlarına, Gazi ayaklanmalarına, Büyük Direnişe ve bugünlere uzanan tarihsel sürekliliğin adı olmuştur.

Kızıldere'den Gazi'ye uzanan 36 yılda, birbirinin tekrarı olmayan ama birbirini tamamlayan, ge-

lenek ve değerlerin yaratılması vardır.

Kızıldere bu ülkenin tarihinde bir iltir. Kendisinden sonra birçok ilklerin de yaratıldığı, tek tek kahramanlıkların ilmek ilmek örülerek kitlesel kahramanlıkların yolunun açıldığı bir mücadele hattının da öncüsü olmuştur.

Mahir'in Kızıldere'de haykırdığı *"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"*, sözlerindeki kararlılık ve netlik daha sonraki yıllarda Dayı tarafından sürdürülerek, bugünlere kadar büyüyen gelişen ve hiçbir engel karşısında eğilip bükülmeyen bir hareketin yaratılmasını sağlamıştır. Kızıldere'den Gazi'ye uzanan süreç, Mahirlerin partileşme sürecinin ve eylemlerinin basit bir tekrarı değildir. Mahir'in Marksizm-Leninizm bir kılavuz olarak kabul etmesi gibi, Dayı da Mahir'in formüle ettiği devrimci teori ve stratejiyi aynı anlayışla ele aldı. Geliştirdi, zenginleştirdi.

Kızıldere'den Dayı'ya tüm bu süreç boyunca yaşanan kahramanlıklar, tesadüfi veya kişisel değildir. Hepsi bir ideolojinin pratiğe yansımasıdır. Hiçbir tüzükte yazılmamıştır bunlar, hiçbir kurala bağlanmamıştır. Bunları yaratan bu tarih ve ideolojik netliktir.

Bu ideolojinin **yaratıcısı** Mahir, **sürdüren ve geliştiren** ise Dayı'dır.

Bu ideolojinin temelinde emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı mücadele ve burjuva ideolojisiyle hiçbir koşul altında ve hiçbir biçimde uzlaşmamak vardır. Ne Mahir'de ve ne de Dayı'da bu ideolojiden bir milim olsun bir sapma görülmemiştir. Bu, ideolojik netliğin ve sağlamlığın ifadesidir.

Bu ideoloji ile yıllar boyunca emperyalizme ve oligarşiye karşı kesintisiz ve tavizsiz bir mücadele yürütülmüştür. Bu nedenle sadece oligarşinin değil, emperyalizmin de baş hedefi haline gelmiştir.

Emperyalizmin ve oligarşinin ideolojik saldırılarının yanı sıra statüleri bozulan oportünist ve reformistlerin saldırılarının da hedefi olunmuştur her dönem. Hem 1970'lerde Mahirler ve hem de sonraki yıllarda Dayı ve önderliğindeki devrimci hareket,

birçok saldırıyı yaşamları ve yarattıkları ile püskürtmeyi başarmışlardır.

"Varsın bütün oklar üstümüze yağsın. Biz, doğru gördüğümüz bu yolda sonuna kadar yürüyeceğiz. Bu yolda çeşitli suçlamalara, haksız kötülemelere, iftiralara, küfürlere hatta provokasyonlara hedef olacağız. Dünyanın herhangi bir ülkesinde oportünizm tarafından bu çeşit suçlamalara hedef olmamış bir Marksist-Leninist hareket

gösterilebilir mi? Ve yine gösterilebilir mi ki, bu çeşit suçlamalarla oportünizmin bir Marksist-Leninist hareketin üstesinden geldiği? Hayır, hayır arkadaşlar, dünyanın her yerinde, her zaman Marksist hareket oportünizmin suçlamalarına, iftiralarına, hatta provokasyonlarına rağmen, emperyalizmin ve hâkim sınıfların insanlık dışı bütün cebir ve baskılarına rağmen, giderek güçlenmiş, çelikleşmiş ve zaffer kazanmıştır! Tavrımız proleter devrimci tavidir. Çünkü proletaryanın devrimci ilkelerine azimle bağlı kalmak, bu ilkeleri çiğneyen her çeşit sağ ve sol görüş ve hareketle uzlaşmaz bir mücadele içinde olmak kendisine proleter devrimcisiyim diyen bütün devrimcilerin en kutsal görevidir!"... İşte böyle söylüyordu o zamanlar Mahir. Kim ne derse desin, kim nasıl saldırırsa saldırın, doğru bilinen yolda yürünecek ve asla bu yoldan sapılmayacaktır. Ve ondan bayrağı devralan Dayı aynı kararlılıkla aynı düşünceleri ifade ediyordu:

"Emperyalizmin, sosyalist sistemi yıktığı, sosyalizmin yenildiği masallarını anlattığı bir dünyada, kendisine 'devrimci-komünist' diyen birçok örgütün emperyalizmle uzlaşmak ve silah bırakmak için kuyruğa girdiği bir dünyada, 'Marksist-Leninist diyerek tüm emperyalistlere ve yerli işbirlikçilerine meydan okuyarak, silahlı mücadele bayrağını kaldırmak, deli damgasını yemekle özdeşti."

Devrimci hareket, "Deli" damgasını yeme pahasına doğru bildiğinden şaşmamış, ML çizgiden taviz vermemiştir.

UZLAŞMAK İHANETTİR:

Bu ülkede devrim için yola çıkan bir hareketin

Kızıldere'den Gazi'ye çizilen siyasi hat, Türkiye devrimi iddiasını temsil eden iki önderimizin tarihi misyonlarının ifadesidir. Kızıldere, yarım kalmış bir strateji, yarım kalmış bir yürüyüş değildir. Gazi'de, bir kıvılcık bayrak denizi içinde Dursun Karataş'ı toprağa veren büyük kortej, Kızıldere'deki yürüyüşün hem ideolojik, hem örgütsel devamıdır.

silahlı mücadeleden başka bir şansının olmadığını söyleyen Mahir'in ve onun bayrağını devralan Dayı'nın karşısına çok engeller çıkmıştır. Ama bu konuda Mahir de, Dayı da tavizsiz olmuş, burjuva ideolojisinin devrimci saflarda yaşamasına asla izin verilmemiştir.

Emperyalizm ile *"barış içinde bir arada yaşama"* teorilerinin ortalığı kapladığı bir dönemde "dünyanın Türkiye'si'nde devrim" yapmaya soyunmuştu Mahirler. Onlarca yıllık revizyonizme ve o güne kadar ülkede otorite sayılanlara karşı çıkarak, onların teorik tezlerine kafa tutarak emperyalizmle barışmayı değil, ona karşı silahlı mücadeleyi temel alan bir çizgide savaşımayı savunuyordu Mahir:

"Amerikan emperyalizminin hâkimiyeti ve yerli uşağı sömürücü sınıfların iktidarını yıkmak, bağımsızlığı kazanmak için tek yol silahlı kurtuluş savaşıdır."

Ve bu mücadeleyi Kızıldere'de son nefesini verene, Parti-Cephenin son neferine kadar da sürdüreceklerdir. Silahlı mücadeledeki bu kararlılık ve anti-emperyalist anti oligarşik bilinç, sonraki yıllarda bayrağı devralan Dayı'da somutlaşan çizgide devam edecektir.

1990'lı yıllarda sosyalist ülkelerde bir bir yıkımlar yaşanır ve bir çok kesim emperyalistlerin önünde diz çökmeye başlarken, dünyada emperyalizme kafa tutan bir hareketin önderi olma onurunu taşıyordu Dayı. Sosyalizmin sorunlarına emperyalistlerin gözü ile emperyalistlerin aklı ile bakmaya çalışanlara karşı **"sosyalizmin sorunlarının çözümü sosyalizmdir"** diyerek net bir karşı çıkış ortaya koymuştu. Emperyalist propagandaların etkisi altındaki sol güçlerin dahi, bir "halk hareketi" diye değerlendirme yanlılığına sürüklendikleri Romanya'daki emperyalist darbeye karşı çıkmanın ve direnen Çavuşesku'nun yanında yer almanın onurunu da yine Dayı yaşatmıştır bu ülkenin devrimcilerine.

Amerikan emperyalizmi Irak halkına saldırdığında *"ne Sam ne Saddam"* diyerek objektif olarak emperyalizmin yanında yer alanlara karşı, Dayı'nın önderliğinde devrimci hareketin tavrı açık ve nettir;

Amerikan emperyalizminin açıkça karşısında olunmakla kalmayıp Amerikan hedeflerine yönelik birçok eylemler gerçekleştirilerek Irak halkının yanında saf tutulmuştur. Emperyalizm karşısında en doğru tavrı alan örgüt olma onurunu da yine Dayı yaşatmıştır bu ülkenin devrimcilerine.

Dayı'nın her konuya ilişkin bakış açısında ne bir karmaşa ve ne de bir belirsizlik vardır. Bunu yaratan ise o güçlü ideolojik netliktir.

Bu uzlaşmaz tavır ve emperyalizme karşı yürütülen açık ve net mücadele çizgisi, yerli işbirlikçilerinin olduğu kadar emperyalizmin de şimşeklerini de üzerine çekecekti. Bu nedenle Amerikan emperyalizmi dünyada hedef listesine aldığı örgütlerin içinde devrimci hareketi de baş sıralarda saymıştır.

Bu ülkede devrim yapılmak isteniyorsa emperyalizm ve oligarşiyi karşısına almak bir zorunluluktur. Bu da birçok bedeli ödemeyi kabul etmek demektir. Yani kısacası devrim yapılmak isteniyorsa bedelden kaçmak olmazdı. Ya bu ülkede devrim yapmaya soyunmayacaksınız, bunun için koca koca laflar etmeyeceksiniz ya da bunun gerektirdiği bedelleri göze alacak ve ödeyeceksiniz.

İşte Kızıldere'den Gazi'ye, Mahir'den Dayı'ya uzanan çizgi, bunları göze alan bir cüret ve kararlılıkla savaş alanında yerini almıştır.

Bu çizgiye emperyalizmle ve oligarşiyi sürekli savaş içinde olan ve karşı devrimci hiçbir güç ve ideolojiyle de asla uzlaşmamış bir çizgidir.

Bu çizgiyi sürdürenler Kızıldere'den Gazi'ye, Mahir'den Dayı'ya bugünlere kadar savaşın gerektirdiği birçok bedeli ödemiş ama ödedikleri her bedelin karşılığını almasını da bilmişlerdir. Hiçbir bedel boşa ödenmemiş, karşılığı misliyle ödetilmiştir. Çünkü yürütülen bir savaştır ve savaş, esas olarak iradeler üzerinden yürür. Hasmin iradesini teslim almaktır, savaşın asıl amacı. İşte bu konuda yaratılan en büyük değer; "Ölen ama asla teslim olmayanlar"dır. Ölen ama yenilmeyenlerdir.

Yenilgilerden Zafer, Katliamlardan Yeni Bir Yaşam Yaratın Direniş Geleneğimizdir; işte bunu yaratan Kızıldere, Türkiye devrim mücadelesi tari-

Kızıldere'den Dayı'ya tüm bu süreç boyunca yaşanan kahramanlıklar, tesadüfi veya kişisel değildir. Hepsi bir ideolojinin pratiğe yansımalarıdır. Hiçbir tüzükte yazılmamıştır bunlar, hiçbir kurala bağlanmamıştır. Bunları yaratan bu tarih ve ideolojik netliktir.

hinde bu yanıyla bir ilktir. Fiziki olarak Mahirler ve THKP-C yok edilmiştir, ama teslim olmama tavrı, geleceği belirleyen en net hedef olmuştur.

ÇÜNKÜ TESLİM OLMAMAK, UZLAŞMA-MAKTIR.

Kızıldere'nin kendisi emperyalizme ve oligarşiye meydan okumanın simgesidir. Radar üssünden kaçırılıp rehin tutulan İngilizler ve bunlar karşılığında idam edilmek istenen devrimcilerin idamının durdurulmak istenmesi, emperyalizme ve oligarşiye karşı cüretli bir meydan okumadır. Ve bu, devrimci dayanışmanın, gelenek ve değerlerin güçlü bir temele oturtulmasının da ilkelerindendir.

Tüm bu yanlarıyla ezilmeliydi bu tavır ve bu tavrı alanlar. **"Teslim olun!"** ihtarıyla başladı ezme tavrı. Evet, teslim olmalıydılar ve emperyalizme ve oligarşiye biat etmeliydiler. Suçlu olduklarını kabul edip burjuvazinin adaletine sığınmalıydılar. Ama hayır! Alınan cevap hiç de öyle değildir: **"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"** dediler.

Mahir çok öncesinden biliyordu ki;

"Devrim yolu engebelidir, dolam-baçlıdır, sarptır.

Kurtuluş bayrağı bu yolu tırmanan gerillaların

birbirine iletmesi ile oligarşinin burcuna dikilecektir.

Her engebede düşen gerillaların gövdesi

Bir devrim fırtınası yaratır...

Düşen gerillaların kanı devrim yolunu kızılaştırır, aydınlatır...

Düşenler geride kalmazlar,

Onlar; Emekçi halkın kalbinde, ruhunda ve bilincinde, devrimin

önder ve itici sembolleri olarak yaşarlar..."

Ve yaşadı Mahir de. Devrettiği bayrak, aynı kararlılık ve cürete sahip olan Dayı'nın ellerinde oligarşinin burçlarına dikilmek üzere dalgalanmaya devam etti. Nice düşenler olsa da bu yolda, bayrak asla düşmedi, düşürülmedi. Elden ele devredildi.

Çünkü bayrak, halkların iradesiydi. Çünkü bayrak vatandı. Onu düşürmek, onu teslim etmek her şeyi; ni; onurunu, namusunu, iradeni, vatani teslim etmektir. Bu nedenle;

Gün geldi, bayrağı aşağı çekmeye çalışan eski tüfeklerle mücadele edildi, gün geldi emperyalizme ve oligarşiye karşı Mahir'le aynı açıklıkta ve netlikte, devrimin ihtiyaçlarına denk bir cüret ve kararlılıkla cevap verildi.

Gün geldi, "Mahir'de bunlar yoktur" denilmeden, hiçbir dogmaya kapılmadan tıpkı Mahir gibi onunla aynı çizgide ve aynı netlikte sürecin ihtiyacına denk örgütlenmeler yaratıldı, savaş örgütü savaşın ihtiyacına göre yeniden ve yeniden şekillendirildi.

Gün geldi, Kızıldere destanına yeni halkalar eklendi.

Kızıldere daha yaşandığı andan itibaren geleceği kuran, geleceği yaratan bir direniş ve Mahir'in sözlerinin pratikte nasıl karşılık bulduğunun ispatı olmuştur.

Halkların tarihi hiçbir dönem ege-menlerin yaptıkları ile yazılmadı.

Tarih, direnenlerin haklılıkları ve kararlılıkları ile yazılır.

İşte Kızıldere böyle bir direniştir. Kızıldere'nin ölümlerden zafer kazanması Mahir'in o cümlesinde ifadesini bulmuştur. Ve bu zafer, geleceğin de belirleyeni olmuştur. Kızıldere'den sonra aynı kararlılık ve cüretle

hareket eden devrimci hareket, benzer kararlılık ve cüretle Kızıldere'yi bugüne bağlayan uzun bir zincir yaratmıştır. Öyle ki, Kızıldere'deki kararlılık ve direniş, ülkemizin birçok yerinde farklı yerlerde ama aynı kararlılık ve cüretle, farklı cümlelerle ve farklı biçimlerde ama aynı inançla dile getirilmiş, düşman karşısında savunulmuştur.

Kimi zaman dağda, şehirde, kuşatma altında bir direniş bir evin duvarında veya bir kayanın üzerine yazılan umudun adı olmuştur bu. Kimi zaman susmayan marşlar ve tilililer, sloganlar olmuştur. Kimi zaman düşmanın teslim olun çağrılarına karşı, meşruluğunun bilinciyle verilen "asıl siz teslim olun!" çağrısı olmuştur. Ve kimi zaman ise Mahir'den dev-

Gün geldi, "Mahir'de bunlar yoktur" denilmeden, hiçbir dogmaya kapılmadan tıpkı Mahir gibi onunla aynı çizgide ve aynı netlikte sürecin ihtiyacına denk örgütlenmeler yaratıldı, savaş örgütü savaşın ihtiyacına göre yeniden ve yeniden şekillendirildi.

Gün geldi, Kızıldere destanına yeni halkalar eklendi.

ralınan bayrak direniş üslerine asılarak sosyalizmin bayrağının asla düşürülmeyeceği haykırılmış, mevziden mevziye bayrak devredilmiştir.

Ödenen bedele, verilen kayıplara rağmen eylem çizgisindeki netlik ve adaletindeki şaşmazlık da yine Mahir'den Dayı'ya aynı titizlikle korunmuş, eylemlerde halka zarar vermeme tavrı, halkta güven oluşturma da temeli olmuştur. Marksist-Leninist çizgide yürüyen, cüret ve kararlılıkta sınır tanımayan bu hareketin ne geçmişinde ve ne de sonrasında bir adaletsizlik, eylemlerinde halka verilmiş bir zarar söz konusu değildir.

"Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, kendi saldırı noktaları dışında kalan hedeflere yönelen ve halkın saflarına da zarar veren hiçbir maceraperestin ve gangsterin sorumluluğunu üzerine almaz. Çocuk kaçırmak, kadınlara ilişmek, emperyalistlerle doğrudan doğruya ilişkisi olmayan kimselere, esnafa, para babası bir avuç hain dışındaki orta derecedeki zenginlere, yani orta-burjuvaziye saldırarak zarar vermek, devrimci eylem olamaz. Bunlar adi gangsterlik olaylarıdır. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi, bu gibi olayları şiddetle kınar." (THKC 1 No'lu Bülten)

Bu tavır aynı şekilde devam ettirilmiş ve gerek eylemlerdeki seçicilikte, suçlu olanların cezalandırılması konusundaki hassasiyette ve gerekse de oligarşiye karşı takınılan tavrıda halka zarar vermemeye özen gösterilmiştir.

"Her geçen gün biraz daha teşhir olan ve yaptıklarını savunamaz durumda kalan oligarşi, terör politikasını sürdürdükçe bedelini de ödemek zorunda kaldı. Halkın, demokratların hemen hiçbir kesimi faşizme karşı devrimci adaleti içeren silahlı eylemlerimiz karşısında bu eylemlerin meşru olmadığını, halka zarar verdiğini yüksek sesle söyleyecek bir karşı tavra girmedir." diyebiliyoruz rahatlıkla.

Adalet terazisindeki hassasiyet bunu engeldi. Oligarşinin yaptıklarının teşhiri ve suçluların açıklanıp cezalandırılacaklarının da açıkça ilan edilmesi ve suçsuz olan tek bir kişiye dahi zarar vermeme tavrıdır bunu yaratan.

Devrimcilerdeki fedakârlık bilincini ve cüreti gören halk kitlelerinde, devrimcilere olan güvenin artmasının yanı sıra, kendilerine olan güven de artmaktadır. Devrimcilerin oligarşiye karşı aldıkları tavır, oligarşiyle çelişkisi olan halk kitlelerinin de bu tavrı alabilmesinin önünü açıyor, kendine olan güvenlerini artırıyordu. Kızıldere'den bugünlere taşınan bu gelenek ve savaş kararlılığı, giderek halk kitlelerini de tamamen saran bir ruh haline dönüşmektedir.

"Her şey bizim kararlı, inançlı ve tutarlı savaşçılığımıza bağlıdır. Hiçbir zaman yılmamalıyız. Darbeler ve bozgunlar yılgınlık değil, tam tersine devrimci inanç ve öfkemizi bilemelidir. Daha tutarlı ve daha az hatalı savaşmamızı sağlamalıdır."

Mahir'in dediği gibi her şey bizde bitiyor. İhtiyacımız olan her şeyimiz var. Parti-Cephe'nin bugüne kadar yarattıkları bunu bize kanıtıyor. Yapmamız gereken savaşımızı, tarihimize, geleneklerimize yeni sayfalar ekleyerek daha cüretli sürdürmek olacaktır. Bu tarihi yaratan önderimize, Dayımıza verdiğimiz sözü tutarak bu tarihi daha da büyütmek olacaktır...

Emperyalizme, faşizme karşı savaşmak ve bağımsız demokratik Türkiye'yi yaratmak için en önemli silaha sahibiz. Bu silah ideolojimizdir. Bu uzun devrim yolunda sapmadan yürümüşsek bu, ideolojimiz sayesinde.

Tarihimiz boyunca eğilip bükülmemişsek, siyasi tıkanıklık yaşamamışsak, sağdan soldan etkilenmeyip kendi ayaklarımız üzerinde durabilmişsek; bu, ideolojik netliğimiz, Marksist-Leninist yolda kararlılıkla yürüyor oluşumuz sayesinde. Kızıldere'den Gazi'ye uzanan yolda yaratılan değerler ve geleneklerimiz, önderlerimizin belirleyiciliğinde şekillenen kesintisiz yürüyüşümüz, yarınlara dair en büyük güvencemiz, moral gücümüz ve yol göstericimiz olacaktır. Kızıldere'den Gazi'ye uzanan yol, bizi devrime götürecektir. Bu yol devrimi gerçekleştireceğimizin, dünyayı bir kez de Türkiye'den sarsacağımızın garantisidir. Bu yol bizim ideolojik netliğimiz, kurtuluşa kadar savaşmaktaki kararlılığımız, zafere ulaşmaktaki ısrarımızdır.

Kızıldere'den Gazi'ye uzanan yolda yaratılan değerler ve geleneklerimiz, önderlerimizin belirleyiciliğinde şekillenen kesintisiz yürüyüşümüz, yarınlara dair en büyük güvencemiz, moral gücümüz ve yol göstericimiz olacaktır. Kızıldere'den Gazi'ye uzanan yol, bizi devrime götürecektir.

Mahirden Dayı'ya Türkiye Devrimci Hareketinde Önderlik!

Tarihin hemen her döneminde halklar, kendi bünyesinden kahramanlarını, önderlerini çıkarmıştır. Gelecek umutlarını, kurtuluşlarını onda yaşatmışlardır. Egemen sınıflar da halkları sınıflar mücadelesinde öndersiz bırakmak için her türlü yol ve yöntemi kullanmıştır. Fiziki olarak yok etmek birincil hedefleri olmuştur. Yok edememişse, "satın alma"ya çalışmıştır. Onda da sonuç alamamışsa, akla-hayale gelmeyecek iftiralarla, yalanlarla karalamaya çalışmıştır. Egemen sınıfların halkın önderlerine olan düşmanlığı sadece önderlerin yaşadıkları dönemle sınırlı olmamıştır. Eğer bir önder yaşadığı dönemin ötesine geçip, tarihte izler bırakarak kalıcılaşmış ve ölmüş olmasına rağmen hala halkına önderlik etmeyi sürdürüyorsa, sömürücü egemen sınıflar, onlarca ve hatta yüzlerce yıl yalan ve iftiralarını tekrarlamaya devam etmişlerdir. Ama asıl olarak da, halkların önderlerini unutmamasını sağlamaya çalışmışlardır. Önderlerini unutan halklar, hem tarih bilinçlerini, hem gelecek umutlarını da kaybedeceklerdir. Bunun için önderlerden geriye kalan yazılı-sözlü eserleri yok etmeyi, bunu başaramamışlarsa içini boşaltmayı, sistemleri için tehlike olmaktan çıkarmayı bir politika haline getirmişlerdir.

Egemen sınıflar, önderlerin halkların **gelecek umutlarının sembolleri** olduğu gerçeğini bilerek hareket etmektedirler. Bu "sınıfsal bilinç"in sonucudur ki; en korkunç işkencelerle, yöntemlerle katlettikleri halkın önderlerinin ölü bedenlerine bile işkence, zulüm uygulamışlardır. Yeri gelmiş önderler için darağaçları kurmuş, yeri gelmiş derilerini yüzmüş, yeri gelmiş vücutlarını parçalara ayırmışlardır. Gözlerine mil çekmiş, yakmışlardır... Önderlerin ölüsünü parçalamış, bedenlerini halka teşhir etmişlerdir. Amaç önderleri aşağılamak, halktaki korkuları, kaygıları büyütme, bir daha kendisine karşı çıkılmasının, isyan edilmesinin önüne geçmektir.

Fakat tarih karşısında yeniktir sömürü ve zulüm düzeninin sahipleri. Bu savaşın galibi, tarihin imbiğinden süzülüp gelen halk önderleridir. Anadolu halklarının bağrından çıkardığı Baba İshaklar, Pir Sultanlar, Şeyh Bedreddinler, Şeyh Saitler, Seyit Rızalar ve daha niceleridir. Ezilenler, önderlerine güvenmiş, onlara inanmış, egemen sınıfların her türden zulmüne, katliamlarına rağmen inançları için, daha iyi yaşamak için, hak ve adalet için, isyan etmişlerdir. Ölmüş, öldürmüşlerdir. Egemenleri tahtından etmiş, çeşitli zamanlarda ve yerlerde, kendi yönetimlerini kurdukları da olmuştur. Umutlarını hep diri tutmuş, önderlerini sahiplenmiş ve yaşatmışlardır. Şeyh Bedreddin'in **"Bir kişi inancı için vuruşurken ölürse inancı da doğruysa, o ölmüş sayılmaz"** sözünü tarih önünde doğrularcasına, yüzlerce, binlerce yıl boyunca önderlerini unutmamış, unutturmamışlardır.

Bu kısa tarih özetinden anlaşılacağı üzere, önderlikler de sınıflar mücadelesinin bir parçası olarak, halkların ve ezenlerin arasında kıyasıya bir kavga konusu olmuştur. Önderliği böyle bir kavganın konusu haline getiren ise elbette tarihsel olarak üstlendiği misyondur.

Tarihsel Olarak Önderlik

Önderlik halklar için de, egemen sınıflar için de önemli olmaya devam etmektedir. Önder'in konumu şöyle tanımlanabilir: *"Yetenegi ya da toplum içindeki yeri dolayısıyla ilişkide bulunduğu toplumsal kümenin ya da toplumun tutum, davranış ve etkinliklerini, belli zaman ve koşullar için değiştirip yöneltme yeteneği gösteren, topluluğu, topluma kılavuzluk eden, toplumu örgütleyen kimse."*

Peki, egemen sınıflar önderlere, liderlere tamamen karşı mıdır? Hiç "önder", "lider" çıkmasını mı istiyorlar? Elbette hayır. Egemen sınıfların karşı ol-

duğu önderler, halkların çıkarlarını savunan, halkları sömürü ve zulme karşı ayağa kaldıran, kurtuluş yolunda kılavuzluk yapan önderlerdir. Değilse, sömürücü egemen sınıflar da, toplumu kendi politikaları doğrultusunda yönlendirmek, denetim altında tutabilmek, toplumda varolan heyecanları, tepkileri, hoşnutsuzlukları düzen içine kanalizere edebilmek için önderlere, liderlere ihtiyaç duyar ve sistem içinde onları yaratmaya çalışır.

Bugün, burjuva demokrasisinin ve demokrasicilik oyununun bir parçası olan düzen partilerinin ve seçimlerin bir amacı da budur. Halkları en iyi aldatma kapasitesi ve yeteneğine sahip politikacılar, tekeller adına ülkeyi yönetebileceğine inanılan kadrolar, topluma, peşinden gidilmesi gereken liderler olarak sunulur. Kısacası, sınıflar mücadelesinde, mücadelenin iki tarafı da kendi önderlik kadrolarını yaratır.

Kapitalizmle Birlikte Halkların Gerçek Önderleri Marksist-Leninist Kimlikli Önderler Olmuştur

Halklar köleci ve feodal toplumda olduğu gibi kapitalist toplumda da tüm yaşamını halkının umut ve özlemleri için adayan önderlere ihtiyaç duymuş ve duymaktadır. Egemen sınıfların bilinç çarpıtma, beyinleri teslim alma araç ve yöntemlerini alabildiğince geliştirdiği günümüz koşullarında, halkların gerçek halk önderleriyle burjuvazi tarafından topluma dayatılan ve halktan yana görünüp egemen sınıf adına çalışan önderleri ayırt edebilmesi daha da güçleşmiştir. İletişim ve propaganda araçları büyük ölçüde emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin denetimindedir. Günün 24 saati, hayatın her alanında bilinç bulanıklığı yaratmaya ve beyinleri teslim almaya çalışmaktadırlar. Devletin tüm kurum ve kuruluşları bir amaca hizmet etmektedir. Anaokullarından üniversitelere, resmi dairelerden askerliğe, işyerlerinden, eğlenceye... Her şey ama her şey burjuva ideolojisinin egemen kılınması için planlanmıştır. İşte bu koşullarda emekçilere sınıf çıkarlarının yönünü ve bu çıkarları gerçekte kimin savunduğunu gösterebilmek, yani önderlik yapabilmek, yoğun bir çalışmayı, emeği, disiplini, ideolojik, politik netliği gerektirmektedir.

Halkların gerçek kurtuluşunu sağlayabilecek tek toplum biçimi vardır; o da sosyalist toplumdur. Diğer bir ifade ile proletarya ve burjuvazinin temel sınıfları oluşturduğu kapitalist toplumda, ilerici sınıf proletaryadır. İdeolojisi de sosyalizmden başkası değildir.

Her şey burjuva ideolojisinin egemen kılınması için planlanmıştır. İşte bu koşullarda emekçilere sınıf çıkarlarının yönünü ve bu çıkarları gerçekte kimin savunduğunu gösterebilmek, yani önderlik yapabilmek, yoğun bir çalışmayı, emeği, disiplini, ideolojik, politik netliği gerektirmektedir.

Buradan çıkarılacak sonuç da açıktır ki, sosyalizmi hedef göstermeyen hiçbir önder, halkının gerçek önderi olamaz.

Kuşkusuz halklara "sosyalizm" hedefini gösteren herkes halkın önderi değildir, olamaz. Halkların önderi olabilmesi için, hem halkını kurtuluşa, sosyalizme götüreceği yolu doğru belirlemesi gerekmektedir, hem de bu doğrultuda pratiği örgütlemelidir. Ve bunların yanı sıra önder; **bu savaşın gerçeklerine uygun yaşamalıdır** da... Son bir gereklilik olarak şunu da eklemeliyiz ki, burjuvaziye karşı sınıflar mücadelesinde bir önderliğin, tarihi rolünü oynayabilmesi, bu tarihi role uygun bir örgütlenmeye, Marksist-Leninist bir partiye sahip olmasıyla mümkündür. Kendi örgütünü yaratmamış bir önderin tanımlanan önderlik rolünü oynayabilmesi mümkün olmaz.

Lenin, Stalin, Mao, Dimitrov, Enver Hoca, Castro gibi devrim önderleri, en başta, amaca ulaşılmasına öncülük edecek politik ve askeri örgütlenmelerin önderleridir.

Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Ho Chi Minh, Castro, Che gibi devrim önderlerinde somutlandığı gibi, Marksist-Leninist önderliğin özünü, mevcut kurulu düzeni yıkmayı ve sosyalizmi kurmayı hedeflemek oluşturmaktadır. Tüm ömürlerini ezilenlerin kurtuluş mücadelesine adanmışlardır. Egemen sınıfların her türlü zoruyla, yasaklarıyla karşılaşmışlar, büyük bedeller ödemişlerdir. Yaşamlarını belirleyen devrimci mücadele olmuştur.

Her birine atılmadık çamur, söylenmedik kötü tanım kalmamıştır. Egemen sınıflar kendilerine en büyük darbeyi vuranlara, en fazla saldırmışlardır.

Ülkemizde Marksist-Leninist Önderlik

Türkiye halkları 20. Yüzyılın büyük bir bölümün-

de ihtilalci bir önderliğe sahip olamadı. Bu anlamda yüzyılın başlarında tarih sahnnesine çıkan iki isim sözkonusudur; ki birincisi, emperyalizme karşı kurtuluş savaşına önderlik eden Mustafa Kemal'dir. Mustafa Kemal'in önderliğindeki Kuvva-i Milliye hareketinin hedefinde sosyalizm yoktur; ulusal bağımsızlıktır ancak, kapitalizme karşı tavır almayan küçük-burjuva önderlik, ulusal bağımsızlığı da koruyamayacaktır. Bu anlamda, küçük-burjuva önderliğin halkların mücadelesindeki yeri, 1920'lerin başında emperyalist işgale karşı savaş süreciyle sınırlı kalmıştır. TKP'nin önderi Mustafa Suphi, önderlik misyonunu üstlenmeye çalışır; ancak Suphi ve yoldaşları Sovyetler'den Kurtuluş Savaşı'na katılmak için Anadolu'ya geldiklerinde, Kemalist yönetimin talimatıyla katledilirler.

Anadolu halkının kurtuluşunu hedefleyen devrimci örgütlerin ve önderliklerin filizlenmesi 1960'ların ikinci yarısında mümkün olabilmıştır. 1961 Anayasası'nı izleyen dönemdeki nispi demokratik hakların örgütlenmelere zemin açması, Marksizm-Leninizmin özellikle yüksek öğrenim gençliğinin gündemine girmesi, adım adım işçilerin, köylülerin mücadelesinin başlaması, anti-emperyalist mücadelenin güç kazanması, gençlik örgütlenmelerinin giderek halkın sorunlarını da sahiplenip mücadeleyi yükseltmesi, 50 yıllık reformist gelenekleri de parçalayarak ihtilalci gençlik önderlerinin yetişmesini, öne çıkmasını beraberinde getirmiştir. İşte bu koşullarda Anadolu halkını gerçek kurtuluşa götürecek örgütler ve önderler de filizlenmeye başlamıştır.

Mahir Çayan ve yoldaşlarının önderliğindeki Dev-Genç örgütlülüğü, gelişiminin belli bir aşamasında yetiştirdiği öncü kadrolarıyla hayatın her alanına müdahale edebilir hale gelmiş, ideolojik, politik, örgütsel çeşitli aşamalardan geçtikten sonra gelişimlerini tamamladıklarında kendilerini parti (THKP-C) olarak tanımlamışlar, Türkiye halklarının önderliği gibi zor bir misyona talip olmuşlardır.

Birilerinin kendisini önder, örgütünü de halkın öncüsü ilan etmesi, bunun böyle olduğu ya da olacağı anlamına gelmez. O sıfatların kişilere ve örgütlere verecek olan, halktan başkası değildir. O nedenledir ki, asıl olan Marksist-Leninist örgütün devrim stratejisini doğru tespit etmesi ve bu stratejiye uygun pratiği ısrar ve kararlılıkla hayata geçirmesidir.

THKP-C ve Mahir Çayan bunu başarmışlardır. Türkiye devrim tarihindeki yerleri süre olarak çok kısa denebilecek bir zaman dilimine tekabül etse de

bu THKP-C ve Mahir Çayan gerçeğini değiştirmektedir. Mahir Çayan 50 yıllık reformist geleneği parçalayan, Türkiye Devriminin Yolu'nu netleştiren, ve buna uygun pratiği örgütleyen bir ihtilalci olarak önder kimliğini kazanmıştır.

Mahir Çayan'a önder kimliğini kazandıran olguların başında ideolojik politik tespitleri ve Türkiye Devriminin Yolu'nu netleştirmesi geliyor olsa da, O'nu farklı kılan, teoride ve pratikte birbiriyle uyum içinde bir yetkinlik göstermiş olmasıdır. Silahlı mücadeleyi temelindeki savaşın askeri karargahında da kendisi vardır savaşın o günkü aşamasında; gerçekleştirdikleri silahlı propaganda eylemleriyle devletin sanıldığı gibi güçlü olmadığını, devrimin gerçekleştirilebilir olduğunu Türkiye halklarına göstermişlerdir. 12 Mart cuntası koşullarında geliştirdikleri pratikleriyle cunta hükümetlerinin "Atatürkçü" maskesini düşürüp faşist maskesinin görülmesini sağlamışlardır. **"Devrim için savaşmayana sosyalist denmez"** ilkesini hayatlarında somutlamışlardır. Kızıldere'ye gidiş ve Kızıldere'de **"Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik"** sözleriyle ifadesini bulan feda anlayışları Mahir Çayan'ın önderliğinin halkımız nezdinde çok daha güçlü bir biçimde kabulünü de getirmiştir.

Mahir Çayan da diğer devrim önderleri gibi tüm yaşamını inandığı davaya adamıştır. Burjuva ideolojisiyle düşünüp yorumlayanlar, halka ve devrime inançsız küçük burjuvalar, yığınlar ve dönecekler, Kızıldere'ye giden süreci ve Kızıldere'yi anlayamamaktadırlar. Onlara göre **"Kızıldere yaşanmamalıydı. Mahir Çayan ve yoldaşları şehit düşmemeli, kendilerini korumalıydılar."** Bu anlayış sahipleri o durumda **Mahir Çayan ve THKP-C'nin kimliği, misyonu nasıl olurdu** sorusunu sormamakta, ve bunun cevabını görmezden gelmektedirler. Mahir Çayan'a ve THKP-C'ye devrimin önder ve öncü kimliğini kazandıran stratejileri, önderlik anlayışları ve pratikleridir. Kızıldere de bu devrimci bütünün bir parçasıdır.

Kızıldere Sonrası Devrimci Hareket ve Dayı

Kızıldere kimilerine göre "yenilgi", kimilerine göre bir manifestodur. Yenilgi diyenler, bu tespitlerinin merkezine Mahir Çayan'ların fiziki olarak imha edilmelerini yerleştirmekteydiler. "Yenilgi" iddialarını güçlendirmek için de, Kızıldere'den sonra geride kalan THKP-C kadrolarının örgütlerini sahiplenmelerini kanıt olarak öne sürmekteydiler. Evet, THKP-C örgütsel anlamda bir yenilgi yaşamıştı, bu-

Kurtuluş Grubu'ndan Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye... 1970'lerden 2008'e uzanan bu yaşanan tarihsel sürecin her anında Dayı vardır. Bu tarihsel kesitteki hiç bir kararı, pratiği Dayı'nın dışında ifade edemeyiz. Bu nedenle Devrimci Hareket ile Dayı bir bütündür. İkisini birbirinden ayırmak, birini diğerinden bağımsız ele almak, değerlendirmek imkânsızdır.

na itiraz eden yoktu. Ancak "yenilgi" diyenler bununla THKP-C ideolojisinin ve Marksist Leninistlerin pratiğinin de doğru olmadığını kanıtlandığını iddia etmekteydiler. Ve bunların sonucu olarakda THKP-C'nin Türkiye devrimindeki misyonunu tamamladığı ileri sürüyorlardı.

Karşı, devrim cephesi zaten "bitirdik-yok ettik" propagandasıyla fiziki yenilginin ideolojik planda da gerçekleşmesi için elinden geleni yapmaktaydı. "Sol"dan pek çok kesim ve kişi de bu koroya katılmakta, silahlı devrim cephesinin fiziki yenilgi yaşadığı koşulların kendileri için uygun bir ortam yarattığını düşünmekteydi.

Tutsak edilen çeşitli düzeylerdeki THKP-C'liler ise, Marksist-Leninist hareketin mirasını omuzlayıp ileriye taşıyacak durumda değillerdi. Kalanlar, sürecin zorluklarını omuzlamak değil, geçmiş konumlarını kullanarak parsa toplama peşindeydiler.

DY'nin oluşturulmasında başı çekenler arasında yer alacak olan "eski"ler de THKP-C'yi ve Kızıldere'yi doğru değerlendirmekten uzaktılar. 1974'te afla salıverildiklerinde, dışarıdaki Cephe potansiyelini gördüklerinde sağcı düşüncelerini, istedikleri koşulları yaratıncaya kadar gizlemeyi yeğleyeceklerdir. Bu koşullarda "eski"ler, THKP-C'ye sahip çıkıyor görünerek ilk ihanetlerini gerçekleştirmişlerdir.

Kendi sağcı, THKP-C düşüncelerini esasında reddeden tasfiyecı düşüncelerini, "THKP-C'yi savunuyoruz" görünümü altında Cephe sempatanlarına empoze etmeye başlarlar. Bunu belli bir plan-program çerçevesinde ve sinsice gerçekleştireceklerdir...

İşte burada Dayı çıkar tarih sahnesine.

Öncelikle belirtmeliyiz ki, Kurtuluş Grubu'ndan

Devrimci Sol'a, Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye... 1970'lerden 2008'e uzanan bu yaşanan tarihsel sürecin her anında Dayı vardır. Bu tarihsel kesitteki hiç bir kararı, pratiği Dayı'nın dışında ifade edemeyiz. Bu nedenle Devrimci Hareket ile Dayı bir bütündür. İkisini birbirinden ayırmak, birini diğerinden bağımsız ele almak, değerlendirmek imkânsızdır. Bu gerçeklik nedeniyledir ki, Dayı'nın ismini belirterek yaptığımız anlatımlarda Devrimci Hareketin varlığı, Devrimci Hareketin ismini belirterek yaptığımız anlatımlarda da Dayı'nın varlığı anlaşılmalıdır. Önemle belirtilmesi ve bilinmesi gereken diğer bir nokta da, Dayı'nın misyonuna ilişkindir. Kurtuluş Grubunun önderi olarak mücadele içerisinde yer aldığı günden şehit düştüğü 2008 Ağustos'una kadar Dayı, Mahir Çayan'ın ülkemiz ve dünya geneli için yaptığı ideolojik, politik tespitlerini güncelleştiren ve pratiğe geçiren olmuştur. Kurtuluş Grubu'nun amacı, THKP-C'nin yeniden yaratılması ve devrim mücadelesinin partili sürdürülmesi, zaferin kazanılmasıdır. İşte Dayı'nın yaşamını belirleyen bu amaçtır.

Yukarıda belirttiğimiz gibi Marksist-Leninist örgütlerle önderleri bir bütündürler ve birbirlerinden ayırarak değerlendirmek doğru değildir. Marksist-Leninist örgütlere ve önderlerine o kimlikleri kazandıran tarihsel sürecin bütünüdür. Ancak belli tarihsel süreçler ve anlar vardır ki, o tarihsel süreç ve anlarda alınan kararlar önderlerin ve örgütlerinin kimliğini belirleyen olurlar. Kurtuluş Grubundan bugüne uzayan yılların dönüm noktaları da Dayı'nın Marksist-Leninist bir önder, DHKP-C'nin de Marksist-Leninist bir öncü olmasının kilometre taşlarıdır.

Kızıldere sonrası Dayı, Parti-Cephe'yi oluşturma sürecinde öne çıkan isimlerden biridir. Cephe potansiyelinin çeşitli bölgelerde çoğu kendiliğinden biçimde oluşturduğu örgütlenmeler içinde, en örgütlü olan yerlerden birinin önderi konumundadır. Aynı zamanda bu oluşumlar içinde kendi hedefine en netleş-tirmiş gruplardan biridir; Dayı ve birlikte hareket ettikleri genç önder kadrolar açısından net olan Parti-Cephe'nin yeniden yaratılması ve THKP-C stratejisinin hayata geçirilmesidir.

Özel bir önyargıları ve subjektif hesapları olmaksızın THKP-C düşüncelerini savunduğunu iddia eden gruplarla, Cephe potansiyelini toparlama, birleştirme hedefiyle ilişki kurmaya çalıştılar. Daha önce THKP-C'nin çeşitli kademelerinde yer almış ve 1974 affıyla bırakılan kişilerle de aynı amaçla görüş-tüler. Bu ilişkiler içinde en önemlisi, Ankara grubu ile kurulan ilişki oldu. Bir birlik süreci bu ilişki için-

de kuruldu. Ve inkarcılık, tasfiyecilik düşünceleri de bu ilişkiler içinde açığa çıkarıldı. Bunun açığa çıktığı nokta, Kurtuluş Grubunun oluşturulmasından sonra, **Dayı'nın önderlik misyonu ile ön plana çıktığı ikinci önemli dönüm noktasını** oluşturuyordu.

Bu süreç, tartışmalı ve çok yönlü bir süreçtir; bir yandan Cephe potansiyelinin birliğini sağlama süreciyle uğraşırken, bir yandan da faşizme karşı mücadele pratiğinin de omuzlanması gerekmektedir. İşte bu süreç, Dayı'nın önderlik niteliklerinin geliştiği, şekillendiği bir süreçtir; ki bu özelliklerin belli başlılarını sıralarsak şunları belirtebiliriz.

Amacı nettir; THKP-C'nin kurulması için hızla gereken adımlar atılmalı, iradi, örgütlü, kolektif bir süreç başlatılmalıdır. Bu özellik, onu o dönem belli bir rol oynayan ön plandaki hemen tüm kadrolardan farklılaştıran nedenlerden biridir.

Kendine güvenlidir; tartışmalarla THKP-C doğrularının netleşeceğini ve ideolojik birliğin sağlanarak partiye ulaşılacağını düşünmektedir. Birlik süreci öncesi yaşananlar da göstermiştir ki, Ankara Grubu'nun başını çeken "eski"ler türlü ayak oyunlarına başvurularken,

Dayı, **ilkeli, tutarlı bir politikanın temsilcisidir.** Tüm olumsuzluklara rağmen birlik sürecinin yaşanması gerektiğine inanmaktadır ve bunun için de tüm riskleri göze alır. Kendisine, yoldaşlarına ve halkına güveninin sonucudur bu.

Lekelenmemiş bir devrimciliğin, açık, net, hesapsız, samimi bir tutumun temsilcisi olarak öne çıkar. Ayrılık bir zorunluluk haline geldiğinde de, yine ilkelerden, devrimci ahlaktan, açıklıktan şaşmaz Dayı.

Onun tüm engellemelere rağmen, devrimci bir hareket örgütleyebilmesini sağlayan bütün bu özellikleridir.

Ayrılık Ve Yeni Bir Hareketin Oluşumu

1976-77 koşullarında birlik nasıl gereklilik olmuş ve bunun gerekleri yerine getirilmişse, 1978 koşullarında da ayrılık o ölçüde gereklilik ve zorunluluk olarak kendini dayatmıştır. İki farklı anlayış netleşmiştir. Mevcut DY ile THKP-C'nin yeniden inşasının ve devrimci stratejiyi hayata geçirmenin mümkün olmadığı anlaşılmıştır.

Önderlikler, hep söylenegeldiği gibi, tarihin belli adımları zorunlu bir görev olarak gündeme getirdiği noktada, o adımları atarak önderlik sıfatını kazanır

veya o adımı atamazlarsa, o tarih o sıfatı onlardan esirger. 1978'de ayrılığın kendini dayattığı an da işte böyle bir andı ve Dayı o anda, kendisinin önderlik rolünü, konumunu pekiştiren tarihi adımı atmakta tereddüt etmedi.

Yeni bir hareketin örgütlenmesi de kolay olmaya-caktı kuşkusuz. Ne siyasi arenadaki "sol" örgüt bolluğu, ne DY'nin saldırı ve çeşitli provokasyonları, ne de oligarşinin fiili ve psikolojik saldırıları devrimci hareketin örgütlenmesine, ülke çapında yaygınlaşmasına, ve silahlı mücadeleyi geliştirmesine engel olamadı. Bu noktada da Dayı, büyük bir iradeyle sürecin yönlendiricisi olmuştur. DY sürecinin, kadrolarının deşifasyonu, pratikten uzak kalmış olmaları, sağ, kendiliğindenci tarzın izlerini taşıyor olmaları gibi, bir çok olumsuzluğuna rağmen o iradeyle ve o iradenin gerçek bir disiplin ve kolektivizmi gerçekleştirmesiyle hareket örgütlenecektir. Önderliğin önemi de buradadır zaten: Mevcut koşullara teslim olmamak! Dayı da mevcut koşulları tahlil etmiş ve sürece nasıl müdahale edileceğinden, partiye ulaşmak için nasıl bir kadro politikasının izlenmesi gerektiğinden, nasıl bir pratikten hangi örgütlülüklerin nasıl kurulacağına kadar... ihtiyaç duyulan her şeyi kadroların gündemine getirerek, onları karar ve katılımlarıyla sürece ortak ederek, sürece ayak uyduramayanları geride bırakıp, genç kadrolara güvenerek, tarihin kendisinden beklediklerini yerine getirmiştir. Tarihimize "20 Aralık 1978 Kararları" olarak geçen, hareketin başlangıç aşamasındaki şekillenmesinde büyük önemi olan kararlar, Dayı'nın bu özelliklerinin somut olarak ortaya çıktığı belgelerden biridir.

Devrimci Sol'un 1978 Mayıs'ından 12 Eylül 1980'e kadar geçen yaklaşık 2,5 yıllık zaman diliminde başardıkları da bu anlamda, Dayı'nın önderliğinin ifadesidir. 12 Eylül 1980'e gelindiğinde, Türkiye solunun en güçlü örgütlerinden biridir Devrimci Sol ve bu sadece 2,5 yılda, hem de sıkıyönetim, faşist devlet terörü gibi en ağır baskı koşullarında başarılmıştır. Başarıda elbette tüm kadroların, şehitlerin, Devrimci Sol'a gönül veren halkın payı vardır, fakat, tüm bu katkıları, katılımları bir potada birleştirip ona yön veren, şekil veren elbette Dayı'dır.

12 Eylül Faşist Cuntası, Cuntaya Karşı Mücadele Ve Dayı

12 Eylül faşist cuntasına karşı alınan tavır, devrimci örgütler ve yöneticileri açısından onların geleceğini belirleyen unsurlardan biri olmuştur. Dö-

Dayı, Ölüm Orucu direnişi kararı alınması ile birlikte direnişçi olacağı açıklanan ilk ve tek kişi olmuştur. Pek çok Devrimci Sol kadrosunun itirazına rağmen bu kararın değişmeyeceği de belirtilmiştir. 1984 ölüm orucu, bu yanıyla önder olmanın, devrimi hedefleyen bir öncü hareket olmanın gereklerini yerine getirmenin, ödenmesi gereken bedelleri ödemekten kaçmamanın simgesidir.

nem, herkes için bir sınav niteliği kazanmıştır. Hiç bir örgüt ve yöneticisi bu sınavdan kaçmamıştır.

Birçok örgüt ve o örgütlerin önder, yönetici kadrolarının bu sınavdan alınlarının akıyla çıkmadığını biliyoruz. Sorunu daha vahim hale getiren ise, darbe-lerin, yenilgilerin sadece fiziki planda kalmayıp ideolojik olarak da yenilmeleri olmuştur. Örgütsel varlığın zayıflaması, hatta kaybedilmesi, telafi edilebilir bir yenilgidir kuşkusuz; ama **ideoloji gitmişse, devrim iddiası gitmişse**, sosyalizm inancı kalmamışsa, artık yapacak fazla bir şey yoktur.

Yenilginin, sağcılaşmanın ve siyasi olarak tasfiye olmanın temel nedeni hiç kuşkusuz cuntaya karşı mücadele görevinin yerine getirilmemesidir. Cuntaya karşı savaştığı için yenilgi yaşayan, tasfiyeye uğrayan yoktur. Aylar öncesinden "cuntanın ayak sesleri" tespitleri yapanlar da dâhil "sol"un büyük bölümü cunta karşısında şaşkınlığa düşmüştür. Bir kısmı zaten cunta öncesi başladığı mülteciliğe hız vermiş ya da "ricat" adına mücadeleyi tatil etmiş, reformistlerin pek çoğu da ya mülteciliği seçmiş ya da sıkıyönetim komutanlıklarının önünde kuyruğa girmişlerdir.

Devrimci Sol'u diğerlerinden ayıran temel nokta da buradadır. Cuntanın ilanı ile birlikte ilk yapılan mücadeleyi tatil etmek değil yükseltmek olmuştur ve "Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Yenemeyecek!" başlıklı bildiride, cuntaya karşı mücadele çağrısı yapılmıştır. Bu kararlılığın ve cüretin karar-gahında yine Dayı vardır.

Cuntaya karşı mücadele belli bir dönem sürdürülebilse de daha sonra mücadelenin seviyesi oldukça alt boyutlara inmiş ve bu koşullarda, önderleri, kadroları, militanlarıyla onbinlerce üyesi tutuklanan Türkiye solu açısından hapisaneler yeni sınav alanı haline gelmiş, cuntaya karşı direnişte de hapisane-

ler ön plana çıkmıştır. Bu yeni sınav alanı da hareketimizin ve önderliğimizin tarih ve halkımız karşısında daha da büyüdüğü bir sürece tanıklık edecekti.

Cunta, halkı teslim almak ve önüne koyduğu programını uygulayabilmek için tutsak aldığı devrimcileri de teslim almak istemektedir. Bu anlamda, hapisanelerdeki direniş veya teslimiyet, sadece hapisane koşullarını belirlemekle kalmayacak, çok daha önemlisi, çok daha belirleyici olanı, ülkemizdeki devrimci mücadelenin gelişimini belirleyecektir. Sorunu bu boyutuyla gören en başta Dayı olmuştur.

1983'e gelindiğinde başta Mamak olmak üzere pek çok hapisanede Cunta hedefine ulaşmıştır. Cunta bir yandan "demokrasiye geçiş" oyununa hazırlık yaparken diğer yandan İstanbul hapisanelerini de Mamaklaştırmak, teslim almak istemektedir. Bu sefer de saldırı aracı Tek Tip Elbise'dir.

Gelinen aşamada Cunta ile devrimcilerin hesaplaşma alanı hapisanelerdir. Dışarıya sessizlik hâkimdir. Halk nezdinde direnen, teslim olmayan hapisanelerdeki tutsaklardır. Cunta halkın umut kaynağı olan tutsakları teslim alarak halkı **geleceksiz, umutsuz** bırakmak istemektedir.

Devrimci Sol ve Önderi direniş ile karşı- devrimin irade çatışmasında devrimci tutsaklara düşen görevin, tüm bedelleri ödeyerek direnmek olduğu tespitiyle hareket etmişlerdir. Ve saldırıya karşı ölüm orucu önermişlerdir. Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği (TİKB) dışında öneriyi kabul eden ve direnişe katılan olmamıştır.

Kimisi "**kitleler hazır değil**" gerekçesinin arkasına gizlenmiş, kimisi "Tek Tip Elbise devlet politikası, geri adım attıramayız" diyerek direnişte yer almamış, kimisi ölüm orucuna başlayan ve bedel ödeyenleri "küçük burjuva acelecileri" olmakla itham edip direnişin dışında kalmışlardır. İtirazlar, bahaneler muhtelif, pratik aynıdır.

Asıl nedenleri bedel ödemekten kaçıştır. Ve elbette ki, örgüt yöneticileri, liderleri böylesi bir dönemin ilk gönüllüleri olmak durumundadırlar.

Dayı, Ölüm Orucu direnişi kararı alınması ile birlikte direnişçi olacağı açıklanan ilk ve tek kişi olmuştur. Pek çok Devrimci Sol kadrosunun itirazına rağmen bu kararın değişmeyeceği de belirtilmiştir. 1984 ölüm orucu, bu yanıyla önder olmanın, devrimi hedefleyen bir öncü hareket olmanın gereklerini yerine getirmenin, ödenmesi gereken bedelleri ödemekten kaçmamanın simgesidir.

75 gün süren ve dört şehit verilen direnişte Dayı

ve Devrimci Sol bir sınavdan çatışmadan daha zaferle, alınlarının akıyla çıkmasını bilmişlerdir. Direniş geleneğine güçlü yeni bir halka eklenmiştir.

1984 Ölüm Orucu direnişi, Devrimci Sol'u ve Dayı'nın önderliğini, ileriye taşıyan olmuştur.

Cuntaya karşı direnişler, Dayı'nın önderliğinin sadece bir boyutudur elbette. Belki de bundan daha önemli ve belirleyici bir başka direnişe daha kurmaylık yapıyordu Dayı: Emperyalizmin, burjuvazinin, cuntanın yoğun ideolojik saldırıları altında, ideolojik bir savaş da yürütülmek zorundaydı. **Bu savaşı veremeyen, hayatın diğer alanlarında savaşılamazdı.** Dayı, tüm zor koşullara rağmen, eğitim çalışmalarıyla, savunma hazırlıklarıyla, iç eğitimin o koşullarda yaratılan biçimleriyle bu büyük savaşı sürdürmüştür.

Cuntaya karşı direniş ve ideolojik eğitimin her koşulda sürdürülmesi, Devrimci Sol tutsaklarının ideolojik planda sağcılaşma- yalpalama vb. yaşamlarının önüne geçmiştir. Ve tüm bunlar "Haklıyız Kazanacağız"da ifadesini bulmuştur.

"Haklıyız Kazanacağız", Devrimci Sol Davası tutsaklarının cuntacıları, tüm egemen sınıfları ve emperyalistleri yargılayıp mahkum etmelerin ötesinde Devrimci Sol düşüncesinin THKP-C ideolojik, programatik tezlerinin yeni koşullarda somutlanması ve ileriye taşınmasıdır. Ve "Haklıyız Kazanacağız", kolektif hazırlanışıyla da, bir meydan okuma aracı olarak da Türkiye devrim tarihinde bir ilktir.

Cunta koşullarında tohumları atılan ve 1984 Ölüm Orucu direnişinde bir kimlik kazanan **özgür tutsaklık**, daha sonraki yıllarda gelişip güçlenmiş, gelenekselleşmiş ve yeni direnişler örgütleyen, zaferler kazanan ve aynı zamanda daha kitlesel kahramanlıkların yaratılacağı direnişlerin yol açıcısı olmuştur. Buca Ümraniye, Ulucanlar direnişleri, 1996 Ölüm Orucu direnişi bunların en öne çıkanları olmuştur. 20 Ekim 2000'de başlayıp 22 Ocak 2007'ye kadar süren direniş ise hem ideolojik, hem örgütsel anlamda özgür tutsaklıkta geline en üst boyut olmuştur. Tüm bu iradeyi yaratan, kuşkusuz bu direnişlere önderlik eden Dayı'dır.

1985'ten 1994'e Ricat'tan Parti'ye Dayı'nın Rolü

Devrimci Sol, cuntaya karşı mücadelesinde cuntanın programını bozamamış, fakat, herşeyi karşın cuntaya karşı mücadelesini alt düzeyde de olsa sürdürmeye çalışırken, örgütsel olarak güç dönemler

Çünkü herkes biliyordu ki, büyük direnişteki kırılmayan bu irade, özgür tutsakların iradesini de temsil eden Dayı'nın iradesidir. Her şehitle o da öldü, oligarşiye vurulan her darbede o da vardı, her fedada yanan onun bedeniydi. Direnişin politik kurmaylığı olarak, tüm güçleri direnişin siyasal ve somut kazanımları için seferber edendi.

yaşamıştı. Ancak ne fiziken olarak yok edilebilmiş, ne de ideolojik olarak geriletebilmiştir. Denilebilir ki, hareketimiz, 1980'li yıllar boyunca, bu ağır koşullarda hiçbir savrulma yaşamayan, örgütsel varlığını asgari düzeyde de olsa sürekli kılan ve ideolojisinin sarsılmasına asla izin vermeyen tek harekettir. Özellikle hapishanelerde yaratılan direniş çizgisi, bu sarsılmazlığın göstergesi olarak, hareketin geleceğine dönük umudun hep diri kalmasını sağlamıştır.

Birincisi, cuntaya karşı direniş kararının alınmasında, gücümüzü sonuna kadar zorlayarak cuntaya karşı silahlı mücadelenin örgütlenmesinde, **ikincisi**, hapishanelerde ölümleri de göze alan bir direniş çizgisinin örgütlenmesinde, Dayı'nın önderliği belirleyici olmuş, bu direnişlerin fiilen de içinde yer alarak, Mahirlerle şekillenen ihtilalci önderlik geleneğini pekiştirmiştir

1985 sonları ve 1986 başında yapılan değerlendirmeler sonucunda ricat kararı alındı, bu solun o güne kadar ki ricat tarzından farklı bir ricat olacaktı. "Ricat taktiği", mücadelenin tatil edilmesi anlamına gelmeyecekti en başta. Mücadelenin içindeyken yapılıcak yeni sürecin hazırlıkları.

Nitekim, devrimci hareketin önderlik ettiği 1987 Nisan öğrenci direnişleri, mahalli derneklerin kurulması ve gecekondu semtlerindeki direnişler, Devrimci İşçi Hareketinin işçi direnişlerine önderlik etmesi, 1988-89'da 1 Mayıs'ta Taksim 1 Mayıs Alanı'nı yeniden zaptetmek için gerçekleştirilen militan ve kitlesel direniş, hep bu "ricat döneminde gerçekleştirilmiştir. Dayı'nın Ekim 1989'da özgürlüğüne kavuşması ise yeni bir sürecin de başlangıcı olacaktır.

Bu dönem, hareket tarihinde, Dayı'nın önderlik misyonunun **hayatın her alanında, sürecin her aşamasında kendini en fazla hissettirdiği** dönemlerden biridir. Silahlı mücadele perspektifinin yer yer

gözden kaybedildiği, örgütsel işleyişte hantallığın, şekilsizliğin görüldüğü bu sürecin kapsamlı bir değerlendirilmesi yapıldı. Yine Dayı'nın yönetiminde her alandan raporlar alınıp eleştiri özeleştirisi süreci başlatıldı.

Bütün bunları takiben partileşme sürecinin ihtiyaçlarına cevap vermek üzere "1990 Mart kararları" alındı. 1990 Ağustos'unda yayınlanan "Yolun Neresindeyiz?" broşürüyle hareketin durumu tüm kadrolar militanlar nezdinde ortaya konulmuş oldu. Partili mücadeleye ulaşmada önümüzde duran engeller sıralanmıştı orada. Atılacak adımlar belirlenmişti. En temel eksikliklerden biri olarak **"Biz"** olgusunun yaratılmadığının altı çizilmişti.

Dayı'nın önderliğinde başlar yeni süreç. Her alanda müdahaleler gündeme getirilir. Ama daha önemlisi, SDB'ler oluşturularak silahlı mücadele başlatılır. Halkın adalet özlemlerine cevap verilir. 12 Eylül'ün suçluları, suç işlemeye devam edenler, ABD'li ajanlar cezalandırılır. Dayı'nın hedefinde tek tek eylemlerden ziyade, **biz** olgusunun yaratılması, yukarıdan aşağıya organlaşmaların sağlanması, silahlı mücadelenin kırdı ve şehirde halk ordusuna dönüşecek tarzda ele alınması vardı.

Bu doğrultuda hızlı gelişmeler sağlanırken, esas olarak "eskide ısrar"ın sonucu, 12 Temmuz 1991'de hareketimize karşı gerçekleştirilen operasyonda içinde Merkez Komite üyemiz Niyazi Aydın'ın da bulunduğu pek çok değerli kadromuz şehit düştü. Dayı, katliam sonrası bu sürecin eksikliklerini açıkça ortaya koyarken, bu temelde de kadroların önüne **"Yoldaşlar Bizi Aşın"** şiarı konuldu.

1990'ların başında, sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimlere ilişkin tespitler ve pratikte alınan tavırlar da, devrimci örgütler ve onların önderlikleri için, tarihsel bir ayırım noktası olmuştur. Devrimci Sol ve önderi Dayı, bu süreçten de alınacak akılla çıkmıştır. Bunun temelinde sosyalizme olan sarsılmaz inanç ve Mahir'den Dayı'ya uzanan çizgide, devrimci hareketin kendi Marksist-Leninist sandalyesinde olmasının belirleyiciliği vardır. Dayı, işte bu dönemde, Marksizm-Leninizmde ısrar ederek, emperyalizme ve oligarşiye karşı silahlı mücadeleyi yükselterek emperyalizmin estirdiği **karşı-devrim rüzgarlarını tersine çeviren dünya çapında bir rol** oynamıştır.

12 Temmuz şehitlerinin yerleri kısmen doldurulmuş ve silahlı mücadele sürdürülürken, bu kez de 16-17 Nisan 1992'de yeni bir katliamla yüzyüze gelindi. Bu kez de Merkez Komite üyeleri Sinan Kukul

ve Sabahat Karataş'ın da içinde bulunduğu çok değerli kadrolar şehit düştü. Ancak Saboların bayrağını asıp direndiği Çiftelavuzlar direnişi, bu operasyonu daha baştan tersini çevirdi. Direniş halka ve devrimcilere büyük bir moral ve coşku verdi. SDB'ler, bu ortamda 12 Temmuz sonrası yaşanan tereddütleri yaşamamış, 17 Nisan sabah başladıkları misilleme eylemlerini günlerce devam ettirerek, savaşımızın katliamlarla engellenemeyeceğini dostadüşmana göstermişlerdir.

1990'dan 1992'ye... Tüm eksikliklerine rağmen savaşçı bir örgüt yaratılmıştır. Partileşme süreci Dayı'nın kurmaylığında devam etmektedir. Fakat, takvimler **13 Eylül 1992**'yi gösterdiğinde devrimci hareketin içinde gelişen iç düşman, bir darbeye önderimizi tutuklayıp hareketin tüm olanaklarına, yönetimine el koydu.

Darbe ihanetinin yaşandığı bu dönem, Dayı'nın önderliğinin tarihin zorlu bir sınavından daha geçtiği bir dönemdir. Onun önderlik niteliğine, misyonuna, kapasitesine tüm yoldaşları ve halkımız bir kez daha tanık olmuştur.

Darbeciliği, emperyalizmin ve oligarşinin ideolojik etkisi altına giren küçük burjuvazinin isyan hareketi olarak tanımlayan Dayı, Darbecilere karşı nettir. Darbeye, darbeciliğe prim verilmeyecek, mutlaka ama mutlaka mahkûm edilecektir. Ama bunu yaparken, Dayı'nın önceliği hareketin bu süreçten en az kayıpla, en az yıpranmayla çıkarılmasıdır. Bu amaç, o kadar belirleyicidir ki, darbenin başında darbeciler tarafından tutsak edilen Dayı, darbecilerin elinden kurtulmasına rağmen, sorunun harekete en az zararlı çözülmesi için, canını tehlikeye atarak darbecilerin yanına dönmüştür.

Darbeciler, başarıya ulaşamadılar. Dayı'nın güçlü iradesi, kadrolara güveni, açıklığı buna engel olmuştu. Darbeciliğe karşı mücadele süreci Devrimci Hareket için kuşkusuz ciddi kayıplara neden olurken, Dayı bir kez daha önderliğini göstererek, bu süreci kadroların eğitim sürecine dönüştürmüştür.

Darbenin aşılmasının ardından **Parti Kuruluş Kongresi**'nin hazırlıklarına başlandı. 12 Temmuz, 16-17 Nisan kayıplarına, darbecilik ihanetine rağmen böyle bir kararı ancak Dayı alabilirdi. Bu iradenin sonucunda 30 Mart 1994'te Parti kuruldu. Parti kuruluş süreci de bütün olarak Dayı'nın kurmaylığında şekillendi; şablolar, statülere hapsolmayan bakış açısı, kongreyi de klasik bir kongre olmanın ötesine taşıdı.

2000'den 2007'ye 7 yıllık Büyük Direnişte Devrimci İrade ve Dayı

Hapishanelerin önemi hem oligarşi tarafından, hem de devrimciler tarafından bilinmektedir. Türkiye'de özellikle 12 Eylül 1980'den sonra devrimci tutsakların teslim alınması yönündeki politikalar oligarşinin hep gündeminde olmuştur. Devrimci Hareket ve önderi hapishanelere bu gerçeklikle yaklaşmış, devrimci görev ve sorumluluğu bu gerçeklik belirlemiştir. Oligarşinin politikalarının önüne set oluşturmak ve siyasi kimliği savunmak için büyük bedeller ödemek gerekmektedir. Devrimci Hareket 12 Eylül 1980'den itibaren bu bedelleri ödemiş, Dayı, bu direnişlerin de içinde olmuştur.

F tipi hapishanelerin gündeme gelmesi sonrasında F tiplerinin engellenmesi için devrimci tutsakların birlikte ve ölümü göze alan eylemler örgütlemeleri gerektiği de daha önce yaşananlardan bilinmekteydi. F tipleri saldırısının merkezinde devrimci tutsaklar bulunsun da, saldırının amacının çok daha kapsamlıydı. Dönemin Başbakanı Bülent Ecevit; *"IMF kararlarının uygulanabilmesi için cezaevleri sorununun çözülmesi gerekir"* derken, o amacı bir biçimde belirtmiş oluyordu. Halkın yıldırılması ve teslim alınmak istenmesiydi söz konusu olan.

Buna rağmen, görev, ölüm de dâhil bütün bedelleri göze almak olarak şekillenirken, sol, çeşitli gerekçelerle bu görev ve sorumluluktan kaçmıştır. Onları bekleyemezdi süreç. Bu anlamda üç siyasi hareketin katılımıyla **20 Ekim 2000**'de ölüm orucu başladı. 1984'ten devralınan ve Dayı'nın politik mirasının en önemli yanlarından biri olan **"tek başına da kal-sak..."** cüreti ve sorumluluğu, bu direniş sürecini şekillendiren yanlardan biriydi.

Sonrasında bilindiği gibi 19 Aralık katliamı yaşandı, çeşitli siyasi hareketler de katıldı ölüm orucuna, daha sonra 2002'de devrimci hareket, direnişte bir kez daha "tek başına" kaldı. Büyük Direnişin her aşamasında Dayı bir önder olarak, moral bir güç olarak direnişin içindedir. Devrimci Hareket, direniş süresince, bir yandan karşı-devrimden, diğer yandan "sol"un çeşitli kesimlerinden gelen çeşitli saldırıları püskürtmek zorunda kaldı. Yedi yıl süren ve büyük bedeller ödenen direniş, pek çok yanıyla ülkemizde ve dünyada ilk'ler yarattı. Hiç kimsenin hayal bile edemeyeceklerini gerçekleştiren bir güç, irade, kararlılık, ve inanç vardı bu direnişin mayasında. Bu irade Devrimci Harekete, özel olarak Dayı'ya aittir.

Büyük Direniş yılları, aynı zamanda başta karşı-

devrimciler olmak üzere "dostlarımız"ın da Dayı'ya yönelik saldırıların tırmandırıldığı bir dönem oldu. *"Tarikat, mürit, şef"* edebiyatıyla, Dayı adeta hedef tahtasına yerleştirildi. Aslında bir yanıyla haksız da değillerdi. Çünkü herkes biliyordu ki, büyük direnişteki kırılmayan bu irade, özgür tutsakların, her alandaki kadro ve militanların iradesini de temsil eden Dayı'nın iradesidir. Her şehitle o da öldü, oligarşiye vurulan her darbeye o da vardı, her fedada yanan onun bedeniydi. Ve o tüm bunların ötesinde direnişin politik kurmaylığı olarak, tüm güçleri direnişin siyasal ve somut kazanımları için seferber edendi.

Büyük direniş sürecinde, burjuvazinin "önderliğe" karşı yürüttüğü karalamaların, spekülasyonların solun çeşitli kesimleri tarafından da paylaşılması, bu kesimlerin beyinlerinin nasıl burjuvaziye teslim olduğunun yeni bir göstergesiydi. Stalin karalamalarından başlayan karşı-devrimci propaganda Dursun Karataş'a kadar uzanıyor ve kimileri "sol" adına buna ortak oluyordu.

Bu kesimlerin bir çoğu, esas olarak devrimci mücadelenin, emperyalizm ve oligarşiyle savaş gerçeğinin dışındadır. Bu savaşın dışındakilerin önderlik olgusunu anlaması mümkün değildir. Düzenicileşen bu kafaların, bir feda savaşçısının yanarken son sloganlarının "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş" olması, yazdığı son mektubunu önderine selamla bitirmesini anlaması mümkün değildir.

Tarihsel olarak da bilindiği gibi, önderlikler, ne atamayla, ne seçimlerle oluşmazlar. Önderlik tarih içindeki politika, tavır ve davranışlarla, devrimin ideolojisini, değerlerini temsil etmesiyle, devrim iddiasını, kararlılığını kendilerinde somutlamalarıyla kazanılır. Mahir Çayan ve Dursun Karataş, bu anlamda Marksist-Leninist önder kavramını tarihsel olarak kazanan önderlerdir. için doldurmaktadırlar. Onların önderliğini pekiştiren belli tarihsel kesitlerde doğru, devrimci kararlar almaları ve uygulamalarıdır. Diğer bir ifade ile sadece stratejik tespitlerle yetinmeyip, pratik önderliği de üstlenmeleridir. Buraya kadar anlatılan sürecin de gösterdiği gibi, Mahir Çayan ve Dayı, bu misyonu üstlenebilen önderlerimizdir.

Dayı, Mahir Çayan'ın formüle ettiği Türkiye Devriminin Yolu'nun pratikteki uygulayıcısı olmuştur. Geçen zaman ve pratik, Mahir Çayan'ın ve Dayı'nın tespitlerinin doğruluğunu ve önderliklerinin tarihselliğini ortaya koymuştur. Anadolumuzda gerçekleştireceğimiz devrim, bu stratejik çizginin doğruluğunun ve önderlerimizin tarihi misyonlarını yerine getirdiklerinin kanıtlanması olacaktır.

ÖRGÜTLENMELİYİZ!

“İster iktidarda olsun isterse muhalefette devrimciler halktan, kitlelerden koptuğunda bir çocuk kadar güçsüzdürler.” Önderimizin bu ifadesi devrimci faaliyetin özünün kitleleri kazanmak olduğunu ortaya koyuyor.

Örgütlenmenin esası, kitleleri örgütlemektir. Kitleleri örgütlemeyen, kitlelerle canlı, dinamik, kalıcı bağlar kuramayanlar sınıflar savaşının zorlu çatışmalarını kazanamazlar. Devrimcilerin yenilmezliğinde kitle bağlarının gücü belirleyici bir önem taşır.

Sovyet Devriminin önderlerinden Stalin, Bolşeviklerin yenilmezliğinin sırrını şöyle açıklıyor: “Yığınlarla bağlantı, bu bağlantıları güçlendirme, yığınların sesini dinlemeye hazır olmalıdır. Bolşevik önderliğin gücü ve yenilmezliği burda yatar. Geniş halk yığınlarıyla bağlarını sürdürdükleri sürece Bolşeviklerin yenilmez olacağı bir yasa olarak kabul edilebilir. Ve tersine, Bolşeviklerin tüm güçlerini yitirmeleri ve bir hiç haline gelmeleri için, Bolşeviklerin yığınlardan kopmaları ve onlarla bağlarını kaybetmeleri yeter; halkla bağlarını sürdürdükleri sürece Bolşevikler yenilmez olarak kalmanın her olanağına sahiptirler. Bolşevik önderliğin sırrı budur.” (Stalin, Örgüt Üzerine, syf. 43- 44)

Stalin’in bu sözleri devrim öncesi içinde, sosyalist iktidarın varolduğu dönem için de geçerlidir ve aynı oranda doğrudur. Güçlü kitle bağı ve kitle örgütlenmeleriyle devrim gerçekleştirilmiş, aynı bağların daha da güçlendirilmesi sayesinde sosyalizmin inşası sağlanmış, ve yine bu kitlelerin gücüyle Hitler faşizmi yenilgiye uğratılmıştır. Stalin sonrası Marksist-Leninist çizginin terkedilmesi ve kitlelerden kopan,

kitleleri iktidara yabancılaştıran revizyonist politikalar sonucunda ise sosyalist ülkelerde birbiri ardına karşı devrimler gerçekleşmiş ve geriye dönüşler yaşanmıştır.

Çin Devriminin önderi Mao, “yıkılmaz olan nedir?” diye sorup ve cevaplıyor: **“Gerçekten yıkılmaz olan kale nedir. Kitlelerdir, devrimi gerçekten ve içtenlikle destekleyen ve milyonlarca halktır.”**

Solun mevcut koşullarda en önemli yetersizliği, örgütlenme iradesinin, geleneğinin büyük ölçüde zayıflaması, yer yer ortadan kalkmasıdır. Bu anlamda “örgütlenmeliyiz” şiarı her Cepheli için bir talimata dönüşmeli, varoluş gerekçesi haline gelmelidir. Dayı’nın hemen birçok yazısında, talimatlarında en öne çıkan yanlardan biri de örgütlenmenin gerekliliğidir.

“Hâlâ önümüzdeki çıplak gerçek şudur: Halk kitleleri örgütsüzdür. Örgütlü olmadığı için savaşma gücü yoktur. Devrimci iktidar ancak savaşarak kazanılabilir. Her şeyden önce kendi saflarımızda halk kitlelerini örgütlemenin önemini içselleştirmeliyiz. Örgütlenme silahına sıkıca sarılmadan ekonomik, demokratik, ideolojik, politik, askeri hiçbir alanda mesafe alamayız. Halk kitlelerini örgütlemek, yanlış düşüncelere, reformizme, sisteme karşı savaşımdır. **Düşmanlarımız baskıyı, zulmü, halkı bizden soyutlamak için yapıyor. Biz de bunun için bütün ısrarımızı ve enerjimizi halkı örgütlemek için kullanmalıyız. Başka hiçbir yol yoktur. Devrimin yolu buradan geçiyor.**”

Örgütlenme Belli Bir Biçime Sıkıştırılamaz

Örgütlenme ne sadece mahallelerde dernekler kurmak, ne dergi ilişkileri veya benzer şekillerde sınırlanamaz. Hangi alanda nasıl örgütleneceğimizi şablonlarla, varolan statükolarla değil, hayatın kendi somutluklarıyla, ihtiyaçlarıyla düşünmeliyiz. Örgütlenmemizi, oradaki mücadelemizi ilerletmeyen biçimlerde, statükolarda ısrar etmek yerine, tüm yöntemleri, tüm araçları kullanarak mutlaka örgütlenme hedefiyle hareket etmeliyiz. Legal, illegal, silahlı, si-

Hâlâ önümüzdeki çıplak gerçek şudur: Halk kitleleri örgütsüzdür. Örgütlü olmadığı için savaşma gücü yoktur. Devrimci iktidar ancak savaşarak kazanılabilir. Örgütlenme silahına sıkıca sarılmadan ekonomik, demokratik, ideolojik, politik, askeri hiçbir alanda mesafe alamayız.

lahsız her biçimde örgütlenme düşüncesi hakim olmalıdır bakış açımızda.

Örgütlenme biçim ve yöntemlerinde belirleyici olan hayatın somutlukları ve ihtiyaçlardır. Ülkemiz gerçekleri, halk gerçeğimiz ve hiçbir devrimin birbirinin tekrarı olmayacağı gerçeği, örgütlenme biçim ve araçlarında karşımıza geniş bir zenginlik çıkarır. Örgütlenmenin asla belli bir kalıbı, şablonu yoktur. Sorun öncelikle ihtiyacı belirlemektir. İhtiyacı belirlemek, somutu doğru tahlil etmek önümüze zengin yöntem ve biçimleri çıkaracaktır.

Biz çok çeşitli yöntemlerle ihtiyaçlara cevap bulmaya çalışırken düşman da bizi belli bir kalıba, dar sınırlara, statükolara hapsedmeye çalışır. Amaç örgütlenmeyi engellemek, büyümesinin, yayılmasının önüne geçmektir. Bu gerçek bile bizim örgütlenmemizi geliştirmek için hiçbir biçim ve yöntemi gözardı etmememiz gerektiğini gösterir.

Devrimciler ilkesel olarak hiçbir mücadele, örgüt biçimini reddetmezler. Bunlar içinde temel tali ayrımı yaparlar. Esas olanı belirlerler. Buna göre de legal, yarı legal, illegal tüm örgütlenme biçimlerini, her türlü örgütlenme aracını halkı ve devrimi örgütlemek, mücadeleyi büyütmek için kullanırlar. Burada sorun kalıpcı, doğmatik, statükocu düşünmemek, nesnelliğe teslim olmamaktır.

Hareketimiz tarihinde örgütlenme biçimleri anlamında da zengin örnekler vardır. Hareketimiz gerek kendi iç örgütlenmemiz, gerekse de kitleleri örgütlenme anlamında hemen her süreçte çeşitli politikalar geliştirdik. Kendimizi statüler yaratmadık. Tersine, yetersiz olan örgütlenme biçimlerini terkederek yenilerini geliştirmeye çalıştık. Bu yaklaşım devrime, halka karşı duyulan sorumluluğun ifadesidir.

Devrimci hareket siyaset sahnesine çıktığından beri sınıflar mücadelesinin her alanında halkı örgütlenme perspektifiyle hareket etti. Hem halkın silahlı savaşını, hem de her türden ekonomik-demokratik ve politik mücadelesini geliştirdi.

Hiçbir araç; afiş, bildiri, el ilanı, çağrılar, dergiler, dernekler, birebir, yüzyüze ilişkinin yerini tutamaz. Bu araçlarla kitleleri en genel anlamda etkileyebiliriz, ancak onları örgütlü hale getirmek, son noktada mutlaka kişi-kişi, doğrudan ilişkiyle somutlanacaktır.

Tüm emekçi sınıf ve tabakalar içinde örgütlenmeler yaratan devrimci hareket, kitle örgütlenmeleri de yarattı. Doğru perspektif, kitleye ve kendine güven, kitlesel örgütlenmeleri beraberinde getirdi.

12 Eylül öncesi yaygın biçimde oluşturduğumuz ve halkın mahallerdeki alt yapı sorunlarının çözümünü sağlamaktan faşist terör karşısında can güvenliğini sağlamaya kadar çok çeşitli görevler üstlenebilen Halk Komiteleri'nden Halk Meclislerine ve çeşitli çalışma alanlarındaki benzir örgütlenmelere kadar, oluşturduğumuz bütün bu mekanizmaların amacı, kitleleri örgütlü hale getirmek, kendi sorunlarının çözümü için örgütlü davranma kültürünü ve bilincini geliştirmekti.

Mücadelenin yeni biçimler kazandığı '80 sonrası kitlelerin örgütlenmesinin önünü açmak için yeni politikalar geliştirildi. 1980'ler sonunda dernekler mahallelerde örgütlenme ihtiyacına cevap verirken 1996'larda ülkemiz tarihinde taban örgütlenmeleri anlamında o güne kadar en somut örnek olan **Halk Meclisleri** gündeme getirildi. Mücadelenin askeri boyutunda, 1990 başlarında SDB'ler, örgütlenmenin önünü daha da açan işleviyle devrimci potansiyeli büyütürken, artan devlet terörü karşısında devrimci şiddeti her alanda yaygınlaştırma hedefiyle **halk milislerinin** oluşturulmasını hedefledik.

Devrimci hareket solun birliğini sağlamayı da halkı örgütlenme temelinde ele aldı. Solda birliğin temeli halkın birliğini sağlamaktan geçiyordu. Bu noktada Demokratik Muhalefet Meclisi ve Devrimci Demokratik Cephe politikası gündeme getirildi. İlerici, devrimci, demokratik güçler ve tüm halk örgütlülükleri böyle bir biçim altında birleştirilmeye, daha örgütlü hale getirilmeye çalışıldı.

Kısacası, dardan geniş, legalden illegale, silahlıdan silahsızına kadar devrimci hareket hiçbir kalıba sokmadan, hiçbir şablona bağlı olmadan hayatın her alanında, her kesiminde her araçla örgütlenme hedefiyle hareket etti. *'Bu stratejimize ters', 'bu geçmişte örneği olmayan bir örgütlenme', 'bunun zamanı gelmedi', 'kitleler hazır değil', 'bu devrimin ilerleyen aşamalarında geçerli olabilecek birşey'* gibi doğmatik, devrimi, mücadeleyi geliştirmeyen, kitleleri örgütlemeyen düşünce ve pratikleri bir kenara atarak yolunda ilerledi devrimci hareket.

Örgütlenmek 'İlişki Kurmak' Değildir

Neyi örgütleyeceğiz? Kimi örgütleyeceğiz?

Halkı, kitleleri, eylemi, bir bütün olarak da devrimi örgütleyeceğiz. Öncelikle unutulmaması gereken budur.

Halkı, kitleleri nasıl örgütleyeceğiz, onları örgütlemek nedir, nasıl olacaktır?

Örgütlenmek, insanları **harekete katmaktır, hareketin bir parçası haline getirmektir**, bu nedenle de örgütlenmek, **sokak-sokak, ev-ev, kişi-kişi** yürütülmesi gereken bir çalışmadır. Hiçbir araç; afiş, bildiri, el ilanı, çağrılar, dergiler, dernekler, birebir, yüz yüze ilişkinin yerini tutamaz. Bu araçlarla kitleleri en genel anlamda etkileyebiliriz, ancak onları örgütlü hale getirmek, son noktada mutlaka kişi-kişi, doğrudan ilişkiyle somutlanacaktır.

Soruna bu temelde bakmayan yani halkı örgütleme ihtiyacı duymayan, böyle bir iddiayı taşımayanlar açısından tartışılacak bir yan yoktur. Bu anlayış reformist sivil toplumcu bir anlayıştır. Ve bu anlayışın devamı olarak emek harcamadan, kitlelere gitmeden, adeta “müşteri bekler gibi” bulunduğu sendikadan, dernekten, kurumdan çıkmadan kitlelerin kendisine gelmesini beklemek kitleleri politikanın dışında gören, iddiasız, çarpık, güvensiz bir anlayıştır.

Oysa biz bir iddiayı taşıyoruz, biz devrim istediğimizi söylüyoruz.

Bu durumda öncelikle yapılması gereken kitlelerin bize gelmesini beklemek değil, kitlelere gitmektir. Politikayı kitlelere taşımaktır. Bu, kitlelere, onların sorunlarına ilgi duymak demektir. Bu, emek harcamak demektir. Kitlelere, onların sorunlarına ilgi duymak, emek harcamak demek ise, devrimi istemek demektir.

Sorunumuz sınırlı ilişkilerden çıkmak, bulunduğumuz yerde ellili, yüzölçü rakamlarla ifade edilen dergi ilişkileriyle sınırlı düşünmemektir. Örgütlülük demek, mücadele ve örgütlenmede yeralışı eylemden eyleme katılmakla sınırlı olan ilişkiler değildir. Bizim örgütlenmekten kastımız geniş, yaygın ilişkiler kurmak, ilişki içinde olduklarımızı sadece destekçi değil hareketin, mücadelenin asli unsuru yapmak, hayatın her alanında mücadelenin ihtiyaçlarına cevap olacak roganizasyonlar oluşturmak, ve bir bütün olarak ise, devrime yürüyen bir kitle örgütlülüğü oluşturmaktır.

Elbette bu öncelikle örgütlü, programlı bir çalışmadır. Bu, emek isteyen, ısrarlı bir çalışmadır.

Kitleden kitleye, kişiden kişiye uzanan bir çalışmadır. Bu çalışmanın her aşaması kitle ile yüz yüze

gelmektir. Kitle ile yüz yüze gelinmeden, birebir çalışma yürütülmeden istediğimiz sonucu alamayız. Ne yazık ki sol bu tarz bir çalışmadan uzaklaşmıştır. Dernek, sendika gibi örgütlenmelerin binalarından dışarı çıkmayan, kitlelerin gelmesini bekleyen bu tarz, yüzyüze, birebir, sürekli bir çalışma yerine kitle çalışmasını afiş, bildiri asmak, çağrılar, el ilanları dağıtmak, dergi dağıtmak, faks, e-mail ve telefonla iletişim kurmaya indirgeyecektir. Çok büyük oranda olan da budur. Elbette bu klasik biçimler de kullanılacaktır. Ancak bunlar asla **kitle çalışmasının esası** olamazlar.

Kitle çalışmasını saydığımız klasik biçimlere indirgemek daha baştan kitleye nasıl baktığımızın, ona niçin gittiğimizin de göstergesidir; tek amaç, bir eyleme çağırarak, bir faaliyete katmaktır.

Kitle çalışmasını böyle düşünen, çalışmayı eyleme, çeşitli faaliyetler katmakla sınırlayan bakış açısı yanlış, eksik bir bakış açısıdır. Kaldı ki amaç kitleyi eylemlere, faaliyetlere katmakla sınırlı bile olsa çalışma tarzı yine de bu biçimiyle eksiktir. Bu tarz **emek harcamadan sonuç bekleyen, buyurgan, bürokratik çalışma tarzıdır**.

Biz kitleleri örgütlemekten söz ederken, onu mücadelenin doğrudan bir parçası yapmaktan söz ediyoruz. Arada bir dergi alan, arada bir eyleme katılan, belli bir maddi yardımda bulunan, belli bir ihtiyacı karşılayan “işimiz düştüğünde” gittiğimiz ilişkiler örgütlü ilişkiler değildir. Kitle çalışması örgütlemektir, sadece ilişki kurmak değildir.

Örgütlemek, örgütlü hale getirmek ancak ve ancak halkla birebir, yüzyüze ilişki kurularak başarılabilir. **Birebir, yüzyüze, canlı ve sürekli** bir ilişki tarzı, sonuç almanın ön koşuludur. Hedefimiz ne, ilişkide olduğumuz insanları nasıl geliştireceğiz, nasıl savaşın, mücadelenin parçası yapacağız? Onları nasıl mücadelenin kadroları haline getireceğiz? Onlara ne vereceğiz, onlardan ne isteyeceğiz? Bunlar örgütlenme çalışmasında cevaplanması gereken sorulardır.

Emek harcamadan, kitlelere gitmeden, adeta “müşteri bekler gibi” bulunduğu sendikadan, dernekten, kurumdan çıkmadan kitlelerin kendisine gelmesini beklemek kitleleri politikanın dışında gören, iddiasız, çarpık güvensiz bir anlayıştır.

Bir kişiyi dönüştürmek, düzenden koparıp devrimin parçası yapmak, örgütlü hale getirmek, devrimciliğin de esasıdır. Bunu yapmak olağanüstü, ya da büyük yetenekler, bilgi birikimleri gerektirmez. Bunu yapmak öncelikle birebir, sürekli ve hedefli bir çalışmayı gerektirir. Bu dönüşümü sağlamayı hedefleyen bir disipline, emeğe, sabra, güvene sahip olmak gerekir. İlişkilerimizi en azından kendi bulduğumuz seviyeye taşıyabiliriz. Ve kendimizi geliştirdiğin onları da geliştirebiliriz.

Örgütlenme Nasıl Unutuldu?

Örgütlenmek, siyasal mücadelede güç olabilmenin olmazsa olmaz koşuludur. Bu ister devrim güçleri olsun, ister düzen güçleri, tüm kesimler için geçerlidir. Tarihsel olarak en güçlü en eski örgütlenme geleneğine ve tecrübesine sahip olan solun önemli bir kesimi bu gelenekten uzaklaşırken, düzen örgütlenmeye devam ediyor elbette. Çünkü biliniyor ki, sınıflar ümcadelesi boşluk kaldırmaz. Mesela, islamcı düzen partisi RP'nin sadece 1995-97 arasındaki iki yılda, İstanbul'un gecekonducularını ele geçirmek için gerçekleştirdiği kitle çalışmasının şu rakamlarına bakalım: *“Evlere düzenlenen sohbet sayısı 14.231, doğum ziyareti 3.740, taziye ziyareti 4.215, evlilik töreni 2.656, çay sohbeti 18.628, piknik 310 kez, sinema 210 kez, 75 kermes, ayrıca beceri kursları, okul, hastane ve esnaf ziyaretleri”*. (Ali Eşref Turan, Türkiye’de Yerel Seçimler, s.306).

İslamcı düzen partisi, bu çalışmalar sonucunda yaklaşık **1 milyon 300 bin** kişiye ulaşıyor, 200 bine yakın üye kaydediyor...

Şimdi karşı-devrim, yoksul gecekonducuları ve gecekondu halkını devrimcilerin elinden almak için böylesine bir çalışma içindeyken, bizim alışlagelmiş çalışma biçimleriyle yetinmemiz, derneklerimizde oturup kitlelerin bize gelmesini beklememiz nasıl bir gaflet ve atalettir, nasıl bir çarpıklık ve asalaklaşmadır, sanırsız çok daha iyi görülecektir.

Yukarıdaki rakamlar, unutulmuş bir gerçeğe işaret

Halkla günlük, sürekli, her alanı kapsayan bağlar olmaksızın, kitleleri sadece eyleme çağırarak, onlardan sadece şu veya bu konuda destek isteyerek, kitleler örgütlenemez.

ediyor. İslamcı düzen partisi Refah Partisi'nin 1991'deki yoğun ve yaygın propaganda atağında da hatırlanacağı gibi, kullandığı kavramları, propaganda ve biçimlerini, ev ev dolaşma şeklindeki çalışma tarzını hep soldan aldığı söylenmekteydi. Kitle çalışmasının ustası da hiç kuşku yok ki **sol**'dur. Sömürücü egemen sınıfların imkanlarına ve yasal gücüne sahip olamayan solun, kitleleri bir bir, sabırla, iğneyle kuyu kazar gibi örgütlemekten başka hiçbir şansı olmamıştır çünkü yüzyıllar boyu. Böyle bir örgütlenme geleneğinin solda gelişmesi bu anlamda doğaldır, tarihsel bir gerçekliktir. Ama bu tecrübeye tarihsel geleneğe sahip olmak yetmiyor.

Yukarıdaki rakamlar şunu gösteriyor: İktidar olmak isteyen bir gerici düzen gücü de basit, yalın gerçeği kavramış ve bunu yerine getirmektedir. Nedir bu gerçek? Bu gerçek halkın desteğine olan ihtiyaçtır, her ciddi örgütün örgütlü bir kitle gücüne dayanmak zorunluluğudur. O halde yapılması gereken açık: Halka gitmek.

AKP'nin halka gidiş amacı bir yana, ısrarla, sürekli tarzda, yaşamın her anında örgütlü ve birebir çalışma temelinde halka gidişi, gerçekte devrimcilerin çalışma tarzıdır. Bu tarz devrimcilerden alınmıştır. Ve devrimciler kendisine ait olan bu tarzdan, gelenekten uzaklaşmıştır.

Halkın yaşamının tüm alanlarında olmalıyız. Yukarıdaki RP'lilerin çalışmalarına dair aktarılan liste, bu açıdan çarpıcıdır ve aslında bizim hiç yabancımız değildir; **doğum ziyareti, taziye ziyareti, evlilik töreni, okul, hastane ve esnaf ziyaretleri...** Doğumdan cenazeye, düğünden hastaneye, halkın yaşamında önem taşıyan her anlarında onlarla iç içe olmalıyız. İşyerlerinden evlere kadar her yerde, günlük yaşamın içinde, onlarla bire bir ilişki içinde olabilmeliyiz. Kitlelerle günlük ekonomik, siyasi, sosyal kültürel bağlar kurmak zorunludur. Onları mücadeleye, örgütlenmeye taşıyacak olan bu bağlardır. Bu, **günlük, sürekli, her alanı kapsayan bağlar** olmaksızın, kitleleri sadece eyleme çağırarak, onlardan sadece şu veya bu konuda destek isteyerek, kitleler örgütlenemez.

Örgütlenme geleneği, nasıl, neden zayıfladı? Bunun üzerinde de kısaca duralım. Devrim kitlelerin eseri olduğuna göre, bir ülkenin devrimci hareketi içinde örgütlenmenin adeta unutulması mantıksız görülebilir, çünkü, örgütlenme yapmamak demek, aslında devrimcinin de, devrimci hareketin de **kendi varlık nedenini inkar etmesi** demektir. Ama gerçek budur. Kendi varlık nedenini inkar eden bir tablo vardır

karşımızda.

Örgütlenme düşüncesi ve devrimci kitle çalışması tarzı önemli oranda dejenerasyona uğratılmıştır. Sivil toplumculuk, halka inançsızlık, parlamenterizm, halk için, vatan için devrimcilik değil de “kendini tatmin için yapılan devrimcilik” tarzının gelişmesi, boş zaman devrimciliğinin gelişmesi gibi birçok neden, ortaya bu olumsuz tabloyu çıkarmıştır.

Burjuva politikacıları halktan kaçarlar, halkın karşısına çıkacak güveni, gücü bulamazlar. Burjuvazi yalan ve vaatlerle aldatır. Kırıntılarla, sadakalarla gözboyamaya çalışır. Ancak yalancının mumu yatsıya kadar yanar misali gerçekler açığa çıkar önünde sonunda; burjuva politikacılar, normal koşullarda ikinci kez çıkamazlar kitlelerin karşısına. Bunun için pişkinliği bir tarz haline getirmişlerdir. Ama yine de kitlelerin kendilerine doğrudan soru sorabilecekleri, hesap sorabilecekleri ortamlardan, zeminlerden her zaman kaçarlar...

Devrimcilerin, solun ise böyle bir sorunu yoktur. Devrimciler halkı aldatmazlar. Tersine devrimciler halka sorunlarını çözme yolunu gösterir. Halka geleceğini kazanma yolunu yani kurtuluş yolunu gösterir. Halka gidişleri bunun içindir.

Gerçek böyleyken neden kitlelere gitme, örgütlenme geleneği zayıflamıştır. Neden adeta halktan kaçır hale gelmiştir. Kitlelere gitmek sorumluluk ister emek ister; halkın sorunlarına ilgi göstermeyi, emek sarfedip vakıf olmayı gerektirir.

Sivil toplumculuk halkı, kitleleri politikanın ana unsuru olarak görmez. Bu anlayışın temelinde halka inançsızlık, halkı küçümseme vardır. Bu anlayış düzen anlayışıdır. Mücadelesini legal yasal partilere, parlamenter sınırlara hapseden bir anlayış örgütlenmesini de sınırlayacaktır. Ancak bu durum da mevcut tabloyu açıklamaz. Düzen partileri de, sahip oldukları onca olanaklara, emperyalizmin, oligarşinin desteğine rağmen halkın desteğini almak için, yukarıda örnek verildiği gibi gece gündüz demeden çalışıyor. milyonlara gidiyor birebir. O halde sorun nerededir? Sorun **inançsızlıktır, iddiasızlıktır, güvensizliktir.** Sorun devrimin, iktidarın sorumluluğundan kaçmaktır. Kitlelerden ve örgütlenme geleneğinden uzaklaşmanın köklerini burada aramak gerekir.

“Kitlelerin gücünü örgütlemek bir siyasettir. Peki, bunun tersi bir siyaset var mıdır? Evet vardır. Bu siyaset, kitle bakış açısından yoksundur; kitlelere güvenmede ya da onları örgütlemeye yetersiz kalır” der Mao.

Kitleleri örgütlemekten uzak olmak hangi greekçe getirilirse getirilsin, politikasızlıktır, iddiasızlıktır. Düşmanın ideolojik saldırıları, baskıları ile halktan uzaklaşan, örgütlemeyi unutan bir sol, önderlik misyonunu, devrimci rolünü unutmasının da ötesinde apolitikleşmiştir.

Cephehiler kitle çalışmasına, kitleleri örgütlemeye bu temelde bakmalıdır. Cephehiler kitlelerden değil düşmanın saldırılarından, soldaki dejenerasyondan uzaklaşmalı, onun en küçük bir etkisini dahi üzerlerinde taşımamalıdır. Bizim yapmamız gereken açıktır; daha fazla kitleye gitmek, daha fazla örgütlenmek ve örgütlemektir.

Kimin Neye İhtiyacı Var?

Devrimcilerin örgütlenme anlayışı ve çalışma tarzıyla, reformizmin, oportünizmin örgütlenme anlayışı ve çalışma tarzı aynı olamaz.

Reformizmin kitlelerden bekleyeceği neticede arada bir birkaç yasal gösteriye getirmek ve **oy**'unu istemektir. Beklentileri bununla sınırlı olduğu için, buna denk düşen bir örgütlenme yapacaktır. Oportünizmin de uzun vadeli düşünceleri yoktur; dünyası küçüktür, sağla solla rekabet edebileceği kadarla yetinir ve örgütlenme anlayışı da buna denk düşer...

Peki devrimciler, biz ne bekliyoruz kitlelerden ve buna göre nasıl bir örgütlenme yapacağız?

Biz savaşı halklaştırmak istiyoruz, biz devrim yaptırmak istiyoruz... Örgütlenmemizin, kitle çalışmamızın esası da buna yönelik olmalıdır...

Devrimcilerin kitle çalışmasının temelinde kitlelere ve kendine güven vardır. **‘Devrim kitlelerin esesidir’** bilinciyle hareket eder devrimciler. Kitleleri, dergi alan, arada bir eyleme katılan, kimi olanaklarını açan, maddi yardımda bulunan, gecelere, konserlere katılan sıradan destekçiler olarak görmez. Devrimciler için kitleler, savaşın, devrimin **asli unsuru** ve tayin edicisidir.

Bu ne demektir?

Sivil toplumculuk halkı, kitleleri politikanın ana unsuru olarak görmez. Bu anlayışın temelinde halka inançsızlık, halkı küçümseme vardır. Bu anlayış düzen anlayışıdır. Devrimin, iktidarın sorumluluğundan kaçmaktır.

Bu, savaşı kitlelerin, halkı, savaşı haline getirmek demektir. Bu, her alanda halkı örgütlemek, savaşın doğrudan parçası haline getirmek, kendi kaderini kendi eline almasını, kendi kurtuluş savaşını kendisinin yürütmesini sağlamak demektir.

Mao direnme savaşında kazanmanın, yoksulluktan refaha geçmenin, kısacası halkın kurtuluşunun tek yolunun, bütün halk güçlerini bir **emek ordusu** halinde örgütlenmekten geçtiğini söyler.

Refomizm, oportünizm böyle bakmadığı için kitleleri örgütlemeyiz. Çünkü devrim iddiası yoktur, iktidar iddiası yoktur. Halkın sorunları ilgilendirmeyiz onu. O kendine yettiği kadarıyla, kendine gerekli olduğu kadarıyla ilgilenir. Bu düşünce ve anlayış, bırakın devrim yapmayı, iktidar olmayı, muhalefet dahi yapamaz.

Çokca ifade ettiğimiz gibi politika güçtür. Güçle yapılır. Politikada güç ise, esas olarak ideoloji ve örgüttür. İdeoloji ve örgütü ete kemiğe büründürcek, yaşamda maddi bir güce dönüştürecek olan da kitlelerdir. O halde güç kitlelerdir. Politikanın hedefinde kitleler olmak zorundadır.

Reformizmin ve ondan etkilenen oportünizmin halka, kitlelere bakışıyla devrimcilerin bakışı da temelden farklıdır. Bu farklılık örgütlenmeye, kitle çalışmasına da yansır doğal olarak.

Halk kimdir, halkın devrim savaşındaki yeri nedir? Devrimcilerle halkın ilişkisi nedir? “Halk” tanımını, pek çok değerinde olduğu gibi deforme edilmiş, içi boşaltılmış hale getirilmiştir. Düzensiz, burjuvaziden gıdasını alan anlayış halkı, kitleleri küçümser, onu geri, cahil, kullanılmaya açık, korkak, çıkarıcı olarak değerlendirir. Soruna sınıfsal, ideolojik temelde yaklaşılmadığında bu değerlendirmelerin hiçbir anlamı yoktur. Halk tüm geriliğine, bencilliğine rağmen sınıfsal olarak oligarşi ve emperyalizmin karşısındadır, çıkarları oligarşi ve emperyalizmin çıkarlarıyla taban tabana zıttır. Sorun bu gerçeği ona kavratmak, çıkarlarının düzende değil devrimde olduğunu göstermektir. Bu ise halkı örgütlemekten başka bir-

şey değildir.

Önderimizin **“biz halkız, halktan biriyiz, halkın öncüsüyüz”** sözü halka bakışımızın da, halkla devrimcilerin ilişkisinin de en somut ifadesidir.

Kitleleri savaşın asli unsuru olarak görmeyenler, soruna bu temelde bakmayanlar bırakalım iktidar olmayı muhalefet dahi olamazlar, basit protestoculuğu geçemezler ve grupculuğu aşamazlar. Oysa biz devrim yapmaktan söz ediyoruz. İktidar olmaktan söz ediyoruz. Bu iddianın altını dolduracak olan örgütlenmektir.

Devrimcinin İşi, Görevi, Örgütlemektir

Örgütlemek devrimcinin varoluş nedenidir. Devrimci devrimi örgütleyecektir.

“Devrimi örgütlemek; hayatı örgütlemektir, hareketi örgütlemektir. İnsanı örgütlemektir, işi, eylemi, bir bütün olarak savaşı örgütlemektir. Durmadan örgütlemektir. Düşmanın iktidarını yıkabilecek güce ulaşuncaya kadar örgütlemektir. (...) Devrimi örgütlemek; düşman vurup dağıttıkça, daha fazlasını örgütleyip halkın devrime yürüyüşünü sağlamaktır.” (Devrimci Sol, Sayı: 13, sayfa 28)

Görev örgütlenmekse eğer, herşey örgütlenmenin aracı olmak durumundadır. **Örgütlenmeye hizmet etmeyen, örgütlenmeyi geliştirmeyen şey devrimci değildir.**

Silahlı veya silahsız bir eylemin amacı nedir; dergi çıkarmanın, bildirinin, afişin, pankartın, duvara yazılan bir sloganın; dernekler açmanın amacı nedir, halkı örgütlemektir. Bunları yapıp halkı örgütlemeyi “unutuyorsak”, **amacımızı unutmuşuz** demektir. Yaptığımız faaliyetler amacından, gerçek işlevinden uzaklaşmış demektir.

Oysa düşmanın tüm baskıları, yasakları, propagandaları, politikaları halkı örgütlemeyelim diyer. Oligarşinin amacı da halkı kendi politikası temelinde örgütlemek, devrimden, devrimcilerden uzaklaştırmak, en azından tarafsızlaştırmaktır. Karşı- devrimci politikanın özü budur.

İşte bu noktada şunu diyebiliriz ki; örgütlenme “unutulduğunda”, eksik, yanlış, çarpık pek çok düşünce ve yaklaşım sonucunda örgütlenme yapılmadığında, karşı-devrimin politikasına bilinçli ya da bilinçsizce hizmet etmiş olunur. Örgütlemeyen devrimci, **asalak devrimcidir** diyoruz. Bu tarz devrimcilik pek çok zaafı içinde taşındır ve nihayetinde düzenle bütünleşir.

Eksik, yanlış, çarpık pek çok düşünce ve yaklaşım sonucunda örgütlenme yapılmadığında, karşı-devrimin politikasına bilinçli ya da bilinçsizce hizmet etmiş olunur. Örgütlemeyen devrimci, asalak devrimcidir diyoruz.

Devrim emek ister, sorumluluk ister. Bir devrimci ise devrimin konusu olan herşeye ilgilidir ve emek harcamaktan asla kaçmaz. En küçükten büyüğe tüm faaliyetini aynı ciddiyetle ele alır.

Bir eylem, bir toplantı, bir basın açıklaması, bir dergi dağıtımı, yaşanan bir sorun karşısında alınan pratik tutum, ne yapıyorsak olursak olalım, hepsi bir amaca, **amacımıza** hizmet etmelidir. Amaç nedir, kitleleri kazanmaktır. O halde sormalıyız? Yaptığımız faaliyet kimi nasıl etkiledi, ne sonuç yarattı, yeni kimleri katabildik, düzenin teşhirini, devrimin propagandasını ne kadar yapabildik, ne kadar ilişki kurabildik... Bu sorulara olumlu cevap verebilmek, kitleleri kazanmak amacıyla net olabilmekle mümkündür.

Kitleleri örgütlemenin, halkı kazanmanın temeli ise onu **kendi örgütlenmelerinde** biraraya getirmektir: *“Devrimci savaş kitlelerin savaşdır; ancak kitleler seferber edilerek ve onlara dayanılarak yürütülebilir. Eğer halkı, sadece savaş yürütmek için seferber eder ve başka bir şey yapmazsak, düşmanı yenmeyi başarabilir miyiz? Elbette hayır. (...) kitlelerin günlük hayatındaki bütün pratik sorunlara önem vermiyiz.”* (Mao, Seçme Eserler, c.1, syf.189-190)

Mao kitleyi ilgilendiren hiçbir sorunun üzerinden atlamadan, kitlelerin sorunlarına çözümler bulunabildiği ölçüde kitlelerin kazanılabileceğini söylüyor. Olması gereken de budur. Çünkü devrimciler kitlelerin çıkarlarını temsil etmektedir ve kitlelerin hayatıyla devrimci kadroların hayatı sıkı sıkıya birbirine bağlıdır.

Dünya devrimci pratiği bunun zengin örneklerini sunar bize; Rusya’da işçi, köylü, asker sovyetleri; Çin’de köylü birlikleri; Vietnam’da öz savunma birlikleri; Nikaragua’da devrimci kitle örgütlenmeleri; Filistin’de halk komiteleri yüzbinleri, milyonları devrim cephesinde biraraya getirmiş halk örgütlenmeleridir.

Kitleler bu örgütlenmelerde kendiliğinden örgütlenmezler elbette. Kitleleri bu örgütlenmelerde biraraya getirmek doğru bir devrimci önderlik, büyük özveri ve emek gerektirir. Devrimciler halkın tüm kesimleriyle bağlar kurarak, dahası bu bağı süreklileştirerek bunun üzerinde dar, geniş değişik biçimlerde halk örgütlülükleri inşa ederler. Kitleler doğru tespit edilmiş mücadele ve örgütlenme biçimleri içinde yer almaktan geri durmayacaktır, yeter ki biz örgütlenmede ısrar edelim.

Hiçbir şey örgütlenmenin önünde engel olamaz, Hiçbir şey örgütlenmemenin gerekçesi yapılamaz

Dünya devrimci pratiği devrimcilerin, egemenlerin en boyutlu baskı koşulları altında dahi halka, kitlelere ulaşmanın yollarını, yöntemlerini bulduklarını, devrimi örgütlemenin zengin araçlarını yarattıklarını gösteriyor. Burdaki yaratıcılık hiç kuşkusuz, ihtiyaçların yakıcılığını hissetmekten ve dahası devrim inancından almaktadır kaynağını.

“Baskı, yüksek düzeyde, yarı askeri organlar ve Diem yönetiminin gizli polisi tarafından sürdürülüyordu. Daha alt düzeylerde ise ‘savunma’ birimlerinin başkanı bu işi gerçekleştiriyordu. Halk bu iki farklı düzeydeki baskı arasında eziliyordu. Karşılıklı ispiyonculuğu sağlamak üzere ‘karşılıklı komşu bildirimi’ örgütleri kurulmuştu. (...) otoritelerin istediği anda sorumluluğundaki kişilerin nerede olabileceğini söylemek zorundaydı. Herhangi bir yabancının varlığı derhal haber verilmeliydi. Denetim öylesine sıkıydı ki, biz kadroların halk içinde yaşamamız olanaksızdı. Fakat, onlarla ilişki kurmak için geceleri aşağıya iniyorduk. Eğer, halk Diem’in yumruğu altında yaşamaya razı olsaydı, biz hayatta kalamazdık. Halk direniş yıllarını hatırladı ve bizi destekledi. Bize yiyecek ulaştırmanın yollarını buldular. Bu, dağlarda yaşayanlar için önemli bir sorundu.” (Vietnam Kazanacak, sayfa 62-63)

10/59 adı verilen bir zulüm Kanunu’na göre **“devlete karşı suç işlemeye niyeti olanlar”** bile ölüm ya da müebbet hapis cezasına çarptırılabilirdi. Amaç faşist kanunlarla, baskı yöntemleriyle halkı devrimcilerden uzak tutmaktı. Amerikan işbirlikçisi Diem rejimi halkın kendi arasında da biraraya gelmesini istemiyordu.

*“İki kişinin, hatta **kardeşlerin bile**, biraraya gelip konuşması yasaklanmıştı. Bu koşullar altında, işimiz uzun zaman ve sabır gerektiriyordu. Buna rağmen*

Dünya devrimci pratiği devrimcilerin, egemenlerin en boyutlu baskı koşulları altında dahi halka, kitlelere ulaşmanın yollarını bulduklarını gösteriyor. Burdaki yaratıcılık hiç kuşkusuz, ihtiyaçların yakıcılığını hissetmekten ve dahası devrim inancından almaktadır kaynağını.

her köyde bir iki ilişki kurarak, geceleri hareket ediyor, birkaç slogan yazıp, elle yazılmış bildiriler dağıtarak herşeyden önce halkın varlığımızdan haberdar olmasına çalışıyorduk.” (age, syf 64)

Vietnamlı devrimciler bu baskı koşulları, olanaksızlıklar içinde bir anlamda yoktan var ederek geliştirdiler örgütlenmelerini. Burada anahtar halktı. Halka ulaşmanın yollarını bulmaktı, halkı savaşa katmanın araçlarını yaratmaktı. Bunu sağladıklarında baskı tersine dönmeye başlıyordu.

“Legal ve yarılegal bileşimi olan bir eylem başlattık. Köylerden, bölge karargahlarına doğru, ‘hareket özgürlüğü’ istemini ulaştırmak için kitle yürüyüşleri yapılıyordu. Burada söz konusu olan, artık istem değil, otoriteden koparılıp alınan ‘hareket özgürlüğünün’ ta kendisiydi. Polis ve bölgesel otoriteler engellemeye giriştiklerinde, gençler militanca karşı koyuyorlardı. Bu duygunun etkisini artırması ile birlikte, düşman örgütlerini kendi örgütlerimiz haline dönüştürmeye başladık.” (age, syf 65)

İstendiğinde halka ulaşmanın yolları bulunabiliyordu. Meşruluğu kavratıldığında halk en katı, en sert baskı yasalarını dahi görmezden gelebiliyordu. Bu, halka güvenin ve halkın kendisine güveninin bir ifadesidir.

“Halk en katı kuralları bile umursamaz oldu. Bir araya gelmelerine olanak sağlanması için bir sürü örgüt kurmaya başladılar. Bunların bazıları oldukça garipti. Örneğin, aileden birisinin ölümü halinde, cenaze giderlerini paylaşmak için kurulan ‘Cenaze Derneği’ vardı. ‘Domuz Kesme Derneği’nin amacı ise, eski bir geleneği izleyerek, bir domuz bir aileye fazla geleceğinden birkaç ailenin sırayla domuz kesip, aralarında bölüşmeleri idi. (...) Yardımlaşma görünümündeki bu gruplar aslında politik olup, bir araya gelmek ve çeşitli hareketler düzenlemek için örtü görevi görüyorlardı.” (age, sayfa 66)

Vietnam devrimi sürecinden aktardığımız bu örnekler hiç kuşkusuz pek çok devrim sürecinin de farklı biçimlerde ifadesidir. Düşman uyguladığı baskılarla halkı devrimcilerden, birbirinden yalıtıma, olabildiğince bir statüye hapsedmeye çalışır. Meşruluk yitirilir, koşulların zorluğuna teslim olunur, halka, kitlelere güven duyulmazsa yalnızlaşmak, kaçınılmazdır ve o noktada ayakta kalmak zordur.

Vietnam örneğinde olduğu gibi pek çok ülkede, ülkemizde yaşanan baskılar daha az değildir. Sürece, koşullara göre artar eksilir ancak değişmez. Bu noktada düşmanın devrimciler ve halk üzerindeki

baskıları, kitlenin geriliği, korkuları, günlük kaygıları, düşmanın yozlaştırma politikaları, hiçbir kitleleri örgütlememizin ve çeşitli örgütlenmeler oluşturmamızın önünde engel olamaz. Ülke gerçeğinin “olumsuzlukları”, örgütlenmemenin gerekçesi yapılamaz. Koşulların zorluğu, ve olanaksızlıklar, “olmazları, yapılamazları” değil daha büyük fedakarlıkları, daha ciddi ve disiplinli çalışmayı gerektirir.

Olanaksızlıkları, yapılamazları yapılabilir hale getirmenin anahtarı yine kitlelerdedir, kitlelerin gücündedir. Dünya devrimci pratiği bunu sayısız kez doğruluyor.

Kitlelere gitmede, kitleleri örgütlemeye ve örgütlenmede gerekçe yapılan şeylerden biri de “zaman” sorunu, **“pratiğin yoğunluğu”** sorundur.

Bizim “pratiğimiz” zaten kitleleri örgütlemek için değil mi? Bu nasıl bir “pratik” ki kitleleri örgütleyememize yol açıyor? Sorunu bu şekilde getirmek **ne yaptığımızın ve kim için** yaptığımızın belirsizleştirmesidir. Biz devrim yapmak istiyoruz. Halk için devrimcilik yapıyoruz.

Bir kez daha hatırlatırsak devrimciliğin özü örgütlemektir, devrimi örgütlemek, kitleleri örgütlemek. Bu ise çok somuttur: kaç kişiyle düzenli, sürekli bir bağımız var; bu bağları örgütlü hale getirmek için ne yapıyoruz, kaçını örgütleyebildik; hangi eylemi nasıl örgütledik, ne sonuç aldık; mücadelemizin, savaşımızın ihtiyaçları temelinde bulunduğumuz yerde hangi örgütlülükleri yarattık?.. Bu soruların olumlu cevaplarını yaratabilmeliyiz pratiğimiz içinde. Gelişme bu olumlu cevapları verebilmekten geçer. Oligarşinin politikalarını boşa çıkartmak bundan geçer. Dayı’nın dediği gibi:

“Güçlü olan emperyalizm değil devrimcilerdir. Yüksek moral değerlerle halka gidip, halka güven vermeliyiz. Değiştirebileceğimizi göstermeliyiz. Her devrimci bunları yapabilecek yetenekte ve güçtedir. ... Emperyalistler, bundan dolayı, onları tutsak etmek, katletmek için sürekli saldırırlar, planlar yaparlar. Her devrimci bu gücünü bilmek ve kendine güvenmek zorundadır. Kitleler devrimcilerin neyi savunduğundan, ne dediğinden büyük ölçüde habersizdir. Kitlelere gitmek zorundayız. Kendimize güvenelim. Halka güvenelim. Ve örgütleyelim.” (Önderimizin 2008 Yeni Yıl Mesajından)

Cephelilere düşen önderimizin bu talimatını yerine getirmek, onun işaret ettiği yolda yürümektir.

SAVAŞIMIZI BÜYÜTMEK İÇİN SİLAHLANMALIYIZ!

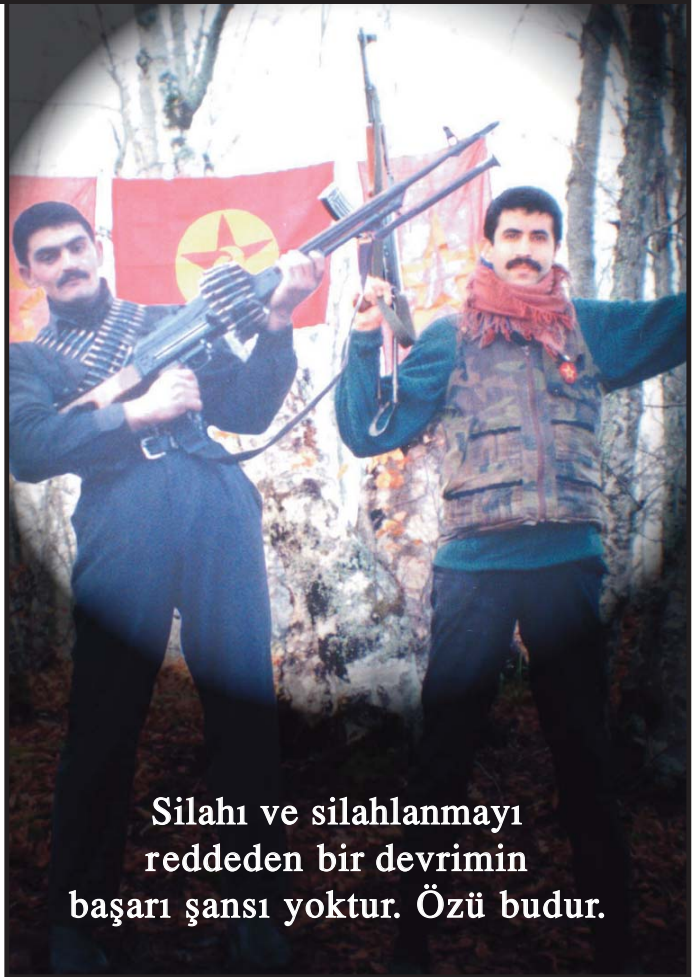
Silahlı mücadelenin şu veya bu düzeyde olması, objektif ve subjektif bir çok etkene bağlıdır. Fakat silahlı mücadelenin düzeyi ne olursa olsun, halk saflarında ve devrim saflarında, silahın, halk kurtuluş savaşının ayrılmaz bir parçası olduğunun unutulmaması, silahlanmanın farklı biçimlerde de olsa, **her zaman** için bir görev olduğunun hatırlanması gerekir. Silahlı mücadelenin stratejik ve taktik anlamda hangi aşamada, hangi seviyede bulunduğundan bağımsız olarak her devrimci, halkın ve hareketin silahlanması gerektiği düşüncesini hiç aklından çıkarmamalıdır.

Çünkü silah, iktidar iddiamızın, devrim hedefimizin ifadesidir. Silah, emperyalizmi kovup devrimci halk iktidarını **kurmak** ve kurduğumuz iktidarı **korumak** için gereklidir. Dolayısıyla, silah, emperyalizm ve halklar arasındaki savaş gerçeğinin, iktidar savaşının reddedilemez bir parçasıdır.

Bu nesnel gerçeğe karşın, **silah ve şiddet**, bugün burjuvazinin ve ona bağlı olarak da küçük-burjuvazinin üzerinde en çok demagoji yaptığı konuların başında gelmektedir. Halkların kurtuluş mücadelesinde şiddetin yeri ayrı bir konudur, ama sonuçta silahla bir ilgisi vardır. Tüm bu çarpık düşüncelere, anlam kaymalarına ve saflarımızdaki çeşitli yanlış şekillenmelere karşı, silahın mücadelemizdeki yeri üzerinde durmakta yarar var.

Burjuvazi silahsızlandırmak istiyor; çünkü iktidarını korumak istiyor!

Ezilen, sömürülen halklar, iktidarı, silahsız ele geçiremezler. Bu kesindir. Tarihteki tüm halk isyanlarına, tüm ulusal, sosyal kurtuluş savaşlarına bakıldığında, silahın nasıl halklar için kurtuluşun olmazsa olmaz araçlarından biri olduğunu görürüz. Bu,

Silahlı ve silahlanmayı reddeden bir devrimin başarı şansı yoktur. Özü budur.

kurtuluş için halkların bir mücadele stratejisi izlediklerinden bağımsız olarak böyledir. Köle isyanlarında da, feodal dönemin köylü savaşlarında da silah şart olmuştur. Aynı şekilde, 20. yüzyılın devrimlerinde ister Sovyetik Ayaklanma modeli söz konusu olsun, ister Halk Savaşı, ikisinde de silah, yine kurtuluş kavgasının olmazsa olmazıdır. devrimin bu iki yolunda da emekçilerin silahlanması şarttır. Birinde devrimin zora başvurusunun uzun bir süreçte yayılması, diğerinde bu dönemin kısa sürmesi, “silah”ın devrimde oynadığı rolün özünü değiştirmemektedir. İktidarın devralınmasında, silah şarttır. Silahlı ve silahlanmayı reddeden bir devrimin başarı

şansı yoktur. Özü budur.

Emperyalizmin yeni sömürgesi durumunda olan ülkelerde, silahlı mücadelenin temel mücadele biçimi olmasından dolayı ise, silah stratejinin uygulanmasının tüm aşamalarına yayılmıştır ve silahlanma, her dönemin görevidir. İktidar iddiası ve hedefi olan bir siyasi hareket, silahlı mücadeleden vazgeçemez. İktidar iddiasında olan bir hareket olarak, silahlı mücadelede ısrar ve kararlılık, siyasi tarihimizin en ayırtedici yanlarından biridir. Emperyalizmin ve oligarşinin hareketimize düşmanlığının temelinde yatan da budur.

Silahlı mücadele, iktidar iddiasının en üst düzeyde somutlanmış halidir. Burjuvazinin silahlı mücadeleyi temel alan örgütlere en ağır şekilde saldırması, temelinde iktidar meselesi olan bir düşmanlıktır. Burjuvazi, emperyalist ülkelerden yeni sömürgelere kadar hemen her yerde, muhalif güçlere karşı **“elimize silah almayın da ne yaparsanız yapın”** diye özetleyebileceğimiz bir tutum geliştirmiştir. Bu tutum, soyut bir şiddet karşıtlığıyla açıklanamaz. Terör demagojisiyle geliştirilen propagandanın, “terör yasaları”yla kurulan faşist ve baskıcı sistemlerin açıklaması da hümanist anlamda bir **“şiddet karşıtlığı”** değildir. Belirttiğimiz gibi, burjuvazinin silahlı mücadele karşısındaki tutumunun özü, **iktidar** meselesinde düğümlenir.

Halk saflarında silah, kendini korumak ve kendini ezenleri-sömürenleri başından defetmek için kullanılır. Bu yüzden sömürücü egemen sınıflar **halkın silahlanmasının** önüne geçmek için özel bir gayret sarfederler. Silahlı bir halk, tüm sömürü düzenleri için büyük bir tehdittir. Bu tehlikeyi ortadan kaldırmak için her şeyi yaparlar. Buna karşılık, tüm devrimci halk iktidarlara, sosyalist iktidarlara, **halkı silahlandırmışlardır**. Devrimci Halk İktidarlara tarafından yönetilen devletlerin asıl **ordusu, silahlanmış halktır**.

Her ayaklanmada, isyancılara egemenlerin yaptıkları ilk çağrı, **“silahlarınızı teslim edin”** olmuştur. Her ayaklanma sonrasında, eğer egemenler ayaklanmayı bastırmayı başarmış ise, ilk işlerinden biri, halkın elindeki silahları toplamak olmuştur. 12 Eylül 1980 cuntasının yaptığı ilk işlerden birinin de halkın elindeki silahları toplamak olması aynı zamanda böyle bir tarihsel geleneğin devamıdır. 12 Eylül cuntasının bu silah toplama operasyonunda, halktan elindeki silahları teslim etmeleri istenirken,

Silah, kendi başına ne iyi ne kötüdür. Silahın anlamı, iyiliği ve kötülüğü, tarihsel rolü, kimin elinde olduğu, kim tarafından, kime karşı kullanıldığıyla belirlenir. kimin elindeyse anlamı da ona göre değişmiştir.

“silahını teslim edenler hakkında herhangi bir soruşturma yapılmayacağı” güvencesi verilmiştir. Çünkü cunta yönetimi için önemli olan, halkın silahsızlandırılmasıydı. Silahını teslim edenlere verilen bu güvenceye karşın, silahını teslim etmeyip çeşitli biçimlerde silah yakalatanlar ise, en ağır işkencelerden geçirilmiş, hapsedilmiş, sadece silah bulundurmaktan yıllarca hapisanelere atılmışlardır.

Fakat buna rağmen, oligarşi halkın silahlanması- nı tamamen engelleyememiştir.

Silaha, şiddete karşı yürütülen kampanyalar, söz konusu kampanyaları yürütenlerin kişisel niyetleri ne olursa olsun, **halkın kurtuluş savaşına karşı bir içerik** taşırlar. Emperyalizmin halka karşı silahlanması bir yanda dururken, halkın silahsızlanması- nı sağlamaya yönelik kampanyalar düzenlemek, emperyalizmin işgalleri, şiddeti dünya halkları üzerinde bir teröre dönüşmüşken **“silaha ve her türlü şiddete hayır”** demek, halkların emperyalizme boyun eğmesini savunmaktan başka anlama gelmez.

1990’ların başlarında, emperyalizmin estirdiği karşı-devrim rüzgarlarının en güçlü olduğu dönemde, dünya genelinde silahlı mücadeleden uzaklaşma hakim bir eğilim halindeydi. Biz, işte tam da böyle bir dönemde silahlı mücadelede atılım kararı alabilen bir hareket olduk. Kuşku yok ki böyle bir kararın sonucunda emperyalizmin ve oligarşinin tüm saldırganlığı üzerimizde yoğunlaşacaktı, ama karşı-devrim rüzgarlarının karşısında güçlü bir barikat oluşturabilmek için **birincisi**, sosyalizmde ısrar, **ikincisi**, silahlı mücadelede ısrar; belirleyici öneme sahipti. Bedellerini göze alıp bu tarihi misyonu üstlendik.

Silahlı mücadelede ısrar, ideolojik ve stratejik bir tercihin sonucudur. İrademizi düşmana kabul ettirmenin yolu ve düşmanı altedecek bir güce ulaşmanın yolu, silahlı savaşta ısrar etmekten geçiyor.

Silahı, yani daha tam olarak söylersek, silahlı

mücadeleyi seçmek, iktidar iddiasını somutlamak ve devrimi hedeflemektir. Bu her zaman böyle midir? Hayır! Yanlış bir şekillenme olmaması için mutlaka şunu da bilmeliyiz ki; burada **belirleyici olan silah değil, politikadır**. Silahlı bir güç olup da iktidar iddiasını taşımayan, devrimi hedeflemeyen güçler de vardır ve olabilir. Bu anlamda yukarıdaki cümleyi tam olarak şöyle kurabiliriz: Devrimi hedeflediğimiz için, iktidar iddiamızı somutlamak için silahı, silahlı mücadeleyi seçiyoruz.

Burjuvazi açısından silah konusundaki tavır açık ve nettir: Burjuvazi iktidarını korumak için halkı, silahsızlandırmayı savunuyor. Bunun karşısında, silahsızlanmayı savunmak, devrim ve iktidar hedefinden vazgeçmek, halkın direnme hakkının meşruluğunu yadsımadır.

Silah, insanlığın varoluş savaşının bir parçasıydı; Silahın niteliğini belirleyen, onu kimin elinde tuttuğudur

İnsanlığın silaha başvurması, hemen hemen insanlık tarihiyle eşittir. İnsanın verdiği ilk savaş, doğayla savaştır. Doğaya karşı kendini savunmak ve giderek doğaya en azından belli açılardan egemen olabilmek için alete ihtiyaç duymuştur. **İnsanlığın ilk yaptığı aletlerden biri ise silahıdır**. Yaşayabilmesi için, karnını doyurabilmesinin o zamanki tek yolu olan avlanmayı gerçekleştirebilmek için ve kendini vahşi hayvanlardan koruyabilmek için bir mızrak yapmıştır kendine. Bugünkü bütün silahların temelinde **işte o mızrak** vardır.

Sömürücülerin, zulmedenlerin elindeki silah, haksız, gayri-meşrudur. Ama silahın kabzasını, ezilenlerin, sömürülenlerin, mağdurların eli kavradığında o artık, haksızlıkları, eşitsizlikleri, adaletsizlikleri ve bunlara kaynaklık eden sömürü ve zulüm düzenlerini ortadan kaldırmaya yönelmiş haklı ve meşru bir araç haline gelir.

İlk başta insanın doğayla savaşının bir aracı olan silah, sınıfların, sömürünün ortaya çıkışıyla birlikte, insanların birbirlerine karşı da kullandığı bir araç haline geldi. O günden beri de insanlığın elinde hep silah vardır. Çünkü o günden itibaren ezenle ezilen, sömürenler sömürülen arasında bir sınıf mücadelesi başlamıştır. Bu ezen ve ezilen sınıflar arasında sürekli bir SAVAŞ demektir. Savaş ise, politikanın başka araçlarla devamıdır ve o başka araçların başında da **SİLAHLAR** gelmektedir.

Buradan çıkan sonuç şudur ki; sömüren ve sömürülenler arasındaki sınıflar mücadelesi sürdüğü müddetçe, sınıflar, silaha ihtiyaç duyacaklardır.

Silah, **halk kurtuluş savaşında**, halkın iradesini hakim kılmak için kullanılan bir araçtır. Silahla elde etmeye çalıştığımız, bağımsız, demokratik bir ülkedir. Silahın ilk adımdaki amacı mevcut iktidarı yıkıp yerine yenisinin kurulmasının koşullarını sağlamaktır. Bu anlamda, halkın silahlı gücü, mevcut olanı yıkıp, yenisi için ortamı uygun hale getirendir. **Sonrasında, halkın devrimci iktidarını korumak için** de gerekli olmaya devam edecektir silah.

Silah, kendi başına ne iyi ne kötüdür. Silahın anlamı, iyiliği ve kötülüğü, tarihsel rolü, **kimin elinde olduğu, kim tarafından, kime karşı** kullanıldığıyla belirlenir. kimin elindeyse anlamı da ona göre değişmiştir. Sömürücülerin, zulmedenlerin, insanı köleleştirmek isteyen padişahların, kralların, tiranların elindeki silah, **haksız, gayri-meşrudur**. Ama silahın kabzasını, ezilenlerin, sömürülenlerin, mağdurların eli kavradığında o artık, haksızlıkları, eşitsizlikleri, adaletsizlikleri ve bunlara kaynaklık eden sömürü ve zulüm düzenlerini ortadan kaldırmaya yönelmiş **haklı ve meşru bir araç** haline gelir.

Silah, sömürücü sınıfların elinde **sömürü düzeninin devamı** için vardır. Düzenin silahlı güçleri, halka karşı terör ve gözdağı için vardır. Düzene karşı bir başkaldırı olduğunda, silah, halkı infazlarla, katliamlarla teslim almanın aracıdır. Fakat, egemenlerin elinde halkın sömürü altında tutulmasının aracı olan silah, zulme başkaldıranların elinde bir **kurtuluş aracı**, vatanın, onurun, namusun savunulmasının hizmetindedir.

Kurtuluş Savaşı'nda kadınların cepheye taşıdıkları mermileri kendi bebeklerinden daha değerli görüp ellerindeki battaniyelerle mermileri sarmaları hep anlatılır. Bu tavrın anlamı açıktır; **silah, kurtuluş demektir. Silah, namus demektir. Silah gele-**

cek demektir.

Kurtuluş savaşında Antep'te Şahin Bey yüzlerce Fransız askerine karşı, silahının son mermisine kadar çatışır. Mermisi bittiğinde düşmanın eline sağlam geçmemesi için silahını mevzilendiği Elmalı köprüsünün taşlarına vurarak kırar. Tek bir silah, Fransız ordusunun eline geçse ne olur diye düşünmez. Halk Kurtuluş Savaşçıları da düşmanla karşı karşıya geldiklerinde son mermilerine kadar çatışmış, silahlarının düşmanın eline sağlam geçmemesi için taşlara vurarak parçalamış, sonradan yoldaşlarının eline geçsin diye toprağa gömmüş ve bu geleceği sürdürmüşlerdir. Selvi Uzun mesela, iki saat boyunca çatışmıştı. Cephaneleri sınırlıydı ve birer birer tükenmişti mermileri. Mermisi biten Selvi, silahını yanındaki taşa vurup parçalayarak slogan ata ata yürüdü düşmanın üstüne... 800 bin kişilik TSK'nın eline bir tek silahın geçip geçmemesinin ne önemi olabilirdi ki, diye düşünmedi Selvi de. Burada "maddi" bir hesap değil, silahın politik anlamı esastır.

Anadolu'nun yoksul halkları, kimi zaman yabalarla, oraklarla, kimi zaman baltalarla, kimi zaman kılıçla, kimi zaman Fransız üçlüsüyle (3 uzun mermi alan bir tüfek türü) ayaklanmıştı. Yönetime karşı ayaklanan halk, şu veya bu biçimde silaha sarılmıştır. Çünkü başka türlü ayaklanmak, başka türlü zulme direnmek de, zulmü devirmek de mümkün değildir. Halkların isyan ve direniş geleneği içinde, bu nedenle yaygın bir silah kültürü oluşmuştur.

Silah, güçtür. Onu elinde bulunduran kişinin, örgütün, ülkenin **kendine güvenini** pekiştirir. Oligarşinin, elinde dev bir silahlı güç bulundururken, halkı silahsızlandırmak istemesinin bir nedeni de buradadır. Osmanlı zulmüne karşı ayaklanan Sandıkçı Şükrü için yakılan bir türküde şöyle deniyor:

*Yasak bundan sonra zulüm
Ve öşür, Ve haraç, Ve angarya,
Ve katil, Ve sirkat, Ve talan,
Ve küfür kıza, kısırağa,
Yasaktır emreder dağlar paşası
Elinde affetmez Fransız üçlüsü...*

Halkın öncüleri örgütlenmiş ve Fransız üçlülüyle silahlanmıştı; silahlı ve örgütlü ve isyan etmiş bir halk olmanın verdiği güvenle, sömürücü sınıflara, öşürü, haracı, angaryayı yasaklama gücünü bulmaktadır kendinde.

O güven arayışı, sınıflar mücadelesinin bugü-

Hangi alanda olursak olalım, o alanda ne yapıyor olursak olalım, nasıl bir stratejiye sahip olduğumuzu, devrimimizin temel yolunu ve stratejisini hiç unutmamalıyız... Bunu unutmayanlar, silahlanmayı da unutmaz;

nünde de elbette yine vardır. Halk, halk düşmanlarından hesap soran, oligarşinin güçlerine karşı savaşan silahlı bir güce sahipse, kuşku yok ki, onun kurtuluşa inancı ve güveni, bu düzenin yıkılabileceğine inancı, daha da büyük olacaktır. Kendisine yapılan zulümlerin hesabının er geç hesabının sorulacağına inanılması, halka mücadelesinde güç ve güven verir. Ters durumda, bunların yokluğu durumunda, tek tek kişiler veya toplumsal kesimler, kendilerini düzen karşısında savunmasız ve korunmasız hissedecek, düzenin yıkılabileceğine dair umutlarının maddi karşılığı olmayacaktır. Bizim gibi ülkelerin bir çoğunda, mücadelenin kitleselleşmesinin belli ölçülerde bir askeri güç olmaya paralel olarak gelişmesi, gerillayla kitleselliğin birlikte gelişmesi, kuşkusuz tesadüfi bir olgu değildir.

Hüseyin Cevahir'e yakılan bir türkünün şu satırları da, silaha bir "dost" misyonu yüklüyor: **"Cevahirim iki dostun vardı senin / Biri mavzerin biri halkın..."** Veya Ulaş için hep söyleyegeldiğimiz şu dizeler: **"Ulaşın elinde mavzer / mavzeri türküye benzer"...** Silah, devrimcilerin elinde bir dostta, bir türküye ve bir umuda dönüşmüştür. Silah, onların elinde artık sadece bir silah olmaktan çıkmıştır. Direnişin, cesaretin, cüretin, devrimin, kurtuluşun adı olmuştur.

Devrim mücadelesine öncülük etme ve halkın devrimci iktidarını kurma hedefine sahip devrimci bir örgütlenme, ülkemiz koşullarının sonucu olarak, silahlı mücadeleyi temel almak zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Sıkça belirtildiği gibi, ilk kurşunu sıkan burjuvazi olmuştur. Devrim mücadelesinde zorun ve şiddetin dışında yol bırakmayan onlardır. Halklar için, eğer kurtuluşu istiyorlarsa, başka bir seçenek kalmamıştır.

Stratejik düşünmek, stratejiye uygun bir çalışma tarzını ve ruh halini gerekli kılar

Bu örgüt, sınıflar mücadelesinde bir savaş örgütü olarak yeralıyorsa, bu onun her alandaki varoluş biçimini ve koşullarını belirler. Bir savaş yürütüyor olmaya bağlı olarak, örgütün kuralları, gelenekleri, kültürü, **savaşa göre** şekillenir. Bu kültür, **savaş kültürüdür**. Savaş gerçeği üzerine şekillenir.

Silahlarımız, iktidarı almak için önümüze çıkan engellere karşı kullandığımız ve düşmana karşı halkın adaletini uyguladığımız mekanik bir araçtır. Ama bu herhangi bir araç da değildir; olmazsa olmazdır. Bu nedenle de, **her Parti-Cepheli kadro, yönetici, militan, silahlanmayı düşünmek** ve bunu örgütsel faaliyetinin, devrimci mücadelesinin bir parçası olarak görmek durumundadır.

“Ben silahları sevmiyorum”, “silah bana çok soğuk geliyor” gibi ifadeler, küçük burjuvazinin, burjuva hümanizminin etkisi altında şekillenmiş düşünceleridir. Sorun sevip sevmemek veya “soğukluk-sıcaklık” meselesi değildir.

Biz biliriz ki, “sevgi” soyut bir şey değildir. Herhangi bir olguyu sevmenin de sevmemenin de nesnel temelleri vardır. Silah konusu da böyledir. Sınıfsal temelini ayırdetmeksizin seviyorum, sevmiyorum şeklinde düşünceler oluşturmak, yanlıştır.

Halk düşmanlarını cezalandırmamızı sağladığı için, adalete hizmet ettiği için elbette **severiz silahı**. Halkın devrimci iktidarını kurmamıza hizmet ettiği için **severiz**. Silah, gerillanın “*ana gibi, yar gibi*” sarıldığı, en sevdiği, silah, gerillanın varoluşudur. Silah, şehitlerimizin intikamının alınmasıdır. Devrim yolunun düzlenmesidir. Düşmanın eline geçmesinden önce parça parça edip, uğrunda öldüğüdür. Halkın adaletinin aracıdır.

Dolayısıyla emperyalizme ve oligarşiye

Hangi alanda olursak olalım, o alanda ne yapıyor olursak olalım, nasıl bir stratejiye sahip olduğumuzu, devrimimizin temel yolunu ve stratejisini hiç unutmamalıyız... Bunu unutmayanlar, silahlanmayı da unutmaz; silahlanmanın, tıpkı örgütlenmek gibi, tıpkı propaganda yapmak gibi, doğal bir gereklilik olduğunu unutmaz.

karşı bir savaş içinde olanlar, ve özel anlamda da Parti-Cepheliler, yukarıdaki kavramları kullanamazlar.

Silahın ve silahlanmanın önemini kavramak, iktidar iddiamızı, iddiamızdaki kararlılığımızı, uzlaşmazlığımızı, teslim olmamak geleneğimizi, 39 yıllık yıllık mücadelemiz içinde yarattığımız gelenekleri bilmek ve kavramaktır. Savaş gerçeğini kavrayan ve savaş örgütü olduğumuz bilinciyle bakanlar için bu mesele açıktır. Silaha başvurmada nasıl alacaksınız iktidarı? Farzedelim, aldık, nasıl koruyacağız? Seçim sandıklarıyla mı? Sandıklarla iktidar ne alınır, ne de korunur. İktidarı alacak olan da, koruyacak olan da **silahlanmış** halktır.

Her devrimci, kendini emperyalizme, oligarşiye karşı savaş içinde gören her militan, emperyalizmin ve oligarşinin saldırılarına karşı en güçlü cevapları vermeyi hedeflemelidir hep. İçinde bulunulan aşamanın niteliği, o süreçte neyin yapıp yapılamayacağından bağımsız olarak, **her daim olması gereken bir ruh halidir** bu. Oligarşiye karşı topyekün savaş içinde olacağımız günler de gelecektir, ondan kimsenin kuşkusu olmasın. Ama bir devrimci, kadro, militan veya savaşçı, “*hele o günler gelsin*” diye düşünmez. Eğer öyle düşünürsek, halkın devrimci şiddeti temelindeki bir mücadelenin kendi dışımızda gelişeceğini beklersek, o mücadele hiç gelişmez. Hangi alanda olursak olalım, o alanda ne yapıyor olursak olalım, **nasıl bir stratejiye sahip olduğumuzu, devrimimizin temel yolunu ve stratejisini hiç unutmamalıyız...** Bunu unutmayanlar, silahlanmayı da unutmaz; silahlanmanın, tıpkı örgütlenmek gibi, tıpkı propaganda yapmak gibi, doğal bir gereklilik olduğunu unutmaz.

Dayı’nın şu sözü çarpıcıdır: “*Ülkemiz çok büyük devrimci dinamikleri barındırıyor olup, dağlarında ve şehirlerinde gerillanın silah seslerinin duyulmadığı bir günü dahi yaşamak büyük bir kayıptır.*” (Kongre Belgeleri) Böyledir; çünkü; düşmanın saldırılarına cevap verecek, onun karşı-devrimci şiddetini etkisiz kılacak, düşmanın demagojilerini boşa çıkaracak, halka güven verecek, düşmanın güçsüzlüğünü ortaya koyacak, halkın savaşa katılımının önünü açacak olan silahlı mücadeledir. Devrimimiz açısından silahlı mücadelenin stratejik olması da zaten bütün bunlardan dolayıdır. Bu temel mücadelenin dışında, iktidar hedefine ulaşma şansı yoktur.

Silahlı mücadele konusunda her Cephe’nin ka-

fası net olmalıdır. Bu konudaki stratejik tutumumuz, dönemsel olarak silahlı mücadelenin geriliğinden, ileriliğinden bağımsızdır. Önderimizin Kongre Raporundaki şu sözlerini hatırlayalım: *“Mücadele biçimlerinin tespitinde, temel ve tali ilişkisi, birinin az, birinin daha çok yapılması anlamına gelmez. Koşullar, taktikler çok farklı biçimlerde gelişebilir. Öyle bir an gelir ki, parti belirli bir süre silahlı mücadeleyi fiili olarak durdurarak, silahlı olmayan mücadele biçimlerini ön plana çıkarabilir. Ancak bu geçici olup, sadece taktik bir olgudur. Hedef, iktidarın silahlanmış Halk Ordusu tarafından alınması olduğundan bu hedefi hiçbir zaman unutmaz. Burada önemli olan silahlı mücadele dışındaki ekonomik, demokratik, ideolojik, kültürel tüm mücadele biçimlerinin silahlı mücadeleyi güçlendirecek, büyütecek doğrultuda ele alınıp alınmamasıdır.”*

Kuşku yok ki, devrimci hareketin en ayırdedici özelliği, silahlı mücadeleyi temel almasının ötesinde, silahlı mücadeleye, herşeye silahın namlusundan bakan fokocu anlayıştan da farklılığıdır. Silahlı mücadeleye fokocu anlayışla bakmak, iktidar iddiasından ve hedefinden uzaklaşmaktır.

Kitle hareketini ve örgütlenmesini küçümseyerek silahlı mücadeleye ve örgütlenmeye tek başına

mutlak bir anlam yüklemek; öncü gücün kitlelerden kopmasına, besleneceği asıl kaynaktan mahrum kalmasına neden olurken; tam tersinden kitle mücadelesini ve örgütlenmesini abartarak silahlı mücadelenin tali plana düşürülmesi ise, stratejik bir kaymaya yol açar ve hareketi iktidar mücadelesinden uzaklaştırır. Mahir Çayan tarafından formüle edilen ve bizim kararlılıkla, özenle sürdürdüğümüz Marksist-Leninist çizginin ayırdediciliği her iki sapmadan da uzak olmasındır.

Bir savaş örgütünün insanları, kadroları, yöneticileri, taraftarları, **silahın zorunluluğunu, savaşın bir parçası olduğunu içselleştirmek zorundadır.**

Savaşının elinde, her şey bir silaha, her yer bir eğitim alanına dönüşebilir.

Elbette, silah sadece bir “delikli demir” veya bir patlayıcı demek değildir. Gerçek anlamda savaşçı bir kültür, herşeyi silah haline getirebilen bir kültürdür. Halk kurtuluş savaşları bu konuda çok zengin örneklerle dolu olduğu gibi, bizim savaşımızda da bu konuda yarattığımız gelenekler azımsanamaz.

Gazi’de “Hedef Karakol” diyerek bir ayaklanmaya öncülük eden Ali Haydar Çakmak’ın elinde sopa, Sezgin Engin’in panzere darbeler indirdiği çekiç, Fadime Bingöl’ün elindeki taş, bir ayaklanmanın işte bu silahlarla da yaratılabileceğine örnekti. Yeri geldiğinde bir taş, yeri geldiğinde bir sopa, yeri geldiğinde bir tüpgaz, bir şişe benzin... hepsi savaşın sürdürülmesini sağlayacak silahlar olabilir.

Karşı-devrimin orduları, şahların, padişahların, oligarşik diktatörlüklerin orduları, halkın üstüne en donanımlı silahlarla yürürken, halk yalın kılıç, elinde taşı, sopası, mavzeri, yabası, dirgeniyle, orağıyla, çekiciyle yürümüştür düşmanın üstüne. İşte o an, emekçilerin elindeki bir çekiç, bir yaba, bir sopa, özgürlüğün, adaletin savunulmasının silahı olmuştur.

Silahlanmak derken, elimizde en mükemmel silahların bulunmasını mutlaklaştıramayacağımız gibi, silah konusunda bilgilenmeyi, eğitimi de idealleştiremeyiz. Biz halkız. Emperyalizmin ve oligarşinin kuşatması, ağır takibi altında sürdürüyoruz bu mücadeleyi. Bu anlamda kimse ideal kamp ortamlarında silah eğitimi almayı beklememelidir. Kimse, silahların hazır, yukarıdan dağıtılmasını bekleme-

Elbette, silah sadece bir “delikli demir” veya bir patlayıcı demek değildir. Gerçek anlamda savaşçı bir kültür, herşeyi silah haline getirebilen bir kültürdür... GAZİ’DEKİ GİBİ...

melidir. Tam tersine, bu, halkın savaşıdır ve silah bulmak olsun, silah eğitimi gerçekleştirilmelidir. Herkes silah bulabilir. Bulabilmelidir. Her fırsat, her imkan, değerlendirilmelidir. Kitleler içinde yaygın ilişkileri olanlar, dahası, silahlanma düşüncesini, bir perspektif olarak, hatta bir talimat olarak sürekli akıllarında bulunduranlar, bu tür fırsatları, imkanları bulmakta ve değerlendirmekte zorlanmazlar.

12 Eylül'ler gibi, silaha sahip olmanın işkenceyle hapislikle özdeşleştiği dönemler yaşanmasına karşın, bugün ülkemizde, halkın kişisel olarak silaha sahip olması oranı, yine de oldukça yüksektir. Kimisi düzenin yasalarından yararlanarak, kimi düzenin yasalarına rağmen silah sahibi olmaktadır. Bir tabancası, veya kurşun atan bir silahı olmayan önemli bir kesimin de en azından saçma atan av tüfekleri vardır. Kuşku yok ki, silah sahibi olmak istemenin bir çok nedeni vardır; sözünü ettiğimiz silahlanma, sınıfsal bir bilinç temelinde şekillenmemiştir. Kimi yazıda yabanda vahşi hayvanlara karşı korunmak için, kimi hırslıya hırsız karşı, malını, canını, namusunu korumak için, kimi kan davaları gibi nedenlerle silahlanmıştır. Ama görünürdeki neden ne olursa olsun, bu silahlanmanın **düzene, düzenin adaletine karşı bir güvensizlik içerdiği** de belirtilebilir. Yoksullar, temelde sistemle barışmamışlardır, sürekli bir çelişki, sürekli bir güvensizlik hali söz konusudur tarihsel olarak. Bazen vergi vermemek için, bazen askere gitmemek için, bazen namuslarına saldırının hesabını sormak için, silahlanmışlardır. Böyle böyle gelenekselleşmiştir silah. Günümüzde çoğu zaman da bir silah edinmek, herhangi bir "düşmana" karşı bir silahlanma olmanın ötesinde, geleneksel bir davranıştır. Sonuçta silah, kitlelerin içinde bir şekilde vardır. Silahını sakla-

mak da, halkın çok büyük bölümünün tecrübeli olduğu bir konudur. En düzen içi insan bile, silahı varsa eğer, bir "zula" sahibidir. Bu demektir ki, onun küçük de olsa, sistem dışı bir "sırrı", bir eylemi vardır... Dolayısıyla, silahı bulma konusunda da silahı saklama konusunda da kitleler iyi bir kaynak ve öğretmendir, bundan kuşkumuz olmasın. Ama bu kaynaktan yararlanmak, bu öğretmenden öğrenmek, belli bir bakış açısını gerektirir.

Esas olan, hangi alanda, hangi durumda olursak olalım, düşünce olarak, ruh hali olarak bir savaş içinde bulunduğu ve bir savaş örgütünün insanı olduğumuzu içselleştirmektir.

Silah devrimcinin dostu ve mücadelesinin zorunlu, ayrılmaz bir parçasıdır

Bilindiği gibi, yemin törenlerinin çoğunda silah üzerine yemin edilir. Silah üzerine yemin etmek de, silaha atfedilen bu değer bir yansımasıdır. Silahla birlikte verilen o söz, daha özel bir anlam kazanmış olmakta, o kişinin ahlakıyla, namusuyla bütünleşmiş sayılmaktadır. Silah üzerine yemin, o sözün tutulmaması durumunda ölüm de dahil olmak üzere en ağır cezaların hak edilmiş olacağının da kabulüdür aynı zamanda. Ama bunun da ötesinde silah üzerine yemin etmek, mücadelesiyle silah arasındaki bağın da somut bir ifadesidir. Kuşku yok ki bir reformist legal parti üyelik yemini varsa bile, onu silah üzerinde yapması abestir. Bir örgüt, eğer böyle yapıyorsa, onun politik bir karşılığı olmak durumundadır.

Tüm ulusal ve sosyal halk kurtuluş savaşları, **silahlı halkın** gücüyle kazanılmıştır. Ezenler-ezilenler arasındaki mücadelede, halklar için başka bir seçenek yoktur. Bunun bilincini kitlelere taşıyacak olan kadro, o bilinci elbette kendi yaşamında da somutlamalıdır.

Bir kadromuzun, yöneticimizin silahlar hakkında ilgisiz ve bilgisiz olması kabul edilemez. Bu sadece örgütün ona bu konuda bir eğitim verip vermemesinin, bu doğrultuda bir talimat verip vermemesinin ötesinde bir sorundur. En genel anlamda her devrimci, her Parti-Cepheli, kendini emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşı askeri anlamıyla da yürütecek bir savaşçı olarak görmeli, bir SDB'li olmayı hiçbir zaman kendine uzak görmemelidir.

**Silah bulmak, silah eğitimi
gerçekleştirmek, herşey halkın
içinde yaratılacaktır. Silahı
bulma konusunda da silahı sakla-
ma konusunda da kitleler iyi bir kay-
nak ve öğretmendir, bundan kuşku-
muz olmasın. Ama bu kaynaktan ya-
rarlanmak, bu öğretmenden öğren-
mek, belli bir bakış açısını gerektirir.**

Clausewitz, "Savaş Üzerine"de şöyle der: "Savaş belirli bir meslek, özel bir uğraştır. (...) Bu mesleğin ruh ve özüne inanmış olmak, gerektirdiği güçleri benliğinde uyandırmak, kullanmak ve hazmetmek; bütün zekasını, bütün yeteneklerini ona vermek; eğitim yolu ile gerekli güven ve becerileri kazanmak; kendini bütün varlığı ile ona adanmak, bütün yetenekleri onun uğruna geliştirmek ... yapımıza düşen görevi yerine getirmek; işte bir ordunun savaşkanlığının... kişide beliren özellikler!"

Bizim ordumuzun, askeri gücümüzün niteliğini de sonuçta tek tek kadrolarımızın, militanlarımızın, savaşçılarımızın savaş gerçeğini ne kadar kavradıkları, ne kadar bu gerçeğin gereklerini yerine getirdikleri belirleyecektir. Yıllardır devrimci mücadele içinde yeralan bir kadro, eğer eline hiç silah almamışsa, eğer silahlarla ilgili asgari bir bilgiye sahip değilse, bu onun kendini bir savaş örgütünün insanı olarak görmediğini gösterir.

"Gerektiğinde öğrenirim, gerektiğinde bulurum" şeklindeki bir düşünce, yanlış bir düşüncedir. Düşüncelerin legalize olmasının, savaş gerçeğinden kopmasının sonucudur. Şöyle düşünmelidir Parti-Cepheli: **"öğreneyim, bir gün lazım olur, bulup bir kenara koyayım, mutlaka lazım olacak."**

Silahlı mücadele, yaşadığımız dönemlere göre, gerek askeri örgütlenmeler açısından gerekse de hedefler açısından kendi içinde çeşitli farklılıklar, özgünlükler taşımıştır. Bu biçimlenişte aslolan, silahlı mücadelenin kitleleri örgütleyen, kitlelere gerçekleri açıklayan, kitlelere oligarşiye karşı savaşabilecek bir güç olduğunu gösteren bir rol oynayabilmesidir.

Sürdürdüğümüz silahlı mücadele, kitlelerde yanısını bulmuştur. Türkiye halkları bu mücadelede, emperyalizme ve oligarşiye karşı meydan okuyan, kurtuluş umudunu ve alternatifini somutlayan bir iddia ve kararlılık, kurtuluş yolunda bedel ödemeye hazır ve bedel ödeten bir hareketi görmüştür. Halk içindeki köklü bağlarımızın temelinde de bu vardır.

"Emperyalistlerin insanlığı savaş tehdidiyle şantaja çalıştığı gerçeği ışığında, doğru cevap savaştan korkmamaktır. Karşı karşıya gelinen her cepheleşme noktasında amansızca ve aralıksız saldırmak, işte halkların genel taktiği bu olmalıdır." diyor Che. Biz de öyle yapacağız, savaştan korkmadık ve korkmayacağız. Bunun halkların tek zafer şansı olduğunu biliyoruz çünkü. O şans gerçekleştirebilmemiz-de, o küçük 7.65'ler, 14'lüler, patladığında yarattığı

"Gerektiğinde öğrenirim, gerektiğinde bulurum" şeklindeki bir düşünce, yanlış bir düşüncedir.

Düşüncelerin legalize olmasının, savaş gerçeğinden kopmasının sonucudur. Şöyle düşünmelidir Parti-Cepheli: **"öğreneyim, bir gün lazım olur, bulup bir kenara koyayım, mutlaka lazım olacak..."**

sarsıntının on katını burjuvazinin yüreğinde yaratan patlayıcılar büyük ve tarihi roller oynadılar bugüne kadar. Bundan sonra da oynayacaklar. Direnişçilerin, halk kurtuluş savaşçılarının bu küçük, basit ve yalın silahlarını küçümsemesin kimse. Bir tek 7.65 büyük siyasi sonuçlar yaratabilir, bu basit silahlarla donanmış direniş güçleri karşısında mesela Afganistan'da olduğu gibi koskoca NATO, çaresiz kalabilir. Yüzbinlerce kişilik ve en gelişmiş teknolojilere sahip ordular, küçük devrimci birliklerin üstesinden gelemeyiz. Kısacası, emperyalizm ve halklar arasındaki savaş böyle cereyan ediyor ve işte bu savaşta, o küçük silahlar, böyle büyük roller oynuyorlar. Her kadromuzun, yöneticimizin, militanlarımızın bir savaş örgütünün, silahlı mücadeleyi temel alan bir stratejik çizginin insanları olarak hiç unutmamaları gereken budur.

"PKK silahları toprağa gömsün" çağrıları duyuluyor sık sık. Silahlar toprağa gömülebilir, daha önce de gömenler çıktı; ama gördük ki, **toprağa gömülen yalnızca silahlar değil, aynı zamanda kurtuluş umududur.** Sorun silahlara güzellendirme yapıp yapmamak değildir; silahın **zorunluluğunu, gerekliliğini** görmektir. Zalimin zulmünü silahla yokedeceğiz, iktidarı silahla alacağız. Silaha kumanda eden partimiz, silahın kabzasını tutan ise, kitleler olacaktır. Silahlar, halkın iktidarı almasının bir aracıdır. Olmazsa olmaz bir araçtır. Bizim için bugünkü ihtiyaç ve görev açıktır: Savaşımızın ihtiyaçlarını karşılamak, savaşımızı büyütmek için silahlanmalıyız... **Her Cepheli'nin bir silahı olmalıdır.** Her Cepheli, bugün onu kullanıp kullanmayacak olmaktan bağımsız olarak, bulup elinin altında bulundurmalıdır. **Nereden bulalım, nasıl saklayalım, nasıl öğreneelim** sorularının cevapları yukarıda vardır. Cepheli'nin yapması gereken, onları hayata geçirmek ve silahlanmaktır.

MAHİRLER'İ ANLAMAK

Dursun Karataş

Dursun Karataş'a ait bu yazı, Halk İçin KURTULUŞ dergisinin 5 Nisan 1997 tarihli, 24. Sayısında yayınlanmıştır.

Mahirleri dogmatik, şabloncu, reformist çizgilerin anlaması mümkün değildir. Onlar dün de bugün de, ya bağlı oldukları komünist partilerin şablonlarına göre değerlendirmeler yapmışlar ya da Marksist-Leninist ustaların farklı koşullar ve zamanlar için söyledikleriyle karşılaştırıp benzerlik veya ayrılık göremeyince hemen “**sapma**” damgası vurmuşlardır. Diyebiliriz ki, ülkemizdeki hemen tüm oportünist ve reformist gruplar bu anlayışla hareket etmiş, şablonlarına uymayan devrimci teoriye karşı koro halinde saldırmışlardır. Mahirler başta olmak üzere devrimin yolunun silahlı mücadeleden geçtiğini söyleyen bütün devrimciler bu saldırılardan nasibini almıştır. Bu saldırılar göze alınmadan ve silahlı mücadele konusunda netleşmeden halkın isyanına öncülük etmek mümkün değildir. Mahirler kısa sayılamayacak bir süreçte her türlü oportünist ve reformistlere karşı yoğun bir ideolojik mücadele süreci yaşamış ve bu süreç içerisinde ideolojik tezlerini netleştirdikleri oranda örgütlenmiş ve silahlı mücadele bayrağını kaldırmışlardır.

Uzun yıllar boyunca, pratik tam tersini gösteriyor olmasına rağmen THKP-C'nin kitlelerden kopuk olduğunu söyleyen ve hala da söylemeye devam edenler açık bir gerçeği resmen tahrif ederek, ideolojik mücadelede ve pratikte yenemediklerini yalan ve hileyle, tahrifatla “mahkum” etmeye çalışmak gibi sonuçsuz bir çaba içinde olmuşlardır. THKP-C'ye yönelik böyle bir tahrifatla kendi taraftarlarını tutmaya çalışmışlardır. Bunların yetmediği yerde çok daha ucube, ne anlama geldiği belli olmayan “*kitlelerle yapılan şiddet*” ve “*dar gruplarla yapılan şiddet*” gibi ayrımlar yapıp kitlelerin

şiddetini meşru, dar grupların gerilla hareketini ise **bireysel terörizm** olarak değerlendirenler de çıkmıştır. Ve yine açıktır ki; bu düşüncelerin sahipleri yirmi yılı aşkın siyasi yaşamlarında meşru gördükleri kitle şiddetini de hiçbir zaman yaratamamışlardır. 74 sonrasında yaygın silahlı mücadele potansiyeli içinde örgütlenen oportünizm, şiddeti teorik olarak reddetmemiş, ama pratikte de hep uzak durmuştur. Bu kesimler esas olarak sözde ne derlerse desinler, ne silahlı kitle hareketinin ne de ülkemizdeki gerilla savaşının, silahlı propagandanın özgünlüğünü hiçbir zaman anlayamamışlardır. Ülke gerçeğini anlayamamışlardır. Bunun için de sürekli ideolojik savrulmalar yaşanmış ve giderek sağcılarak sözde savundukları keskin lafızlarından da vazgeçip düzene yaranmanın hesaplarını yapmaya başlamışlardır.

Reformist çevreler ise esas olarak, SBKP ile varlıklarını sürdürmüşlerdir. SBKP'nin yokolmasıyla bu gruplar da misyonlarını yitirerek başka bir kurtarıcı veya sırtlarını dayayacakları güç aramış ve kapitalizmin yüceliğini keşfetmişlerdir. Reformistlerin esas mücadelesi oligarşiyle değil devrimcilerle olmuştur. Onlar SBKP'nin istemleriyle hareket ettiğinden SBKP'nin Türkiye devrimini istemediği koşullarda devrimi engellemenin taktiklerini oluşturmuşlardır. Bugün reformist artıklarının yaptığı gibi THKP-C'yi ideolojik olarak eleştirme yerine egemen güçlerin literatürüyle yazıp çizerek, küfrederek hatta yer yer ihbar ederek varlıklarını sürdürmek istemişlerdir.

Bütün oportünist ve reformistlerin eleştirisi mantığı hemen hemen aynı olmuştur. Önce THKP-C'ye ilgisi olmayan bir teori yaratıp, sonra bu teoriye istedikleri gibi atış yapmışlardır. Atışlarının tutarlı olması için ülkenin ekonomik ve sosyal yapısının farklı olması ve THKP-C'nin de mutlaka küçük

burjuva maceracısı ve bireysel terörizmi uygulayan bir örgüt olması gerekiyordu. Teoriyi de, pratiği de bunun için sorumsuzca tahrif etmekte sakınca görmediler. Türkiye'yi 1905'lerin Rusya'sı ile özdeşleştirenler, Marksizm-Leninizmi Lenin'in yazdıklarıyla sınırlı tutanlar doğal ki ne Marksizm-Leninizmi, ne Türkiye koşullarını, ne de THKP-C'nin Marksist-Leninist analizlerini anlayamayacaklardı. Bu kısırlık, bu dogmatizm hiçbir zaman, içinde yaşadığı koşulları ve devrim gerçeğimizi anlayamayacak, istisnasız yaklaşık otuz yıl süresince aynı cümlelerle ve kelimelerle THKP-C'ye saldıracaktı.

THKP-C'ye otuz yıldır saldıranların, otuz yıl boyunca tek kelime öğrenmedikleri ve öğrenemeyecekleri de açığa çıkmıştır. Bu dogmatik kafa yapısı onları hergün biraz daha **halk ve devrim gerçeğinden uzaklaştırmış** ve kendi dar dünyalarında ucuz keskinliklerle tatmin olur hale getirmiştir.

Parti-Cephe'yi yalnız Kızıldere olarak değerlendiren bir direnişe indirgemek onun içeriğini, devrimci çizgisini boşa çıkartmaya yönelik sinsi bir çabadır. Emperyalistler, yerli egemen güçler ve küçük burjuva aydınları bu yöntemin yaratıcısı ve uygulayıcısıdır. Sıkça da başvurmuşlardır. Reformistler ve düzen içi çeşitli güçler de bu yöntemi uygulayıp, devrimcilerin kitleler üzerindeki etkinliklerini yok ederek bu vesileyle devrimci tarihe sahip çıkıyor görüntüsüyle kendilerini meşrulaştırmak istemektedirler. Tarihleri olmayanların, tarihi çarpıtarak, içini boşaltarak sahiplenmeleri basbayağı oportünizmdir.

THKP-C ne yalnız Kızıldere, ne de yalnız bir direniş çizgisidir. THKP-C büyük bir tarih bilinciyle Anadolu ihtilalcilerinin yolunu izleyerek, bu tarihte olumlu ve ileri olan her türlü düşünce ve geleneği kendinde somutlamıştır. THKP-C bu yanı sıra **oportünizmin ve reformizmin yaptığı gibi reddiyeçi değil, tarih bilincine sahiptir.** Bu tarih bilinci ülke ve halk gerçeğinin doğru kavranmasını sağlamış ve bu kavrayış ışığında devrimci mücadelenin nasıl şekilleneceğini ortaya çıkarmıştır. Tarih

bilinci olmayanlar ne emperyalizmin nasıl şekillendiğini, ne kapitalizmin nasıl oluştuğunu, ne de dost ve düşmanı doğru saptayamazlar. THKP-C bu bilinçle ülke toprağına sağlam basmış, ama ülke devriminin dünya devriminin bir parçası olduğunu da doğru kavrayarak sadece dar ulusal bir hareket olmamış, her koşulda enternasyonalizmin tutarlı savunucusu olmuştur.

THKP-C Marksizm-Leninizmi dogmatik kavramamış, ülkenin somut koşullarını tahlil ederek, Sovyet, Çin, Vietnam ve Küba devrimleriyle, devrimimizin **benzer ve farklı yanlarını inceleyerek** ülkemizde halk savaşının nasıl bir yol izleyeceğini saptamıştır. Ülkemizdeki oportünistler ve reformistler diğer ülke devrimlerinden farklılıklarını anlayamadıklarından dogmatizmin esiri olurken, Mahirler büyük bir cüretle bu farklılıkları saptamışlardır. Diyebiliriz ki, bu cüret THKP-C'nin varoluşu, gelişimi, büyük bir kitleliliğe ulaşması ve defalarca önder kadrolarının imha edilmesine rağmen gelişiminin engellenememesinin en önemli nedenlerindendir. **Somut koşulları doğru saptayamayanlar ne düşmanı, ne halkı doğru tahlil eder, ne de buna uygun taktikler üretebilirler.** Tabii bütün çırpınılarına rağmen THKP-C'nin yaşayan büyük gücünü görmezden gelenler hala vardır. Kendi küçük dünyalarında Parti-Cepheli "*küçük burjuvaların*" teoriye göre mutlaka bir gün tükeneceğini ve kendilerinin herşeye egemen olacağını hayal edenler az değildir. Bunlar onyıllar boyunca somut koşullara özgü hiçbir politika üretememişler ve bütün umutlarını kendi dışlarında ortaya çıkacak bir genel greve öncülük ederek devrim yapmaya bağlamışlardır. Bu kafa yapılarının sahipleri, alabildiğine daralmış, kitlelerle ilgisi olmayan, rekabetçilikle, bozgunculukla ayakta kalmaya çalışan küçük gruplardır. Ve Türkiye devrim mücadelesinde ciddiye alınacak durumları sözkonusu değildir.

THKP-C'nin silahlı eylem çizgisi kitlelerin içinde bulundukları durumu esas alarak silahlı halk savaşının yaratılmasını hedefler. Bu çizgide gerilla savaşının temel olması, diğer barışçıl, demokratik, ideolojik mücadele biçimlerini asla dışlamaz. THKP-C bu anlayışla, oportünizmin ve reformizmin onyıllardır iddia ettiği gibi, her türlü kitle mücadelesini yadsıyan, sadece küçük silahlı birliklerin silahlı eylemleriyle kitleleri harekete geçirme gibi sapkınlıklara hiçbir zaman düşmemiştir. Doğuşundan günümüze kadar işçiler, gençlik, köylüler, ay-

Parti-Cephe'yi yalnız Kızıldere olarak değerlendirip bir direnişe indirgemek onun içeriğini, devrimci çizgisini boşa çıkartmaya yönelik sinsi bir çabadır.

Ülkemizdeki oportünistler ve reformistler diğer ülke devrimlerinden farklılıklarımızı anlayamadıklarından dogmatizmin esiri olurken, Mahirler büyük bir cüretle bu farklılıkları saptamışlardır.

dınlar ve hemen tüm halk arasında örgütlü çalışma yapmış, bu çalışmayla gerilla hareketini birleştirerek tartışmasız **Türkiye sol hareketinde en geniş halk kitlelerini harekete geçiren örgüt olmuştur.** THKP-C'nin yalnız başına kitleselliği dahi oportünist reformist düşüncelerin çürütülmesi için yeterlidir. İşte THKP-C'yi yalnız bir Kızıldere direnişi olarak değerlendirenler bu kitleselliği görmezden gelen ya da bu kitlesellik üzerinde küçük hesaplar yapmak isteyenlerdir.

Ülkemizde Parti-Cephe gerçeğini anlayamayan, Sovyetik ayaklanmayı düşünenler de, reformist çözüm önerenler de, silahlı mücadeleyi fokocu bir tarzda kavrayanlar da yolun sonuna gelmiştir. Kurtuluşu dar ulusal çizgide şekillendirenler de bu şekillenmenin teorisinin tıkanıldığını, devrimi getirmeyeceğini pratikte görmüş ama bunu ifade edecek cüreti gösterememektedirler. Türkiye'yi, emperyalizmi, oligarşiyi ve bu tarihi doğru tahlil edemeyenler yanlış strateji ve taktikler oluşturdu. Bu yanıyla THKP-C hareketi Türkiye sol tarihinde en gerçekçi ve devrimci düşüncelere sahiptir. THKP-C hareketi ne sadece ulusallığa ne de sadece sınıf söylemine bağlı kalmadan, kendisini, devrime taşıyacak uluslardan, azınlıklardan, tüm halk ve sınıf tabakalarından soyutlamamıştır.

Bütün halkların kurtuluşunun Devrimci Halk İktidarından geçtiğini bilerek, bu iktidarın ancak halkların birlikte mücadelesiyle kurulacağını öngörmüştür. **Parti-Cephe halkların birliği, mücadelesi ve devrimci iktidarındır.** Bunun için Parti-Cephe dostunu ve düşmanı ayırt etmede, ittifaklarında, emperyalizm ve oligarşi dışında kalan, bu güçlerle çelişkisi olan bütün kesimleri cephe saflarında toplamaya çalışır. Silahlı eylemlerinde ve her türlü davranışında cephe içerisinde yeralabilecek, alması gereken güçlere zarar vermez. Hedefin açık ve net olması, kitleler tarafından kavranması Parti-Cephe'nin dost ve düşmanı doğru saptamasının ve pratikte buna uygun davranmasının sonucudur. On-

ları kitleler nezdinde ölümsüzleştiren, direniş destanları yazdırtan, bunu gelenek haline getiren, devrimciler arası birliğin ve dayanışmanın nasıl olması gerektiğini yaşatan bu düşüncelerdir. Böylesi bir anlayışa sahip olmayanlar Parti-Cephe'nin birlik anlayışı üzerine bolca vaaz verebilirler ama asla onların yaptıklarını yapamazlar. Sorunun özü, burjuva ideolojisinden kopuş sağlayıp sağlayamamaktır. Onlar burjuvaziyle her türlü bağı koparmış, işçi sınıfının ideolojisini ve politikalarını esas almış ve bunu yaşam tarzı haline getirmişlerdir. Bugün bu gelenekten nasibini almış tek bir sol grubun olduğu söylenemez. Devrimcilik adeta mülkiyetçilik olarak kavranmış, devrimci politika adına burjuvazinin kaba ve ilkel karikatürleri egemen hale gelmiştir. Faydacılık, küçük hesaplar bütün davranışlarını belirlemiştir. Bu anlayışların Kızıldere'den öğrendikleri hiçbir şey yoktur.

1968-71, 1974-80, '80 sonrası ve günümüze kadar hemen tüm süreçlerde Parti-Cephe kitle mücadelesiyle, silahlı savaşıyla, güncel politikalarıyla hayatın her alanında Türkiye devrimci hareketinin önder gücü olmuştur. Parti-Cephe tarihi bu yanıyla Türkiye devrimci hareketinin tarihidir. Kızıldere'yi, Mahir'leri, bu tarihten koparma çabaları tamamen subjektiftir. Bu subjektivizm çeşitli sapkın akımları, giderek provokatif davranışlara götürmektedir. Provokatif ve oligarşi paralelindeki tavırların Parti-Cephe gerçeğini değiştiremeyeceği görülmüştür. Parti-Cephe Kızıldere yolunda kendisini sürekli yenileyerek, somut koşullara göre yeni politikalar üreterek gelişmeye devam edecektir. Ülkemizde emperyalizm ve oligarşinin yönetimi, kapitalizmin varlığı devam ettikçe Parti-Cephe'nin düşünceleri varlığını koruyacak, kitlelerde daha büyük yankı bulacak ve oligarşinin ve her türlü sapkın akımın korkulu düşü olmaya devam edecektir.

Parti-Cephe'nin faşizmin imha ve tutsak etme politikalarıyla yokolacağını ve kendilerinin bu boşluktan faydalanacağını sanan zavallılar defalarca yanıldıklarını görmüş ama bu yanılgılarından hiçbir ders çıkarmamışlardır. Tekrar tekrar yanılacak ve ezileceklerdir.

30 Mart-17 Nisan'da Parti-Cephe şehitlerimizi anarken, aynı zamanda Parti-Cephe'nin yeniden örgütlenişinin üçüncü yılını yaşıyoruz. Bütün şehitlerimize ve halkımıza verilmiş devrim sözümüzde bir an dahi tereddüt etmeden devrim yürüyüşümüze devam edeceğiz.

Türkiye Devrimci Hareketinin Geleceğine Dair Dayı'nın Öngörülleri Ve Öngörüllerin 30 Yıllık Tarihsel Sınavı

DY Bildirgesinden Bugün'e... Geçen 30 Yıl Öngörülerimizin İspatlanması Olmuştur

Bundan tam 31 yıl önce, 1978 yılında, içinde yer aldığımız Devrimci Yol (DY) hareketi ile ilgili olarak, bu hareketin THKP-C'yi yeniden yaratma ve onun devrimci stratejisini hayata geçirme gibi bir anlayışının ve amacının olmadığını görmüş, **"DY'nin geleceği yok"** diyerek sınıflar mücadelesinde Devrimci Sol olarak yerimizi almıştık. Oysa 1977 yılında, yani sadece bir yıl önce Bildirge Platformu sürecinde, yaşanan kimi sorunlara rağmen THKP-C'nin yeniden yaratılması hedefine ulaşmanın umudu içinde birlik oluşturmuştuk. Ancak birlikte olunan süreç göstermişti ki, **"DY'nin geleceği yok"**tu. Ayrılık, zorunluluk olmuştu. Bir süre sonra yayınladığımız **"DY Hareketinde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi"** broşüründe ayrılığın nedenlerini ve hedeflerimizi sıralamıştık. O gün yazıp söylediklerimiz, aradan geçen zaman diliminde daha da belirginleşti.

Geçen yıllar (1978'den bugüne), hem DY'nin liderlerinin o günden THKP-C'yi inkar ederek savunukları anlayışı, hem de onlar tarafından şekillendirilen hareketin geldiği noktayı iyice belirginleştirdi.

1978'de Devrimci Yol tasfiyeciliğe karşı devrimci bir kopuşu gerçekleştirdiğimizde, Devrimci Yol liderleri ve her ihtilalci çıkış karşısında statülere sarılan solun oportünist kesimleri, **"Devrimci Sol'un Devrimci Yol'dan aslında bir farkı yok..."** spekülasyonunu yapıyorlardı. En iyi cevap yine hayatın içinde verilen cevaptı: 1978'den bugüne tasfiyeciler DY'den ÖDP'ye vardılar; biz ise Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye... Ve hedefler doğrultusunda süreç devam ediyor.

Türkiye solunun 1970-80 arasındaki tarihini yeterince bilmeyenler için, bugünün ÖDP'sini yaratanlarla DHKP-C'nin tarihlerinin belli bir süreçte, belli örgütlenmeler içinde kesiştiğine ve ÖDP şeflerinin bir zamanlar THKP-C'yi devam ettirme iddiasında olduklarına inanmaları sanırız oldukça zor olacaktır. İnanmaları zor olsa da, gerçektir; bugün ÖDP'yi kuran kadrolarla, DHKP-C'yi yaratanlar 1970'lerin ikinci yarısında çeşitli biçimlerde yan yana olmuşlardı. Bu tarihsel sürecin bir gerçeği daha vardır ki, o da 1970'lerin ikinci yarısındaki bu sürecin her aşamasında yer alan Dayı'nın o zamanki öngörülerinin sonraki süreçte tamamen doğrulanmış olmasıdır.

Bu tarihsel süreç adeta Dayı'nın öngörülerinin ispatlanmasıdır. Hem devrimci hareketin, hem Devrimci Yol'un onlarca yıl sonra varacakları yer, o günlerin tesbitleri içinde öngörülmekteydi. Söz konusu tarihsel sürece kısa ama özlü bir bakış bunları görmemizi sağlayacaktır.

En iyi cevap yine hayatın içinde verilen cevaptı: 1978'den bugüne tasfiyeciler DY'den ÖDP'ye vardılar; biz ise Devrimci Sol'dan DHKP-C'ye... Ve hedefler doğrultusunda süreç devam ediyor.

Ayrılık'ta Kim, Ne Öngörmüştü?

Devrimci Sol'un tasfiyeciliğe ve inkarcılığa karşı THKP-C stratejisi doğrultusunda yeni bir hareket olarak ortaya çıktığı koşullarda, hemen tüm "sol"un ortak görüşü Devrimci Sol'un, THKP-C'nin devamı olarak gelişme ve hatta varlık gösterebilme şansının olamayacağı yönündeydi. Gerçi, ülkemizde yaygın bir THKP-C potansiyeli vardı ama bu potansiyel de zaten paylaşılmıştı. Onlara göre DY gibi "kitlese" bir örgütün içinden çıkıyor olmak da Devrimci Sol'un var olabilmemesinin önündeki en büyük engellerden biriydi. Elbette böyle düşünenler DY'nin Devrimci Sol'u "ne yapıp edip" engelleyeceğini düşünüyorlardı; ("sol içi şiddet" in o günkü boyutları hatırlanacak olursa, böyle bir düşüncenin nasıl vücut bulabildiği daha iyi anlaşılır.) Nitekim Devrimci Yol, bu tür tahmin yapanlara fazla yanıtlanmadı; ülkenin hemen her tarafından Devrimci Sol'un örgütlenmesini engellemek için dedikodudan, "siyaset yasağı"na, fiziki engellemelere ve doğrudan saldırılara kadar hemen her yolu denedi. Bu ortamda yine bir çok kesim, bizim de, DY'lilere aynı şekilde cevap vereceğimizi düşünüyorlardı. Ancak öyle olmadı. DY'lilerin tüm provokasyonlarına rağmen Devrimci Sol, "sol içi şiddet" e o zaman da, daha sonra da bulaşmamıştır. Eline devrimci kanı bulaştırmayan tek örgüttür. DY'nin çıkarıldığı engelleri, sol içi şiddete başvurmada, sabırla, kararlılıkla aştık ve hareketi örgütlemeye devam ettik.

DY'lilere göre ise, zaten Devrimci Sol'un örgüt olarak varlığını sürdürebilme koşulu yoktu. Devrimci Solcuları, Kurtuluş Grubu olarak çıktıklarından beri "asker kafalı", "dar bir grup" olarak görüyor, alttan alta da "biz eskiyiz, biz biliriz" havalarında küçümseyiyorlardı. Ayrılık gerçekleştirildiğinde de "üç beş kariyerist ayrıldı" diyerek ayrılığı tarih karşısında küçümsemeye, asıl nedenlerini halkın ve Cepheci potansiyelin gözlerinden gizlemeye çalışmışlardı. O nedenle, uzun bir süre, hareketimizi Devrimci Sol olarak tanımlamamışlardı da... Ayrılıktan kısa bir süre önce, yönetici yoldaşlarımızın "görevlerimizi askıya alıyoruz" açıklamasındaki kelimeyi kullanarak hareketimize "Askıcılar" şeklinde akılları sıra küçümseyici bir adla seslenmeyi tercih etmiş-

lerdi.

Ama tarih bazen, insanlara, hareketlere, tükürdü-
günü yalattırır. Siz, tarihi gerçeklere aykırı davranı-
yorsanız, gerçekleri gizleyerek siyaset yapıyorsanız,
kendi subjektif niyetlerinizi gerçeklerin yerine koyu-
yorsanız, ve kendinizi "Türkiye solunun babası" yeri-
ne koyup ona buna ad takmaya kalkıyorsanız, elbette
tarih bunun faturasını size çıkartır.

1979'da artık Devrimci Sol ile DY arasındaki teo-
rik ve pratik farklılıklar, kimsenin inkar edemeyeceği
kadar açıktır. Devrimci Sol'un hedeflerine uygun
kadrolaşma ve örgütlenmesinin ilerlediği, mücade-
lesinin giderek boyutlandığı bu dönemde, ilk komplo
da açığa çıkacaktı. Daha sonra yaşamlarını, biri
DY'li, diğeri KSD'li, üçüncüsü ise mafyacı olarak
sürdürecektir olan komplocular, DY'den ayrılık sürecin-
de başta tasfiyeciler ve oportünistler olmak üzere çe-
şitli çevrelerin söylediklerini tekrar ederek çıktılar or-
taya: Tekrar ettikleri şunlardı özetle;

*Devrimci Sol'un öncü savaşı anlayışıyla DY'nin
anlayışı aynıdır... Devrimci Sol'un FTKSME örgüt-
lenmeleriyle DY'nin Direniş Komiteleri aynıdır...
Devrimci Sol'un THKP-C değerlendirmesi yanlıştır...
Ve nihayet "can alıcı" önerileri de şuydu: Aralarında
zaten bir fark olmadığı(!) için, Devrimci Sol, DY ve
KSD birleşmelidir!*

Çıkış noktası yanlış olan bir önermenin kendisi
doğru olamazdı elbette. Çıkış noktasında "farksızlık"
düşüncesi hakim olduğu için, söylediklerinden tek bir
şey kalıyordu geriye: Devrimci Sol'un tasfiyesi. Dev-
rimci hareket kendini tasfiye edip, inkarcılara, tasfi-
yecilere katılacaktı... Elbette bu kadar ayakları hava-
da bir görüşün sınıflar mücadelesinin dışı dışı sürdüğü
o koşullarda hiçbir kıymeti ve dikkate alınabilirliği
olamazdı. Olmadı da.

Doğrular; Devrimci Sol ile DY'nin tamamen fark-
lı bir anlayışa sahip olduğuydu. Sadece mesela kadro-
laşmada veya örgütlenme biçiminde, veya sadece an-
ti-faşist mücadele anlayışındaki

farklılık değildi mesele. Bunla-
rın herbiri bir sonuçtu. Temelde
ayrılık, Mahirlerin formüle ettiği
devrimci stratejiyi savunup sa-
vunmamaktaydı. Devrimci Sol,
THKP-C'nin stratejisini savunu-
yordu. DY ise böylesi bir anlayı-
şa sahip değildi. Tam olarak ne
savunduğu da belirsizdi. Bu
farklılık, örgüt anlayışı, çalışma

★
**Çıkış noktası yanlış olan bir
önermenin kendisi doğru
olamazdı elbette.**

**Süren mücadele, yanlışları
ve doğruları açığa çıkara-
cak, yanlış düşünenleri de
mahkum edecekti.**

tarzı, kadrolaşma anlayışı, herşeyi farklılaştırıyordu doğal olarak.

Devrimci Sol'un FTKSME'leri (Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri), 1978-80 sürecinde halkı sindirmeyi amaçlayan resmi ve sivil faşist teröre karşı halkın devrimci şiddetini uygulayan birimlerdi. DY'nin Direniş Komiteleri'yle ne bileşimi, ne pratiği, ne de hedefleri açısından uzak yakın bir benzerliği vardı. Çünkü ikisine hayat veren stratejik bakış açıları farklı farklıydı.

Devrimci Sol'un görüşleri THKP-C'nin görüşleriydi. Mahir Çayan'ın anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim hedefini gerçekleştirecek partiyi kurma mücadelesini sürdürmek için DY'den ayrılmıştı.

Devrimci Sol'un, THKP-C değerlendirmesi doğrudur. Nitekim bu, 1978'den bugüne geçen süreçte de ispatlanmıştır. O günlerin sağ ve "sol" yorumcuları bugün dünya ve ülkemiz gerçekleri sonucu ya tasfiye olmuşlardır ya da "adı var kendi yok" durumdadırlar.

Birlik ve Ayrılık Nedenlerini Oluşturan Dayı'nın Öngörülleri Defalarca Kanıtlanmıştır.

Ankara ve İstanbul, 1974-75'lerde Cepheli potansiyelin yoğunlaştığı ve kendi içinde az çok örgütlü davranabilen iki merkezdi. Ankara'da, THKP-C ilişkileri içinde şu veya bu biçimde yer almış bir kaç kadronun etrafında bir şekillenme söz konusuydu. İstanbul'da da daha sonra devrimci hareketin önderliğini de üstlenecek olan Dursun Karataş'ın önderliğinde şekillenen bir Cepheli potansiyel söz konusuydu. Dayı'nın ve İstanbul'daki genç Cepheli kadroların tüm Türkiye çapında Cephelileri birleştirmek gibi bir amaçları vardı: "...ideolojik birliğin süreç içinde sağlanarak THKP-C'nin yeniden oluşturulması düşünceleri biz genç kuşaklara çekici gelir. Yaşamın örgütlenmesi, örgütlenme, mücadelede örgütlenme anlayışı içerisinde tartışarak birbirimizi ikna edip, geçmişin ve günümüzün doğru bir analizini yaparak THKP-C olarak yeniden halk kitlerinin karşısına çıkmak en büyük arzumuzdu. Bu nedenle çok samimi duygularla

Ama tarih bazen, insanlara, hareketlere, tükürdüğü yalattırır. Siz, tarihi gerçeklere aykırı davranıyorsanız, gerçekleri gizleyerek siyaset yapıyorsanız, kendi subjektif niyetlerinizi gerçeklerin yerine koyuyorsanız, ve kendinizi "Türkiye solunun babası" yerine koyup ona buna ad takmaya kalkıyorsanız, elbette tarih bunun faturasını size çıkartır.

recek örgütü, yani THKP-C'yi yeniden kurmak ve THKP-C'nin devrimci stratejisini hayata geçirmekti. Dayı'nın ortaya koyduğu devrimci anlayışın özü buydu.

Birliğin de ayrılığın da nedenini burada, yani partileşmede ve stratejik çizginin hayata geçirilmesi hedefinde aramayanlar, 1970'lerden günümüze yaşanan tarihsel kesitin hiçbir anını doğru anlayıp değerlendiremezler. Ne Dayı'yı ne de onun önderliğini yaptığı Kurtuluş Grubu'nu, Devrimci Sol'u, DHKP-C'yi anlayamazlar.

Hangi koşullarda birlik oluşmuştur, neler öngörülmüş ve neden ayrılık gündeme gelmiştir? Kısaca bakalım.

12 Mart cuntası, THKP-C'nin de içinde bulunduğu silahlı devrim cephesini fiziki olarak yenilgiye uğratmıştır. Ancak Mahir'lerin Kızıldere'de yarattıkları manifesto, geniş kesimlerde, özellikle de gençlikte büyük bir sempati yaratmıştır. Bu cepheli potansiyelin militanlığı temelinde ülkemizde mücadele her alanda yeniden gelişmeye başlanır. Bu potansiyel hızla örgütlenmelidir. Çünkü, oligarşi de aynı dönemde baskı ve saldırılarını artırmakta, bir yandan da sivil faşist teröre sahneye çıkarmaktadır.

Örgütlenme ihtiyacına cevap olması bakımından İstanbul'da İYÖKD (daha sonra İYÖD) Ankara'da AYÖD kurulur. Bunu Anadolu'nun başka illerinde benzer örgütlenmeler izler. Cepheli potansiyeli ve örgütlenmeleri birleştirmek için yapılan grişimler sonrasında ilk adımlar atılmaya başlanır.

bu gruplarla ilişkiler geliştirilerek, birlik doğrultusunda mesafe alınmaya çalışıldı."

Ankara grubuyla da bunun için ilişkiye geçilmiş, aynı amaçla ortak dergi çıkarılmış, bildirge hazırlanmış ve ortak bir siyasi çatı içinde yer alınmıştı. Ama Ankara'dakilerin inkarcılığı ve tasfiyeciliği bu sürecin uzun sürmesi ve kalıcılışmasına engel olacaktı. Inkarcılığın ve tasfiyeciliğin açığa çıktığı noktada, ayrılığın da kaçınılmaz olduğu noktaydı.

Neden birlik olundu, neden ayrılındı, sorularının bir tek cevabı vardı, o da **dünyanın Türkiye'sinde devrimi gerçekleştirecek**

1976'da AYÖD'ün de içerisinde yer aldığı devrimci gençlik dernekleriyle, Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu kurulur. 10 kişilik yönetiminin beşinin Ankara'dan, beşinin İstanbul'dan olacağına dair anlaşma sağlanır. "Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik Dergisi" çıkarılır.

Dayı'nın önderliğindeki Cepheli kadroların zorlamasıyla ideolojik birliğin sağlanması yolunda adımlar gündeme getirilir. Daha önce işi yavaştan alan Ankara Grubu, hızlı bir şekilde bir **Bildirge Taslağı** hazırlar. Dayı'nın taslağa itirazları vardır. İtirazlar iletilir. Ankara grubunun yöneticileri "düzeltileceğini" söylerler. Fakat **Bildirge Platformu** düzeltilmeden yayınlanır. Neden düzeltilmediği sorulduğunda, cevapları hiç de inandırıcı değildir. Yanlışlıkla basıldığı ve dergiyle bu sorunların tek tek açıklanacağı belirtilir. Ancak bu hiçbir zaman yapılmaz.

Mevcut koşullarda iki yol vardır; ya itirazlar belirtilerek ayrılacak ya da sürecin tamamlanması için bir süre daha zorlayıcı oluncaktır ve farklı noktaları netleşmesi beklenecektir. Dayı bir süre daha beklenmesinden yanadır; tarih karşısında, Cepheliler karşısında yapılması gereken her şeyin yapılmış olduğu açık olmalıdır. Kurtuluş Grubu, bu çerçevede birliğin sürdürülmesinden yana tavır belirler.

Sonra süreç adım adım "netleşme" yolunda ilerler. O süreci daha sonra Dayı şöyle ifade edecektir: "...Ankara Grubu'nun THKP-C, ideolojik birlik, gelecek konularındaki yaklaşımları sağ bir çizgide netleşmiş gözüküyordu. Bu teorik yaklaşımlar, sürdürdükleri sağ pratikle uyum içindeydi.

"...Her türlü ayak oyununa, burjuva politikacılığına, ikiyüzlülüğe rağmen, birlik konusunda zor ve sancılı da olsa çabalarımızı yoğunlaştırmalı, bununla birlikte ihanete de hazırlıklı olmalıydık. Çokça eski tüfeğin ihanet yolunu nasıl seçtiğini artık görmüştük. Ama önyargılı da değildik."

Burada dile getirilenlerin altı çizilmelidir: **sağ çizgi, sağ pratik, ayak oyunları, burjuva politikacılığı, ikiyüzlülük, eski tüfeklerin ihaneti...** Bunlar, yıllar sonra tasfiyeci çizginin karakteristik özellikleri olarak daha açık görülecektir.

1977 1 Mayıs'ında Devrimci Yol dergisinin ilk sayısı yayınlanır. "Çıkarken" yazısında, birlikte, ideolojik mücadelenin öne-

minden, partinin yaratılmasından söz edilir. Ancak daha sonraki sayılarda bu temel konularda, THKP-C tezlerine hiç değinilmez. Onun yerine oportünizmin gündemindeki tartışmalar dergi sayfalarını doldurur. Bunların başında da "sosyal emperyalizm" gelmektedir. Buna yapılan itirazlara verilen cevap: "*Biz önümüze çıkan aktüel sorunlarla ilgili yazmalıyız*" olur. Dayı, ideolojik mücadelenin böyle ele alınamayacağı temelinde itiraz eder bu anlayışa. Dayı, bu anlayışını daha sonra da hep koruyacak, ideolojik mücadeleyi her koşulda devrime hizmet eden bir tarzda ele alacaktı.

Geçen zaman olumlulukları değil, olumsuzlukları büyütülmektedir. 1976'dan 1978'e geçen sürede, ne THKP-C'nin yaratılmasında gerekli ideolojik birlik konusunda adım atılabilmiş, ne de çokça sözünü etmelerine rağmen anti-faşist mücadelede "aktif savunma" çizgisi izlenmektedir. Bir yandan İstanbul'da gerçekleştirilen militanca eylemlerin propagandasını yaparak Anadolu'da prim toplarken, öte yandan İstanbul'daki Cepheliler hakkında "*sol, asker kafalı*" gibi spekülasyonlar yapılmaktaydı. Her yanıya samimi-yetsizdiler. Dayı'nın da belirttiği gibi; "... *DY artık kendi ideolojik görüşlerini empoze edebilmek için zamanlama programına oynamaktaydı. (...) özel ilişkiler geliştirerek, kendi sağ çizgilerini egemen kılabilmek ve herhangi bir kopuş durumunda insanları bu yönde saflaştırılma hazırlığına başlanmıştı. (...) Bütün hizip girişimlerine, gözle görülür ayak oyunlarına ve bunları görmemize rağmen sineye çekerek, görüşlerin açılmasında ısrarcı olduk. Yine tek bir adım atmadılar. Taraftarlarımızın tepkileri giderek artıyor, artık bu durumun böyle sürmeyeceği, mücadele etmemiz gerektiği hergün biraz daha artan dozda ifade ediliyordu.*"

Son bir kez daha zorlayıcı olabilmek için Dayı ve önder arkadaşlarımız görevlerini bırakarak, Ankara hizbinin yöneticilerinden eleştirilerine cevap isterler. Ancak DY hizip şefleri bu kararı değerlendirecekleri yerde adeta memnuniyetle karşılamışlar, Dayı ve diğer yoldaşlarımızın yerlerine kendi adamlarını atayarak, ideolojik tasfiyeciliklerini örgütsel tasfiyecilikle de sürdürmek istemişlerdir. Bu gelişme, o zaman şöyle değerlendirilecekti: "*Ankara hizbinin, kendi sağ anlayışına ve hizipçiliği-*

Burada dile getirilenlerin altı çizilmelidir: sağ çizgi, sağ pratik, ayak oyunları, burjuva politikacılığı, ikiyüzlülük, eski tüfeklerin ihaneti... Bunlar, yıllar sonra tasfiyeci çizginin karakteristik özellikleri olarak daha açık görülecektir.

ne karşı çıkan “biz” ve bizim gibi düşünenleri tasfiyeye yönelmesi, meselenin sadece görünüşüdür. Olayın arkasında yatan çıplak gerçek ise THKP-C düşüncesinin ve mücadele anlayışının tasfiye edilmesidir. Sorunun özünde yatan bu olunca Devrimci Yol hareketinin partileşme sürecine uygun örgütlenmemesi ve ideolojik birliğini sağlayamaması doğal bir gelişme olmaktadır.” (Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi)

Burada DY hakkında dile getirilen iddia, tarihin doğruladığı iddiadır.

DY'nin geleceğinin olmadığı, DY ile birlikte olunamayacağı artık netleşmiştir. Ayrılık, tıpkı birlik gibi şimdi en temel görev olmuştur. Çünkü birlik için önlerine koydukları ideolojik birliğin sağlanması ve THKP-C'nin yaratılması hedefine Ankara hizbiyle ulaşamayacağı kesinlik kazanmıştır. Hedef yine aynıdır: **İdeolojik birliğin sağlanması ve partinin kurulması...**

Devrimci Yol gerçeğinde yıl yıl doğrulanan tesbitler

O süreçte sözlü yazılı bir çok şey söylendi Devrimci Yol anlayışına karşı. Bunlar, ayrılığın ardından yayınlanan “Devrimci Yol Hareketi’nde Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi” broşürüyle ve “THKP-C Ve İki Sapma” broşürleriyle sistemli olarak ortaya konuldu. Bazı satır başlarını hatırlatacak olursak;

DY, herşeyden önce **kendiliğindenciliktir...**

Kendiliğindencilik, kadro anlayışında, örgütlenme anlayışında, kitle çizgisinde, anti-faşist mücadelede, partileşmede, kısacası, kendini hemen her konuda gösteren bir özelliktir DY’de. (Nitekim, yıllar sonra yine DY ile ilgili yayınladığımız bir broşüre de “Kendiliğindenci Bir Hareket Devrimci Yol” adını vermemiz onun bu karakteristiğinin sonucudur.)

12 Eylül öncesinde, can güvenliği temelinde devrimcilerle ilişkiye geçen halkı, anti-MHP bir bilinç temelinde örgütlemiş, pasif savunma çizgisi izlenmiştir. Kitleleri, “anti-devlet” bir tutumla, oligarşiye karşı örgütlenme gibi bir anlayışları ve pratikleri olmuştur. Kuşku yok ki bu süreçte, yüzlerce Devrimci

Kuşku yok ki bu süreçte, yüzlerce Devrimci Yol militanı, kadrosu, oligarşiye, faşizme karşı savaşta şehit düştüler. THKP-C’ye, Mahir’e gönülden inandılar çoğu. Ama süreci belirleyen yönetimin sağ anlayışydı; öyle ki bu sağ anlayış, yıllar sonra, bu süreçteki kendi şehitlerini bile unutacaktı.

kadrolardan THKP-C gibi savaşçı bir örgüt yaratılamayacağı açıktır.

DY, partileşme sürecini bilinmeyen bir tarihe ertelenmiştir. İdeolojik, politik ve örgütsel birliği sağlamak için adım atılmamıştır. Zaten amaçlarının da, savaşçı bir örgüt-parti olmadığı sonraki yıllarda daha net şekilde açığa çıkmış, hatta bu kimi DY liderleri tarafından da itiraf edilmiştir.

DY, legalizm ve dernekçilik kültürüyle yoğrulmuştur. Bu yanı, illegal bir örgüt anlayışına da, silahlı mücadele yürütecek örgütlenmelerin oluşturulmasına da engeldir. Ve bu özelliği de, PASS temelinde bir silahlı mücadelenin hedeflenmemesiyle uyum içindedir.

Ayrılık sonrası, DY yöneticileri (Çoğu bugünün ÖDP yöneticileridir) “rahatlamışlardır”. Yıllar sonra ifade edecekleri gibi sağcı anlayışlarını daha cüretli ifade etmeye ve pratiğe geçirmeye yönelmişlerdir. Ama bu sürecin sonucunda, yaygın ilişkilere karşın, Gerçek anlamda bir örgüt olamamışlardır.

Ne söylendi, ne oldu sorusuna dair Dayı ve yoldaşlarının söyledikleri DY’nin adeta **o günden bugününü gören** sözlerdir:

“Kısaca, DY’nin anlayışı, büyük bir hareket, ciddi bir siyasi hareket(!) havası arkasında illegalite adına pasifizmi, **düzen örgütlenmesini savunmaktadır**. DY keskin lafızlar arkasına sığınarak, bugün yapılması gereken siyasi görevlerini de erteliyor...

“Bütün çaba, **devrimci çizginin reddi** ve devrimci örgütlenme anlayışının tasfiyesine yönelik olduğu için, bugünkü keskinlikleri(!) aslında kurumculuğun, **geleneksel örgütlenmenin** kılıfıdır. Sağ bir devrim

Yol militanı, kadrosu, oligarşiye, faşizme karşı savaşta şehit düştüler. THKP-C’ye, Mahir’e gönülden inandılar çoğu. Ama süreci belirleyen yönetimin sağ anlayışydı; öyle ki bu sağ anlayış, yıllar sonra, bu süreçteki **kendi şehitlerini bile unutacaktı**.

DY’nin Parti-Cephe ideolojisi temelinde örgütlenme gibi bir gündemi hiç olmamıştır.

DY, gerçek anlamda örgüt olamamıştır. Bunun yerine **dergi etrafında örgütlenme** esas alınmıştır. Kadroları da bu perspektifle, sağ bir anlayışla yetiştirmiştir. Bu anlayışla şekillenen

anlayışı ve çalışma tarzını savunan bir anlayışın, böylesine sağ kitlevi karakterde örgütlenmeleri temel alan bir anlayışla hareket etmesi, siyasi görevleri geriye itmesi, savaşı örgütlenmeyi bugünden gerçekleştirmeye yönelmemesi çok doğaldır.

“Artık DY klasik sağ örgütlenmeler içindeki yerini almalıdır. Çünkü halk savaşı uzun, dolambaçlı, çetin mücadeleler isteyen, zaferi kazanmak için bugünden savaşı örgütlenmelerin çekirdeklerinin yaratılmasını zorunlu kılan bir perspektif gerektirmektedir.

“DY’nin örgütlenme anlayışı bir savaş örgütü değil, düzen örgütlenmesi yaratır! Başka yolu yok!

“Bir siyasi hareketin niteliği, savunduğu süslü lafızlarla değil, nasıl bir örgütlenme içinde olduğu ve nasıl bir devrimci pratik sergilediğiyle belli olur.” (Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi)

Kelimesi kelimesine doğrulandı bu sözler. Burada söylenenlerin eksikliği var fakat asla fazlası yoktu. Yukarıda aktarılanlar, öngörülenle, bugünün öngörülleri nasıl bire bir doğruladığını yeterince ortaya koyuyor ama son olarak şunu da aktaralım:

“Eğer tasfiyeci Ankara hizbi gibi bir anlayış savunulursa, yüzeysel taktik örgütlenmeler, günlük mücadele ve kampanya örgütlenmeleri vs.den öteye gidilemez. Gelecek bir açık faşist darbeye, legal derneklerin kapılarına kilit vurulduğunda, böyle bir örgütlenme, dağılan kadrolar arasında irtibatı dahi sağlayamaz. Devrimci bir çizgiden yoksun bir kadrolaşma anlayışı ve örgütlenmesi bugünkü niteliği ile dahi ileriye bir adım atamaz, kof bir yapı haline gelir. Ve bugünün devrimci anti-faşist potansiyeli bu perspektifsizliğin elinde söner, çarçur olur gider.” (Tasfiyecilik ve Devrimci Çizgi)

Ne yazık ki böyle olmuştur.

Bu satırların yazılmasından kısa bir süre sonra, 12 Eylül’de, hemen 12 Eylül’ün arifesinde büyük bir görünüm arzeden hareketin, “kadroları arasında irtibatı dahi sağlayamayacak kadar” kof olduğu kanıtlanıyor, ve ardından alıntıdaki son sözler gerçekleşiyordu: O büyük devrimci, anti-faşist Cepheli potansiyel, tasfiyeci, inkarcı liderlerin elinde söniyor, çarçur olup gidiyordu. Bu süreç, çok çeşitli aşamalardan geçtikten sonra, geriye işte asıl olarak ÖDP gibi bir düzen örgütünü bırakıyordu.

DY'den ÖDP'ye, silahlı mücadele iddiasından parlamentarizme

DY'den ÖDP'ye bir çırpıda gelinmemiştir kuşkusuz. Bu, eşyanın doğasına da, sınıflar mücadelesinin seyrine de aykırıdır. "Uzunca" sayılabilecek bir geçiş süreci yaşanmıştır. Ancak belirtilmelidir ki, DY'nin ilk dönemlerinde, ÖDP'nin tohumları bulunmasaydı böylesi bir süreç yaşanmazdı. DY yöneticilerinin bugünün ÖDP'sinin de yöneticileri olduğu gerçeği gözlerden uzak tutulduğunda, DY'den ÖDP'ye yaşanan süreci anlamak güçleşecek, Oysa, DY'den ÖDP'ye uzanan yolculuk, aynı liderlerle bugünlere gelmiştir. Ancak, kişilerden de öte bir gerçek vardır ki, o da silahlı mücadeleden kaçışın, inkarın ve uzlaşmacılığın varacağı yerin ÖDP veya benzeri bir durak olacağıdır. DY'nin kuruluş yılları da dahil kendiliğindenciliğin tüm tarihlerine hakim olduğu da düşünülürse, ÖDP'nin bugün geldiği yer de, bundan sonra gideceği yer de şaşırtıcı ve sürpriz olmayacaktır.

DY için ÖDP'ye uzanan güzergahın başlangıcı, hiç kuşkusuz THKP-C'nin inkarıdır. Bu güzergahı 12 Eylül sonrası tutsak düşen DY liderlerinin tutsaklık sürecinde oluşturdukları sağcı-inkarcı teslimiyetçi anlayışlara uzanmaktadır.

12 Eylül öncesi kitle potansiyelinin yükselmesi ve yaygın ilişkileri sayesinde güçlü bir örgütlenme yanlısaması yaratılsa da; 12 Eylül, DY'nin hem örgütsel, hem politik ideolojik gerçekliğini, kof bir yapı olduğunu gözler önüne sermiştir.

Yenilgiyi sadece örgütsel ve fiziki darbelerle yaşamamışlardır. Cuntanın mahkemelerinde örgüt değil, dergi olduklarını; devrim yapmak gibi bir hedeflerinin olmadığını sadece faşist saldırılara karşı kendilerini savunduklarını söyleyerek geçmişlerini savunamamış, inkarcılığa, tasfiyeciliğe bir halka daha eklemişlerdir.

Cunta yılları DY için tam bir sağcılaşma, düzen içileşme yıllarıdır.

DY'lilerin 1980'lerin sonlarında legal parti doğrultusundaki ilk girişimlerinden biri, Kuruçeşme Toplantıları'yla olmuştur. Benzer düşüncedeki çeşitli çevrelerde (var olan örgütlülüklerini de kaybeden KSD, TKEP, Gelecek, TİP, TKP vd.) yürütülen le-

DY’nin anlayışı, büyük bir hareket(!) havası arkasında illegallite adına pasifizmi, düzen örgütlenmesini savunmaktır. “DY’nin örgütlenme anlayışı bir savaş örgütü değil, düzen örgütlenmesi yaratır! Başka yolu yok!

gal parti çalışmaları, aralarında ideolojik, pratik bir anlaşmazlık olmamasına rağmen grup çıkarları nedeniyle sonuçsuz kalmıştır. Hepsi de düzene yerleşme peşindedir. Çeşitli çevreler kendi aralarında "bloklar", "birlikler" oluşturmuşlar, dağılmışlar, ama "herkesin ihtiyacı!" diye adlandırdıkları ortak legal partiyi kuramamışlardır.

DY çevresi, bunu izleyen süreçte kendi içinde bir "**Tartışma Süreci**" başlattı. Son derece ilginç bir durum ortaya çıkıyordu bu tartışma sürecinde: 12 Mart sonrası, THKP-C düşüncelerini ve bu düşüncüyü savunanları tasfiye etmeye çalışan DY liderleri, bu kez de eski DY çizgisini ve bu çizgiyi savunanları tasfiye hesapları içerisindeydiler. Tarih bir şekilde tekrerr edilmekteydi.

DY önderleri için "Tartışma Süreçleri" bir bakıma, legal partiye düzen içileşme politikasını, DY kadrolarına ve tabanına kabul ettirme süreciydi. Ancak bunu yine geçmişte olduğu gibi, açıkça ifade etmezler. Hatta "*burada legal parti savunuyor*" diye eleştiri yapan DY kadroları ağır biçimde suçlanır. Ama sonuçta bu "tartışma süreci" içinde karşı çıkanlar tasfiye edilecek ve legal partinin, düzen içileşmenin önü temizlenecekti. Yine aceleleri yoktur. Tıpkı 12 Mart sonrasında olduğu gibi, DY liderlerinin zaman sorunu yoktur, tek dertleri vardır, o da kendi tekellerini "**yeniden**" kurabilmek ve düzenin icazetini alabilmektir.

Sonuçta, "Tartışma Süreçleri", "Geleceği Birlikte Kuralım" gibi çeşitli ara aşamalardan sonra, solun aynı durumdaki diğer bazı kesimleriyle de ittifak yapılarak legal parti kurulur. Çok kullandıkları "**gökkuşağı projesi**", "**çok kanatlı parti**", "**çoğulculuk**" gibi tanımlar ise, kendi gerçekliklerinin üzerini örtme amaçlıdır. Tam tersine DY tasfiyeciliği, tarihi olarak da biliyoruz ki, farklı düşüncelere tahammülsüzdür. "Örgüt"ün denetiminin ellerinden kaçmaya başladığını anladıkları anda en keskin ayrılıkçı kesilirler. Nitekim, ÖDP'de de diğer kesimleri bir bir tasfiye etmişler ve ÖDP'de esas olarak DY'liler kalmıştır.

Şimdilerde eski DY'liler ile onların sağca teorilerle yetişen kesimler arasında yaşanan iktidar kav-

★

Bu nokta, Marksist-Lenistlerin, başta bu hareketin ve sürecin sistematik eleştirisini yapan Dursun Karataş'ın öngörülerinin doğrulandığı noktadır. Dayı, bu noktada, öngörleriyle, tüm Cephe potansiyelinin DY liderlerinin elinde "çarçur" edilmesini engelleyip, THKP-C'nin bir daha asla yaratılmamak üzere tarihte bırakılmasının, THKP-C stratejisinin öldürülmesinin önüne geçendir.

★

gasıyla gündeme geliyor ÖDP. Tasfiyeciler, tasfiye edilmekle karşı karşıyalar. Ortaya konulan düşünceler ve yöntemler, burjuva politikacılığının ötesine geçememektedir. Yine "keskin" devrim, sosyalizm lafları ağızlarında dolaşsa da artık düşünceleri burjuva demokrasinin ötesine, Avrupa demokrasinin ötesine geçecek düşünceler değildir.

Kısacası THKP-C hareketini savunma iddiasıyla başlayan DY hareketinin bugün geldiği nokta 1978'de Devrimci Sol'u kurarak onlarla yollarını ayıran Dayı ve yoldaşlarının söylediklerini bir bir doğrulayan bir gelişim seyri izlemiştir. Sonuçta gelinen nok-

tada çok daha açık görüldü ki; Dayı ve yoldaşları, o gün, gençliklerine, tecrübesizliklerine rağmen, ana halkayı yakalamış, hareketin gittiği ve götürülmek istendiği doğrultuyu görmüşlerdir...

DY teorisyenlerinin, ÖDP'ye dönüşürken kendilerine "gerekçe" yaptıkları teorik tesbitlerin ve öngörülerin hiç ama hiçbiri gerçekleşmemiştir. Bunun temel nedeni, hiç kuşkusuz, Marksist-Leninist temele dayanan, dünya ve Türkiye gerçeklerine cevap veren bir devrim ve mücadele anlayışına, buna uygun örgütlenmelere ve çalışma tarzına sahip olmamalarıdır. Ancak DY-ÖDP çizgisinde yanlış ve eksik olan sadece bu değildir. Bulundukları zeminde reformist bir örgüt olma anlamında dahi, tutarlı ve ısrarlı olma gibi bir anlayışa ve geleneğe sahip olmamalarıdır. O nedenle ki, bulundukları zemin sürekli kaygan olmuş ve sık sık "**yeniden**" demek zorunda kalmışlardır. Her "yeniden" değişimlerinde daha geriye gitmişler, düzene daha sağlam yerleşmenin yeni teorilerini yapmışlar, hem de tekkelerine itiraz edenleri tasfiye etmişlerdir. Elbette bu sürekli sağa gidişi, 12 Eylül öncesi nostaljileriyle perdelemeyi ihmal etmemişlerdir.

Muğlaklık ve tutarsızlık, DY-ÖDP çizgisinin özelliklerindendir. Muğlaklık bilinçli bir tercih, tutarsızlık kaçınılmaz bir sonuçtur.

Hemen hiçbir konuda net düşünceler ileri sürmezler. Düşüncelerini açık, net, köşeli ifade etmiş olsalar, her "yeni" süreçte daha sağcılaşan, daha düzeniçileşen teoriler yapamayacaklardır. Başları sıkıştığında, "yeniden" diyerek insanlarını aldatma zeminlerini

kaybedeceklerdir...

Tutarsızlık ise, en temelde devrim ile düzeni aynı potada eritme gibi bir imkansızlığı gerçekleştirmeye kalkıştıkları içindir. Tutarsızlıkları, politikalarında belirsizliği ve ciddiyetsizliği getirmektedir. En düzeniçileştikleri dönemde bile devrimden, sosyalizmden bir biçimde söz etmeye devam etmişlerdir ama DY-ÖDP çizgisinde "Nasıl bir devrim?", "Sosyalizme geçiş nasıl sağlanacak?" gibi soruların cevabı yoktur. Dillerindeki devrim de, sosyalizm de soyuttur. (Zaten, artık "rakiplerini" tasfiye etmek gibi bir zorunlu haller olmadıkça devrim ve sosyalizm kavramlarını daha az başvurulmaktadır.) Proletarya diktatörlüğünü hiç ağızlarına almamaktadırlar. "Özgürlükçü sosyalizm" tanımlaması da, bir şekilsizliğin, muğlaklığın ötesinde, Marksist-Leninist anlamda sosyalizmi savunmadıklarının itirafıdır.

AB'ye yönelik politikaları da farklı değildir. Türkiye'nin AB üyeliğine özde itirazları yoktur ama AB'nin emperyalist birlik olduğu gerçeğini de henüz ters yüz edememektedirler. Kendilerine ve halka da güvenmediklerinden başka güçlere bel bağlama zorunluluğu DY-ÖDP çizgisini de AB'den demokrasi beklemeye getirmiştir. Ancak burjuva liberalleri gibi ya da Marksist-Leninistler gibi net bir düşünce belirtmediklerinden; ne "evet", ne "hayır" anlamına gelen "Ha-vet" gibi ucube bir yaklaşım belirlemişlerdir.

İnkarcılık ve tasfiyecilik de bu çizginin karakteristik özelliklerinden olmuştur. 12 Mart koşulları nasıl ki THKP-C'yi inkar etmelerini getirmişse, 12 Eylül koşulları da DY'yi inkar etmelerini getirmiştir. 1990'da SSCB ve diğer sosyalist ülkelerde yaşanan karşı-devrimler ise düzen içileşmelerini hem hızlandırmış hem derinleştirmiştir. Öyle ki bir dönem gerilla konusunda ahkam kesen ve kırdaki gerillarıyla **"şiddetin her türlüşüne karşıyız"** deme noktasına gelmişlerdir. Dayı'nın, bu inkarcı-tasfiyeci çizginin ancak bir **"düzen örgütü yaratacağı"** öngörüsü, işte bu ölçüde somut ve açık bir gerçek haline gelmiştir.

Şimdi karşımızda, *"sisteme yerleşmiş kesimlerin solculuğunun teorisi ve örgütsel ifadesi"* olan, TBMM Başkanlığı seçimlerinde gerici AKP'nin adayını destekleyen, Cumhurbaşkanı seçiminin düzen güçlerinin uzlaşması(!) ile yapılmasını isteyen, oligarşinin parlamentosunun meşruluğuna inandıklarını ilan eden, bir parti vardır.

Dayı'nın öncü savaşını inkar ediyorlar eleştirisi karşısında öncü savaşını savunduklarını kanıtlamaya çalışan bir hareketten, oligarşinin düzenine meşruiyet

kazandırmayı üzerine vazife sayan bir partiye;

Dün övündükleri ne varsa, hepsi tarihe havale edilmiş; oligarşinin parlamentosunda **"Sorun çıkarılan değil, sorun çözen olacağız"** diye sisteme güvence veren bir parlamenterin varlığına yaslanan bir örgüt çıkmıştır ortaya. Aşağıdaki satırlar da bu düzen örgütüne aittir: *"Türkiye normalleşme sürecine gidiyor... Siyaset giderek sivilleşiyor. Sivil bir anayasanın gerçekleşmesiyle vesayet rejiminden demokratik rejime doğru evrilebilecek... Bir süre sonra bu tür gelgitler yerini demokrasinin kurumsallaşmasına bırakacak..."*

"Meclis demokratik, laik, sosyal hukuk devletine uygun bir cumhurbaşkanı seçmeli."

"IMF ile ilişkiler kesilecek" bile diyemeyen, sosyalistliği bir yana, "sosyal"lığı bile zenginlerden **"bir defalık"** ek vergi almaktan öteye geçemeyen, 12 Eylül'ün faşist anayasasının topyekün kaldırılıp yerine yeni bir anayasa bile koyamayıp, o anaya içinde reformlar(!) öneren bir düzen örgütü. Uzak bir geçmişte, Lenin'den, Che Guevara'dan, dünya halklarının gerçekleştirdiği devrimleri ülkemizde de gerçekleştirmekten söz eden hareket, bugün "Biz önümüzdeki süreçte **Deniz Baykal'ın solda bıraktığı boşluğu doldurmak için** solun yeniden yapılanmasından yana tutum alacağız" diyen bir harekettir. İşte DY-ÖDP çizgisinin görünüşteki THKP-C savunuculuğundan, ama aslında inkarcılığından geldiği nokta budur.

Ve bu nokta, Marksist-Leninistlerin, başta bu hareketin ve sürecin sistematik eleştirisini yapan Dursun Karataş'ın öngörülerinin doğrulandığı noktadır. Dayı, bu noktada, öngörülerıyla, tüm Cephe potansiyelinin DY liderlerinin elinde "çarçur" edilmesini engelleyip, THKP-C'nin bir daha asla yaratılmamak üzere tarihte bırakılmasının, THKP-C stratejisinin öldürülmesinin önüne geçendir.

THKP-C savunuculuğu iddiasından düzen solculuğuna uzanan ibret verici bir tarih. Ve diğer yanda da tarihsel öngörülerde bulunup, tasfiyeciliğe, inkarcılığa tavır alarak İşçilerin, köylülerin Marksist-Leninist Partisini, Türkiye halklarının anti-emperyalist, anti-oligarşik kurtuluş cephesini yeniden yaratan destansı bir tarih.

Bu iki farklı tarih, "ideolojik bir fark yok", "aralarında bir ayrılık yok" diyenlere tarihin cevabıdır. Bu iki farklı tarih, Dayı'nın doğrulanmış tarihsel öngörülerinin tarihidir. Ve bu iki tarih, bugün de ilki **düzen kulvarında**, ikincisi **devrim yolunda** devam etmekte olan iki tarihtir.

DEVİRİMCİ HALK

KURTULUŞ PARTİSİ

BÜLTENİ

SAYI: 39

TARİH: 11 Ağustos 2008

KOMUTANIMIZ ÖNDERİMİZ DAYIMIZI YİTİRDİK

*Öğrettikleri İle
Savaşımızı Büyüterek
Onu Selamlamayı
Sürdüreceğiz!

*Onun devrimci yaşamı
nezdinde devrimcilik
yeniden tanımlanacak!

Türkiye ve dünya halklarının başı sağolsun. Bir büyük devrimciyi yitirdik.
Acımız tarifsiz. kaybımız büyük; komutanımız, önderimiz, Partimizin Genel Sekreteri Dursun
Karataş yoldaşımız. 11 Ağustos sabaha karşı 05.00'te şehit düştü. 38 yıldır devrim için çarpan,

Türkiye ve Dünya
halklarına Dayımızı,
Önderimizi kaybettiğimizi
duyuran bildiriydi bu.
Tarihiydi. Çünkü o
bildirinin anlattığı önderi-
miz, bir tarihi.
Devrimci hareketimiz,
1972'den, Mahir'den sonra,
onun önderliğinde gelmişti
bugüne kadar.
Onu kaybettiğimizi
duyururken, yine onun
önderliğinde savaşıma
devam edeceğimizi de
duyurmuştuk bu bildiride.
11 Ağustos 2008 tarihli,
39 No'lu bu bildiriye, tarihi
önemi ve anlamı nedeniyle,
Dayı'nın şehit düşmesinden
sonra çıkardığımız ilk
Devrimci Sol dergisinde
tekrar yayınlıyoruz.

KOMUTANIMIZ ÖNDERİMİZ DAYIMIZI YİTİRDİK

*Öğrettikleri İle
Savaşımızı Büyüterek
Onu Selamlamayı
Sürdüreceğiz!

*Onun devrimci
yaşamı nezdinde
devrimcilik yeniden
tanımlanacak!

Türkiye ve dünya halklarının başı sağolsun. Bir bü-
yük devrimciyi yitirdik.

Acımız tarifsiz, kaybımız büyük; komutanımız, önderimiz, Parti-
mizin Genel Sekreteri Dursun Karataş yoldaşımız, 11 Ağustos sabaha
karşı 05.00'te şehit düştü. 38 yıldır devrim için çarpan, dünya halkları-
nın kurtuluşuna, vatanımızın bağımsız, halkımızın özgür olmasına
adanmış bir yürek durdu. Son nefesini yoldaşlarının kolları arasında,
dünya halklarına ve kendi halkına karşı görevini yerine getirmiş bir ön-
derin huzuruyla verdi.

Yoldaşlar!

Karanlıkta ışığımız, engebeli, dolambaçlı ve sarp yollarda pusula-

mız, devrim yürüyüşümüzün usta kurmayı, düşeni elinden tutup kaldıran, daha hızlı koşmayı öğreten, öğütleri, talimatları ve politikalarıyla hep yanımızda olan Dayımızı yitirdik.

Bu yorgun, acılarla, alçaklıklarla dolu ihtiyar dünyaya, 38 yıldır güzellikler resmeden ustayı, Türkiye devriminin kılavuzunu yitirdik.

Bir kılavuzdu Dayımız. Faşizmin karanlıklarında yolumuzu kaybetmeden, karşı-devrim fırtınalarında savrulmadan, emperyalizmin bataklıklarında boğulmadan, kuşatmalarda yok olmadan bugünlere geldiysek, bunu en başta onun kılavuzluğuna borçluyuz.

Önderimiz, yirminci yüzyılın sonlarında artık çok sık rastlanmayan tarih yazdıran iradelerden biriydi. Kızıldere'den bu yana devrim tarihini yazıyoruz. Tarih, hareketimize özel bir yer ayırdı sayfalarında. Bu sayfaların her birinde, onun usta ellerinin imzası, günün 24 saatinde devrim için işleyen beyninin damgası vardır. Tarihe görkemli destanlar armağan eden, ihanetleri ezip geçen, kuşatmaları yaran, tüm dünyaya sosyalizmin yenilmezliğini kanıtlayan, emperyalizmin amansız saldırıları karşısında dahi anti-emperyalist mücadelenin ve enternasyonalizmin bayrağını taşıyan bir hareket olduk onunla.

Onu ölümsüzlüğe uğurluyoruz şimdi. Hayır, biz ona, tarihsel, siyasal, sosyal temeli olmaksızın bir ölümsüzlük atfediyor değiliz. O, 38 yıllık yaşamı boyunca adım adım ördü ölümsüzlüğünü. Geride bizlere bıraktığı herşey, onun ölümsüzlüğünün kanıtıdır. En başta ve tek başına, yaratılmasına kanını, canını, beynini, yüreğini koyduğu Partimiz ve Cephemiz, onun ölümsüzlüğünün anıtıdır. Her satırıyla, her adımıyla bize bıraktığı teorik ve pratik miras, onun ölümsüzlüğüdür.

Onsuz zor olacak biliyoruz. Önümüze çıkan sorunları aşarken onun verdiği güç ve iradede yoksun kalacağız. Fakat onun yol göstericiliğinden hiç mahrum olmayacağız. Politikalarıyla, yaşamıyla örneğimiz, önderimiz, kılavuzumuz olacaktır yine. Bundan böyle de onunla sürdüreceğiz yürüyüşümüzü. 38 yıl boyunca yarattığı tüm değerlerle hep yanımızda olmaya devam edecek.

Halkımız, yoldaşlarımız!

Önderimiz 10 yıldır kanser tedavisi görüyordu. Bu savaşında da her zaman olduğu gibi güçlü ve iradiydi. Hastalığı bir günde ortaya çıkmadı elbette. Ağır işkencelerin, uzun tutsaklık yıllarının, onlarca kez gi-

rilen açlık grevlerinin, ölüm oruçlarında geçirilen tüberkülozların, sürgün yıllarındaki zorlukların; kısacası, faşizmin ve emperyalizmin baskı ve kuşatması altında geçirilen 38 yılın sonucuydu sağlığını kaybetmesi. Tedavisi için gereken herşey yapıldı; fakat bilimin ve doğanın sınırları vardı. O sınırlarda kaybettik onu. Tek bir gün bile, görevlerinden geri kalmadı bu yıllar boyunca. Son 6 güne kadar da görevinin başındaydı. Kendi ölümü dahil, her şeyi planladı.

Kadrolarımız, taraftarlarımız ve halkımız emin olabilir ki; örgütümüz, tüm yönetim mekanizmalarıyla görevinin başındadır ve onun öğrettikleri ile savaşmaya devam edecektir. Onun yaşamı, bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye'ye **adanmış bir yaşamdır**. 38 yılı devrime verilmiş bu yaşamın her saatini, her saniyesini belirleyen bu adanmışlık olmuştur. Bu adanmışlık, bu dava adamlığı, bize her zaman hedefimizi hatırlatan bir miras olarak önümüzde duracak. Bağımsız, Demokratik Sosyalist Türkiye hedefinden hiç sapmadan devrim yürüyüşümüze devam edeceğiz.

Onun devrimci yaşamı nezdinde devrimcilik yeniden tanımlanacaktır!

Önderimizi anlatmak, devrimci hareketin tarihini anlatmaktır. Çünkü hareketimizin tarihinin her anında, her aşamasında o vardır. Cüret, iddia ve iradeyle, tarihsel adımlarla, ilklerle, devrimin ufkunu genişleten politikalar ve eylemlerle dolu bu tarihi anlatmak, önderimize ve Türkiye halkına borcumuzdur. Fakat, bugünün dünyasında devrimciliğin, sosyalistliğin bu kadar ağır ve sinsî saldırılar altında olduğu bir dönemde, onun 38 yıllık devrimci yaşamı açısından en başta vurgulamamız gereken, onun devrimcilik anlayışı ve devrimci yaşam tarzıdır.

Dursun Karataş, her anında devrim için yaşamaktır! Onun şahsında, onun devrimci yaşamı önünde, **DEVİRİMCİLİK YENİDEN TANIMLANMALIDIR**. Önderimiz nezdinde somutlanan devrimcilik anlayışı, devrimcilik ve sosyalistlik anlamında bir iddiası olan herkes için, kendi devrimciliğinin muhasebesini yapabileceği tarihsel bir ölçü ve eşsiz bir örnek sunmaktadır.

38 yıldır bu kavganın içinde ve önündeydi. Bu 38 yıl, dünyamızın alt üst oluşlar yaşadığı, Türkiye devriminin sayısız badireler atlattığı, ateş çemberlerinden geçtiği, büyük bedellerin ödendiği yıllardır. O bütün bu dönemler boyunca hep ateş hattındadır, her

tarihsel dönüm noktasına damgasını vuran öngörülerin ve politikaların sahibidir. Önderimiz, devrime inanç ve bağlılığını, yaşamında, teorisinde, politikalarında somutlamasıyla, Marksizm-Leninizmi savunmaktaki bilimsel ısrarı ve kararlılığıyla, düşman karşısında başeğmezliğiyle, kendine, ideolojisine, halkına duyduğu sarsılmaz güveniyle, 24 saatini, kelimenin gerçek anlamıyla devrime adanmasıyla, her tarihsel dönüm noktasında ortaya koyduğu güçlü iradesiyle, tüm devrimciler için, tüm dünya devrimcileri için örnek alınması gereken bir yaşamın sahibidir. Ona önderlik sıfatını kazandıran da bütün bu özellikleridir. Onun şahsında devrimcilik yeniden tanımlanmalıdır derken, işte bu yaşamı koyuyoruz önümüze.

Düşünün ki, 38 yıllık yaşamının tek bir anında bile **düzeniçi bir yaşamı, statükosu olmamıştır**. Yasal, legal hiçbir yaşamı olmamıştır. Yurtdışında yaşamak zorunda kaldığı yıllar boyunca da tek bir gün, tek bir saat dahi, legal, yasal, ya da icazet altında bir yaşamı olmamıştır. Hastalığının tedavisi de bu koşullarda, tek bir yasal kimliği olmaksızın sürdürülmüştür. Geçmişin cazip şöhretleri, tek meziyetleri “eski”likleri olan “önderleri” gibi, hiçbir zaman düzen içinde bir yer edinmedi kendine. Yaşamı boyunca düzenden hiçbir beklentisi olmadı. Bir adresi ve halkından başka bir sığınağı olmadı onun. Oligarşi onun hakkında sayısız spekülasyonlar üretirken, kontrgerillanın psikolojik savaşının zehir saçan okları her zaman ona yöneltilmişken, o, iradesi, inanç ve coşkusıyla, hiç eksilmeyen devrim heyecanı ile hep görevlerinin başındaydı. Devrimci yaşamı boyunca reformist tek bir eğilim, devrimci stratejiden tek bir sapma göstermedi.

Teslim olmuşların, yılınların, yenilmişlerin hala ortada “önder” olarak gezebildiği bir ülkede, önderimizin yaşamı devrimci liderliğin ne olduğunu da anlatıyor herkese.

Onu tek bir özelliğiyle anlatmak ve tanımlamak, veya önderlik misyonunu sadece teorik, politik veya askeri boyutla sınırlandırmak, onu eksik anlatmaktır. Mahirler’in soyundandı o. Stratejisi de, çalışma tarzı da, yaşamı ve liderlik anlayışı da, Marksist-Leninist bakış açısından süzülüp gelmişti. Masa başında ahkam kesip, sosyalistlik taslayıp, düzen içinde yaşayanların tarzı, ondan fersah fersah uzaktı. Yaşamının hiçbir döneminde bir “masa başı” devrimcisi olmadı. Yaşamının hiçbir döneminde halkından kopmadı. Hayatı ve mücadeleyi tüm yönleriyle kavrayan bir önder oldu.

O, **komutan**’dır. O, **halk önderi**’dir. **Militan ve savaşçı**’dır. O, **politika üreten**’dir...

Komutanlığı, halk önderliği, militanlığıilmek ilmek örülmüştür yıllar boyunca. Lise yıllarından itibaren anti-faşist mücadelede ön saflarda tanıdı onu yoldaşları. Sonra onu tüm İstanbul gençliği tanımaya başladı; Üniversitelerde, yurtlarda, faşist işgallerin kırılmasında, gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist eylemlerinde, akademik mücadelesinde hem bir militan, hem bir yönetici olarak vardı artık. Aynı dönemde gecekondulu mahallelerindeki halk toplantılarında, yıkımlara karşı direnişlerde halkın diğer kesimleri de tanıdı onu. Yeni bir devrimci hareketi kurma cüreti ve iradesiyle tüm Türkiye Solu’nun tanıdığı bir önder oldu. Herkes onu bu döneminde “*partiyi kuracağız, devrimi gerçekleştireceğiz, hiçbir güç bize engel olamayacak*” diyen iradenin sahibi olarak gördü.

12 Eylül cuntasının zulmü karşısında teslimiye-tin, boyun eğmenin, statükoculuğun teorileri yapılrken, O, “**Cunta 45 milyon halkı teslim alamayacak**” cümlesinde özetlediği direniş çizgisinin ve bu yıllar boyunca direniş destanları yazılmasının önderliğini üstlendi. Tarihimize bir onur sayfası olarak geçen 1984 Ölüm Orucunun önderi, kurmayı olduğu kadar, 75 gün süren açlığın koynunda ölüme yürüyüşün savaşçılarından biri oldu. O, önderliğin gerektiğinde ölümün üzerine de en önde yürümek olduğunu tarihe yazanlardandı.

Sosyalizmi inkarın, devrimden vazgeçmenin, legal katılımın revaçta olduğu yıllarda “**Dünyayı bir kez de Türkiye’den sarsacağız**” haykırışına sesini verendir. Sosyalist sistemin yıkıldığı, emperyalizmin zaferini ilan ettiği yıllarda, sosyalizm bayrağını daha yükseklerle kaldırmının, tüm karamsarlıklara, yılgınlıklara, inançsızlıklara “**sosyalizmin sorunlarının çözümü sosyalizmedir**” diyen bilimsellik set çekendir. Bayrağımızı onurla yükseklerde dalgalandıranlar, seslerini ve sözlerini ondan aldılar.

Direnmek, sorun çözmek ve savaşmak; denilebilir ki, bütün yaşamı bunlarla doludur. Önderimiz, dünya ve ülkemiz solunda sadece “ileri kadroların” yapabileceği bir eylem türü olarak görülen ölüm oruçlarını ve daha genel anlamda kahramanlıkları kitleselleştiren yolu açandır. En sıradan olanın en büyük kahramanlıklara aday olmasını mümkün kılandır. Sıradan, sade ve fakat istekli; onun kadrosunda öncelikle bunlar olmalıydı. İstek varsa, gerisi halledilebilirdi. Ve öyle de olmuştur.

Önderimizin, tüm kadrolara, savaşçılara, taraf-

tarlarımıza kazandırmaya çalıştığı inancın içeriği ve tanımı nettir. Onun tanımıyla, **inanç, bilgi ve gerçeğin birleştiği bir duygu yoğunluğudur**. Bu inanç, soyut ve ajitatif değildir. Yüzeysel değildir. Dönemsel hiç değildir. Bu inanç, her insanımızın kendini devrim adamasını ve devrim için gerekeni yapma gücünü kendinde bulabilmesini sağlayan bir inançtır. Devrimin, devrimci eylemin, direniş destanlarının “süper insanların” değil, inanmış insanların işi olduğunu vurguladı her zaman. Herkes **“ben bunu yapabiliyim”** diyebilmeliydi. O, insanlarımızda işte bu inancı ve güveni yaratmıştır. Faşizmin kuşattığı üslerinde teslim olmayı reddederek **“asıl siz teslim olun”** diyen, kurşun yağmurları altında tilililerle direnen, inançlarını duvarlara kanlarıyla yazan kadro ve savaşçıları yaratmıştır. Zulmü durdurabilmek için bedenlerini tutuşturan direnişçileri yaratmıştır. Bu kararlılık, bu coşku, bu irade, bu cüret ve bu fedakarlık, onun önderliğiyle şekillendi. Her biri devrim tarihimizin destanları olan bu direnişlerin orta yerinde hep aynı slogan duyuldu: **“Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş!”**

Kardeşler, yoldaşlar, halkımız! Onun adı bu ülkenin semalarında, bu topraklarda boy verecek tüm isyanlarda, her devrimcinin yüreğinde yankılanmaya devam edecek.

Dursun Karataş, devrim için yaşanmış bir hayatın adıdır

Dursun Karataş yoldaşımız, 25 Mart 1952’de Elazığ’ın Kürdemlik (Cevizdere) köyünde doğdu. Ailesi, emekçi bir Kürt ailesiydi. Devrimci düşünceye 1970 öncesinde sempati duymaya başladı. Lise yıllarında birçoğu daha sonra Devrimci Sol içerisinde yer alacak olan bir gruptular.

1970’de İstanbul Üniversitesi Orman Fakültesi’ni kazanarak İstanbul’a geldi. Bu yıllar, Türkiye devriminin yolunun çizildiği, revizyonist, reformist geleneklerin aşıldığı, statükoların kırıldığı, yeni başarımların yaşandığı yıllardır. İşte bu başarımlarda yoldaşımız da yerini Mahirler’in ihtilalci çizgisinden yana belirledi. Artık bir THKP-C sempatisanıdır.

30 Mart 1972’de Kızıldere’de Mahirler’in fiziken yok edilmesinin ardından, Mahirler’i, THKP-C’yi savunup sahiplenilen büyük bir gençlik potansiyeli çıktı ortaya. THKP-C çizgisini savunan bir Dev-Genç militanı olarak Dursun Karataş yoldaşımız da, gerek İstanbul’da, gerekse de Elazığ’da bu sahiplen-

me tavrının geliştirilmesinde aktif bir rol oynuyordu.

Yoldaşımız ilk kez 1974’te, Elazığ’da, oligarşik diktatörlüğün Kıbrıs’ı işgalini protesto etmek için duvarlara **“Bağımsız Kıbrıs”** sloganını yazarken gözaltına alındı. Daha sonra Devrimci Sol Merkez Komitesi’nde yer alacak olan **Niyazi Aydın**’la birlikteydiler bu eylemde. Onu sonraki devrimci gelişimi içinde kah bir okulun önünde kitlenin güvenliğini alırken, kah Kocamustafapaşa barikatlarında dövüşürken görecekti yoldaşları. Ve bunların gösterdiği gibi, onun önderliği hayatın içinde adım adım kazanılmış bir önderliktir. Hep söylendiği gibi, **önderler atanmazlar önderlik kazanılır**. Bu sıfata sahip olmak, hayatın içinde yüzlerce düşünceyi, davranış biçimini sabır ve kararlılıkla geliştirip, ortaya tarih yazan bir devrimci çıkarmaktır. Yoldaşımızın yaptığı gibi...

İstanbul öğrenci gençliğinin akademik demokratik mücadelesini ve anti-faşist, anti-emperyalist tavrını örgütlü bir güce dönüştürecek olan İYÖKD’ün (İstanbul Yüksek Öğrenim Kültür Derneği’nin) kuruluş ve mücadele süreci, aynı zamanda Dursun Karataş yoldaşımızın İstanbul devrimci gençliğinin önderi konumuna yükselmesi sürecidir. Yönetici özelliği ve militan yapısıyla hem güven duyulan, hem önerilerine, düşüncelerine kulak verilen bir isimdir artık. **“Dayı”** diye anılmaya başlanması da bu sürece denk gelir. Gerek İYÖKD’de, gerekse de kaldığı Elazığ Yurdunda bir çok yeğeni vardır ve onlar doğal olarak Dayı demektedirler yoldaşımıza. Ama bu hitap giderek yaygınlaşır ve onun adının önüne geçer. Dayı kelimesi, artık onun nezdinde bir hısımlık değil, kelime anlamının ötesinde yoldaşlığı, ona duyulan saygıyı, güveni ifade eden bir sıfata dönüşecektir. Dayı, her koşulda sırtını yaslayabileceğin, her koşulda güvenebileceğin ve gösterdiği hedefe gözü kapalı gidebileceğin bir simge isimdir artık.

THKP-C’nin bir geleceğinin olup olmayacağı, tarihin o günkü sorusudur: Cevap Dursun Karataş’tır!

THKP-C’yi büyük bir içtenlikle sahiplenilen Dev-Gençlilerin gelişen mücadelesi, yeni örgütlenmeleri gerektirmektedir. Dursun Karataş yoldaşımızın önderliğinde şekillenen **Kurtuluş Grubu**, o gün bu ihtiyaca cevap vermeye yönelik atılan adımlardan biridir. Karataş, bu grubun oluşumundan itibaren, İstanbul’da sadece gençlik içinde değil, hayatın her alanında yürütülen anti-faşist mücadelenin önderi konumu-

na yükseldi. Dev-Gençliler artık hayatın her alanında grevlerde, gecekondu direnişlerinde, memurların, yer yer köylülerin eylemlerinde aktif olarak yer alıp bu mücadeleyi yönlendirmeye çalışırken, yoldaşımız, tüm bu eylemlerin, faaliyetlerin örgütleyicisi, önderi, bizzat pratikte uygulayıcısı olarak giderek yetkinleşmeye, olgunlaşmaya, siyaset ve yönetme sanatını öğrenmeye başladı.

Ülkenin dört bir yanında mücadele eden Dev-Gençlilerin, THKP-C potansiyelinin birleşmesi, tüm militanların ortak arzusuymuştu. Mücadelenin ihtiyaçları da böyle bir örgütlenmeyi gerektiriyordu. İşte bu çerçevede 1977’de Dursun Karataş ve beraberindeki yoldaşlarının da içinde yer almasıyla **Devrimci Yol** oluşturuldu. Devrimci Yol Bildirgesi etrafında birleşirken amaç, THKP-C çizgisi doğrultusunda **ideolojik netliğin sağlanması ve partinin yaratılmasıydı**. Ancak Devrimci Yol, bu hedeflerin platformu olamadı. Çünkü bu yapı içindeki Ankara hizbi, THKP-C’ye sahip çıkıyor görünürken, pratikte buna uygun örgütlenmelere yönelmiyor, kadrolara kendi sağcı anlayışlarını empoze ederek partiyi değil fakat kendi hizip örgütlenmelerini gerçekleştiriyordu. Bu süreçte, Dursun Karataş tarafından Ankara hizbi yöneticilerine gerek çeşitli yazılarına, gerekse de pratiklerine yönelik yapılan eleştiriler, çoğunlukla geçiştirildi, sürecin tartışılması yerine Dursun Karataş nezdinde İstanbul’daki militan devrimci örgütlenmeyi tasfiye hesapları yapıldı. THKP-C ideolojisinin ve devrimci örgütlenmenin tasfiyesine izin verilemezdi. Tasfiyeciler, tasfiye edilmeliydi. İşte o anda yoldaşımız Dursun Karataş’ın aldığı karar, ülkemiz devrim tarihinin en önemli kararlarından biri olurken, onun, onyıllar boyu Türkiye devrimine damgasını vuran tarihsel rolünü de belirlemiş oluyordu. THKP-C ideolojisinin sürdürülmesi ve partinin yeniden yaratılması görevi artık başkalarına bırakılamazdı. Dursun Karataş yoldaşımız, işte o tarihsel kesitte, bu ağır yükü omuzladı.

Onun belirleyici inisiyatifi ve önderliğiyle, THKP-C’yi savunan kadrolar, 1978’de Devrimci Yol tasfiyeciliğini mahkum ederek **Devrimci Sol’u kurdular**.

Artık ülkemiz sınıflar mücadelesinde yeni bir siyasi hareket vardı.

Bu siyasi hareket, devrim mücadelesini THKP-C çizgisinde geliştirerek, önüne partiyi yaratma hedefini koyarak, anti-faşist anti-empyralist mücadelede Kızıldere manifestosunun yolunu izleyerek, yeni ge-

Bir hareketi umudun adı haline getiren destan, onun önderliğinde sayfa sayfa büyüyordu işte...

Yoldaşımız Dursun Karataş’ın önderlik tarihi, onun ‘ilk’lerin öğretmeni, komutanı olduğunu gösterir bize. Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekipleri’nden Silahlı Devrimci Birlikler’e, ölüm oruçlarından oligarşinin kürsülerindeki Savunma’ya, kuşatılan üslerdeki ‘teslim olmama’ geleneğine uzanan tarihte, ilk’lerin politik ve fiili önderidir.

lenekler yaratacak, kısa sürede dosta da düşmana da kendini kabul ettirecekti.

Türkiye devrim tarihinde, kısa sürede bu kadar hızlı bir gelişim sağlamış, kendi ayakları üzerinde durarak böylesine **kökleşmiş ve kalıcılaştırmış bir başka “ayrılık” yoktur**. Dursun Karataş yoldaşımızın önderliği, bu devrimci ayrılığı gerçekleştirecek cüretinde, siyasi kavrayışı ve öngörüsünde, yeni bir hareketi örgütlemekteki ustalığındadır. Onun önderliğini, **kazanılmış bir önderlik** yapan belirleyici süreçlerden biri de budur.

Dursun Karataş olmak, bir hareketi ‘Umudun Adı’ haline getirebilmektir.

Devrimci Sol’un siyasi arenaya çıktığı 1978 yılı, resmi ve sivil faşist terörün alabildiğine boyutlandığı bir dönemdi. Devrimci Sol’un kuruluşundan kısa bir süre sonra da sıkıyönetim ilan edilecek ve hareket, örgütlenmesini bu koşullar altında gerçekleştirmek zorunda kalacaktı. İşte bu zorlu koşullarda, onun önderliğinde revizyonizmle, oportünizmle, THKP-C çizgisindeki sağ ve sol sapmalarla araya **kalın çizgiler** konuldu. Ki yoldaşımızın, Dayımızın en önemli özelliklerinden biridir bu. Yaşamı boyunca, ayırım çizgileri hep net ve kalın olmuştur. Onda hiçbir konuda muğlaklık yoktur. Devrimci çizgiyi belirsizleştiren her düşüncenin, her pratiğin düşmanı olmuştur.

Faşist teröre karşı onun önderliğinde şekillenen militan devrimci çizgi de bunun bir ifadesiydi. Revizyonizmin, oportünizmin faşist teröre karşı pasifizmi örgütlediği, provokasyon teorileriyle şehirlerin, alanların faşist teröre teslim edildiği koşullarda, Devrimci Sol, misilleme eylemleri, hesap soran ve faşist te-

rörü caydırmayı hedefleyen militan bir çizgiyle anti-faşist mücadelenin önderi konumuna yükseliyor, resmi devlet terörü karşısında da, doğrudan devlet kurumlarına yönelik eylem çizgisiyle solda yeni bir anlayışı geliştiriyordu. Devrimci Sol pratiğinin en temel özelliği olarak öne çıkan bu cüret, kuşku yok ki, herşeyden ve herkesten önce önderliğimizin siyasi cüretiydi. Onun önderliğindeki Devrimci Sol ve DHKP-C, tüm tarihsel süreçlerde cüretiyle anılmıştır. Cüret, devrim ve iktidar iddiamızdan ayrı değildi ve önder yoldaşımız, tüm yaşamı boyunca, kadroları bu iddiayla donatmaya çalıştı.

Yaklaşık iki yıl gibi kısa bir süreçte Devrimci Sol, ülkemizin sayılı siyasi hareketlerinden biri haline gelip kitleler nezdinde bir umut yaratmaya, pratiğiyle sola yön vermeye başlarken, ülkemiz 12 Eylül 1980 faşist darbesiyle yeni bir sürece girdi.

Herkes ve herşey, bir kez daha sınanacaktı. Tarih, teorileri, stratejileri ve liderleri, önderleri sınavdan geçirecekti bir kez daha. Kimileri ricat kararı alıp, kimileri de mülteciliği seçerek mücadele alanını terkederken, Devrimci Sol, cuntaya karşı direniş kararı aldı. **“Amerikancı Faşist Cunta 45 Milyon Halkı Teslim Alamaz”** başlıklı bildiri, cunta karşısındaki direniş kararlılığımızın somut ve güçlü bir ifadesiydi. Bu tarihsel bildiri önder yoldaşımızın kaleminden çıkmıştı ve bu bildirideki kararlılık, cunta yılları boyunca Devrimci Sol kadrolarının, militanlarının **halka karşı sorumluluk ve direniş manifestosu** olacaktı.

Önder yoldaşımız, cuntaya karşı savaşın daha ilk döneminde tutsak düştü. Dışarıda mücadele, onun şekillendirdiği anlayış temelinde sürdürülürken, o artık mücadelenin yeni bir cephesindeydi. Ve hapishaneler cephesinde de, 12 Eylül cuntasına karşı direniş politikalarının oluşturulmasında, direnişlerin fiilen örgütlenmesinde önderlik misyonunu sürdürdü. Türkiye hapishaneleri onun önderliğinde başeğmez bir direniş pratiğine, büyük kahramanlıklara tanık oldu. Bir çok siyasi hareketin anlı şanlı yöneticileri, tüm teorik birikimlerini(!), direnmemenin teorisini yapmak için kullanırken, o yoldaşlarıyla birlikte direnişin teorisini ve pratiğini geliştiriyordu. **1984’te Tek Tip Elbise** dayatmasına karşı başlatılan Ölüm Orucu, bu direnişin doruk noktalarından biridir ve o dorukta, yine önder yoldaşımız vardır. Açıklanan ilk ölüm orucu ekibinde, yani savaşın en ön mevzisinde yoldaşlarıyla ölüme yatanların içindedir. 75 gün süren ölüm orucunun sonunda, üç Devrimci Sol kadrosu (ve TİKB’den bir siper yoldaşımız) şehit verilmiş, Dayı ve diğer di-

renişçiler bir deri bir kemik kalmış ve fakat tarihe, Türkiye devrimi için ilklerden biri olan bir direniş yazılmıştır.

Bir hareketi **umudun adı** haline getiren destan, onun önderliğinde sayfa sayfa büyüyordu işte.

Yoldaşımız Dursun Karataş’ın önderlik tarihi, onun “ilk”lerin öğretmeni, komutanı olduğunu gösterir bize. Faşist Teröre Karşı Silahlı Mücadele Ekiple-ri’nden Silahlı Devrimci Birlikler’e, ölüm oruçlarından oligarşinin kürsülerindeki Savunma’ya, kuşatılan üslerdeki “teslim olmama” geleneğine uzanan tarihte, **ilk’lerin politik ve fiili önderidir.**

15 Mart 1982’de başlayan 1453 devrimcinin yargılandığı **Devrimci Sol Ana Davası** da bu ilklerden biridir ve tarihseldir. Yoldaşımızın bu mahkemede tüm oligarşik düzeni itham eden görüntüleri, bu davanın siyasal özeti olarak tarihi bir simge gibidir ve o simge, kolektif bir çalışmanın ürünü olan ve onun da her satırına emeğini kattığı **“HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ”** başlıklı savunmayla bütünleşmiştir. O, 1753 sayfalık Haklıyız Kazanacağız başlıklı savunmayla kürsüye çıktığında, herkes o anın tarihsel bir an olduğunun farkındaydı. Orada, Türkiye devriminin yolu bir kez daha açıklandı, devrim iddiası halkımız ve tarih önünde pekiştirildi. İddianın ve kararlılığın altındaki **ilk imza, onundu.**

Önder yoldaşımız, 1989 Ekiminde bir özgürlük eylemiyle tutsaklığına son verdi ve sıcak mücadele içinde yeniden görevlerinin başına geçti. Dayı, Devrimci Sol Davası’nda okunmak üzere bir dilekçe bırakmıştı hapishaneden giderken, şöyle diyordu orada: **“Özgürlük kimseye bahşedilmez, kazanılır. Biz özgürlüğü kazanma savaşının içinde olacağız.”** Fırarın hemen ardından oligarşi “vur” emirleri çıkardı hakkında. Fakat o vur emirleriyle aranırken, ülkede yeni bir atılım sürecinin hazırlıklarıyla meşguldü.

Şehitlikler ve ihanetler arasında ilk hedefimize -Partiye- ulaşırken, kılavuzumuz oydu yine

Yoldaşımızın hareketimize fiilen önderlik yapmaya başlamasıyla “Yolun neresindeyiz?” sorusuna cevap bulmak üzere değerlendirmeler yapıldı, yeni kararlar alındı ve onun önderliğinde, tarihimize **“Atılım süreci”** olarak geçen süreç başlatıldı. **“Daha hızlı koşmalıyız”** şiarıyla başlatılan bu sürecin, dünya ölçeğinde politik bir önemi ve etkisi oldu; ülkemizde yayılan reformizme, derinleşen legalizm bataklığına

karşın silahlı mücadele yükseltiyor, tüm dünyada karşı-devrim rüzgarları eserken sosyalizm bayrağı daha yukarı kaldırılıyordu. Emperyalizmin estirdiği karşı-devrim rüzgarı, işbirlikçi faşist diktatörlüklerle uzlaşma modası, karşısında Türkiye Marksist-Leniniist hareketini buldu. O hareketin önderinin adı, Dursun Karataş'tı. O, emperyalizme karşı dünya çapında önemi olan bu ideolojik direnişin ve devrimde ısrarın temsilcisi olarak bu dönemden itibaren emperyalizmin ve oligarşinin daha fazla hedefi haline gelecekti.

Silahlı mücadeleyi yükselttiğimiz ve yaygınlaştırdığımız, halkın adalet özlemlerine cevap olduğumuz yaklaşık 2,5 yıllık bir süreçte Hareketimiz, “**partinin arifesindeyiz**” diyebileceği bir noktaya geldi.

Bu süreçte büyük bedeller de ödedik. 12 Temmuz 1991 ve 16-17 Nisan 1992’de gelişen operasyonlarda **Niyazi Aydın, Sinan Kukul**, ve önderimizin eşi **Sabahat Karataş** gibi Merkez Komite üyelerimizi şehit verdik. Bunlar büyük kayıplardı bizim için. Bu operasyonlarda kendisi de tehlikelerle yüz yüze kalan önder yoldaşımız, görevlerini kararlılıkla sürdürerek, katliamlar sonrasında oluşabilecek her türlü olumsuzluğun karşısına çıkarak, kadro ve savaşçılarımıza **savaş gerçeğini** yeniden kavratarak, hareketimizi daha güçlü bir şekilde ayağa kaldırmayı bildi.

Hareketimiz onun önderliğinde gelişimini sürdürürken, 13 Eylül 1992’de, yurtdışındaki merkezi üsümüzde, **darbeci bir ihanet çetesi**, önderimize alçakça saldırıp, onu tutsak ettiler.

Tarih bir kez daha sınıyordu onu. Ve o bir kez daha önderlik vasfını gösterecek, iradesiyle, öngörüle riyle bu ihanetin aşılmasını, hareketimizin devrim yürüyüşüne kaldığı yerden devam edebilmesini sağlayacaktı. Alçaklık, çürümüş aktörleriyle birlikte tarihin çöplüğüne atılırken, o, hiçbir darbenin teslim alamadığı ve kirletemediği bir devrimci önderlik olarak tarihsel yerini, misyonunu pekiştiriyordu. Önderlik, artık daha güçlü, önderlik bilinci daha açıktı.

Hareketimizde ağır tahribatlar yaratan darbe ihaneti onun önderliğinde altilip, hemen her şey yeniden yaratılarak, yürüyüşümüz sürdürüldü. Onun güçlü iradesi, şaşmaz öngörüsü ve isabetli politik kararları, işte bu süreçte önümüze partileşme görevini koydu.

Bu görevi yerine getirmek için, hareketimizin önder kadrolarının katılımıyla, 30 Mart 1994’te Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Kuruluş Kongresi toplan-

Alnına kızıl bantlarını bağlayıp and içen direnişçilerin son sözü ve bedenlerini tutuşturup ateş çemberine giren feda savaşçıların ilk sözü hep aynıdır: “Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş!”.

Önderimiz hep yaşayacak!

Onu katletmek için onyıllarca yanıp tutuştu emperyalizm ve oligarşi. Katle demediler.

Şimdi ölmesine de bir saniye olsun sevinemeyecekler.

Düşmanımızı sevindirmeyecek, dostlarımızı, halkımızı üzmeyeceğiz.

dı. Devrimci Sol, kongrede devrim yürüyüşünü Devrimci Halk Kurtuluş Partisi (DHKP) olarak sürdürme kararı aldı ve yoldaşımız Dursun Karataş, **DHKP Genel Sekreteri** olarak seçildi. Şehitlikler ve ihanetler arasında bizi ilk hedefimize, Partiye ulaştıran önderimiz olarak bu görev, bu onur tartışmasız olarak onundu elbette. Yoldaşımız 14 yıldır bu görevdeydi ve son anına kadar da bu görevini sürdürdü.

Önderimizi de şehitler kervanına kattık; Onun adı artık bizim andımız, mirasımız, bayrağımızdır.

Komutanımız, önderimiz, dayımız, oligarşinin mahkemelerindeki konuşmalarından birinde şöyle di-yordu: “*Bu savaş sınıflar savaşıdır. Düşman sınıflar altilinceye kadar sürecektir. Bu amaçla savaşan Devrimci Solun bir savaşçısı olmaktan şeref duyuyorum Çünkü Devrimci Sol ülkenin geleceği ve halklarımızın kurtuluş bayrağıdır.*”

Bu bayrağın adı, umudun adı, 1994’ten itibaren DHKP-C oldu. Umudun adı, önder yoldaşımızla özdeşleşti. Savaşımız, önder yoldaşımızın dört kelime-de özetlediği gibi, **düşman sınıflar altilinceye kadar** sürecek.

Partimizin kuruluşundan bu yana, oligarşik diktatörlüğü sarsan eylemlerde, 1996 ve 2000-2007 ölüm orucu direnişlerinde, yoksul gecekondu halkının örgütlenmesinde ve mücadelelerinde, işçinin, köylünün, memurun mücadelesinde, gerillanın ülkemizin dağlarında attığı her adımda, onun emeği, inan-

cı, coşkusu vardı. Çünkü o hayatın hep içindeydi. O, hayatı her yanıyla örgütleyendi. Onun için küçük büyük sorun ayrımı yoktu. Devrime dair her şey, küçük ya da büyük, onun ilgi alanındaydı.

Kitle mücadeleleri ilerleyebilir veya gerileyebilir, hareket şu ya da bu alanda darbeler alabilir; ama önder yoldaşımızın umudu ve inancı hiç eksilmez. Hep daha fazlasını yapabileceğimize inanmış, onu teşvik etmiştir. Bu inancının sonucundadır ki, bir çok kişinin, olmaz, yapılamaz diye düşündüğü şeyler, onun iradi müdahaleleriyle olabilir, yapılabilir hale gelmiştir. Büyük direnişleri yaratmıştır bu inanç. Ve büyük kahramanları ortaya çıkartmıştır. Ülkemiz ve dünyanın yakın tarihinin en büyük ve sarsıcı direnişi olan 2000-2007 Büyük Direnişini göz önüne getirmek yeter bunu görmek için. Alnına kızıl bantlarını bağlayıp and içen direnişçilerin son sözü ve bedenlerini tutuşturup ateş çemberine giren feda savaşçıları'nın ilk sözü hep aynıdır: **“Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş!”**.

Önderimiz hep yaşayacak!

Onu katletmek için onyıllarca yanıp tutuştu emperyalizm ve oligarşi. Katlemediler.

Şimdi ölmesine de bir saniye olsun sevinemeycekler.

Düşmanımızı sevindirmeyecek, dostlarımızı, halkımızı üzmeyeceğiz.

Halkımız!

Bir oğlunuzu kaybettiniz, hiçbir koşulda teslim alınamayan yiğit bir komutanınızı, 38 yıldır her koşulda umudunuzu diri tutan, çözümler sunan bir öğretmeninizi kaybettiniz. Biz, Devrimci Halk Kurtuluş Partisi ve Cephesi'nin onun yetiştirdiği kadroları, savaşçıları, taraftarları olarak huzurunuzda söz veriyoruz ki, oğlunuzun, komutanınızın, öğretmeninizin kaybını hissettirmeyeceğiz size. Onun gösterdiği yolda, kavgamızı zafere kadar sürdüreceğiz. Onun, uğruna hayatını verdiği hedeflerinden biri **Halkın Devrimci İktidarı**'ydı. Temelleri, bizzat onun tarafından atılan Halkın İktidarı bu topraklarda er geç kurulacak. Bunu birlikte başaracağız.

Yoldaşlar!

Dayımız artık başımızda değil; o artık elimizde bayrağımızdır. O bizden şimdi, büyük bir metanet göstermemizi, büyük bir irade gücüyle devrimi ve ör-

gütü daha çok sahiplenmemizi istiyor. Son günlerine kadar görevlerinin başında olması, bize bıraktığı en son vasiyetidir; tüm Parti-Cephe kadroları olarak, onun bıraktığı boşluğu doldurabilmek için, tek bir anımızı boşa geçirmeden devrimi ve örgütü sahiplenmeli, devrimin görevlerini daha büyük bir azim ve coşkuyla omuzlamalıyız. Bu önderimizin son isteği, önderini şehit vermiş bir devrimin kadrolardan ilk beklediğidir.

**Türkiye ve Dünya Halkları!
Devrime onsuz,
ama onunla yürüyeceğiz!**

Dayımızı kaybettik. Acımız ve kaybımız büyük. İnancımız, kararlılığımız ve bugün üstlendiğimiz sorumluluk, acımızdan da büyük. Onun 1970'ler Türkiye'sinde yükselen **THKP-C'yi yaşatacak, partiyi yeniden yaratacak ve devrime yürüyeceğiz** diyen sesi, geleceği müjdeleyen bir sestir. Müjdeyi aldık, onu izledik. Onun cuntalar, darbeler karşısındaki “Cunta 45 milyon halkı yenemeyecek” diyen sesi, yenilmezliğimizin ilanıydı. Yenilmezliğimiz tarih önünde kanıtlandı. Revizyonist yönetimler bir bir yıkılırken, **“Sosyalizmin sorunlarının çözümü sosyalizmedir”** diyen sesi, tarihsel akışın şaşmaz doğrultusuna işaret ediyordu. O doğrultuda yürümeye devam edeceğiz. **Onsuz ama onunla yürüyeceğiz.** Susturulamayan ve dalga dalga yayılmaya devam eden onun sesidir. Onun sesiyle konuşmaya devam edeceğiz. Onun her koşulda sağlam ve kararlı olmasını bilen adımlarıyla adımılayacağız bu yolu. Ve er geç, onun elleriyle oligarşinin burçlarına bayrağımızı dikeceğiz.

**DURSUN KARATAŞ
ÖLÜMSÜZDÜR!**

**KOMUTANIMIZ, ÖNDERİMİZ,
DAYIMIZ,
DEVİRİMİZİN KILAVUZU,
YOLUMUZU AYDINLATMAYA
DEVAM EDECEK!**

Devrimci Halk Kurtuluş Partisi

YOKSULLUK, DEVRİM VE ÖRGÜTLENME...

Yoksulluğu örgütleyemeyen, devrimi örgütleyemez!

Yoksulluk, devrimin ve devrimciliğin en temel nedenidir. Çünkü o, sömürü denilen mekanizmanın en doğrudan sonucudur. Devrim, bu mekanizmaya insanları aç, yoksul, çıplak bıraktığı için savaş açmıştır. Bu nesnellikten dolayıdır ki, yeryüzünün her yerinde, devrimlerin, halk kurtuluş savaşlarının temel kitle gücü şehirlerdeki ve kırlardaki yoksullar olmuştur. Bu nedenle, yoksullar içinde örgütlenmeyen bir devrimci hareket düşünülemez. Kadro savaşçı kaynağını yoksullar içinden almayan bir hareket, henüz en geniş kaynağa, devrimin en doğal yatağına ulaşabilmiş değildir.

Yoksullar, devrimin ana yatağıdır. Bu yataktan akıp gelişir devrimler. Yoksulluğu örgütleyemeyen, devrimi örgütleyemez

Yoksulluğu ve yoksulları örgütlemeliyiz. Ekonomik sorunları en ağır kesimler yoksullar olduğuna göre, ekonomik demokratik mücadeleyi örgütlemek, yoksulları örgütlemekten bağımsız düşünülemez. Fakat, bugün ülkemiz pratiğine bakıldığında görülür ki, ekonomik demokratik mücadelenin içinde en yoksul yoktur; bu bizim eksikliğimizdir...

Oligarşinin baskılarının, yasaklarının amacı açıktır: Bizim kitlelere ulaşmamızı, mücadelemizi, örgütlenmemizi engellemek. Baskıları boşa çıkarmak bu anlamda esas olarak kitlelere ulaşmaktan, örgütlenmekten geçer. Ve kuşku yok ki kitleler dediğimizde en başta en yoksullar gelmek zorundadır.

Yoksullar, daha da artacaktır. Nüfus içindeki oranları her geçen gün büyümektedir ve tüm olgular, bunun devam edeceğini göstermektedir. Yalnız ülkemiz için değil, tüm dünya çapında yaşanmakta olan bir olgudur bu. Dünya Bankası Başkanı James Wolfensohn bu olguyu şu rakamlarla gösteriyor: "Önümüzdeki 25 yılda 2 milyar kişi daha global nüfusa katılacak. Bunlardan yüzde 97'si, kalkınmakta olan ülkelerde ve çoğu yoksulluk içerisinde doğacak."

İstanbul'a ilişkin bir araştırmanın şu sonuçları da çarpıcıdır: "*İstanbul'un gecekondu semtlerinde yaşayan halkın TAMAMI yoksulluk sınırının, yüzde 69.1'i açlık sınırının altında* yaşıyor." (Cumhuriyet, 3 Şubat 2004) Açık ki, iki alıntıya birlikte baktığımızda, ülkemiz solu açısından da, tüm dünya solu açısından yoksulları örgütlemek, üzerinde tartışmaya dahi gerek olmayan bir zorunluluktur. Elbette bu noktada da böyle devasa bir yoksulluğun ortasında, devrimcilerin, en genel anlamda solun, yoksullardan bu kadar uzak kalması kuşku yok ki önemle tartışılması, sorgulanması gereken bir durumdur.

Kitleleri örgütlemek, en başta yoksulları örgütlemektir. Eğer resmi rakamlar dahi, bu ülkede 40 milyon insanımızın yoksulluk sınırında yaşadığını söylüyorsa, yoksullara ulaşmayan bir kitle hareketinin, gerçek anlamda bir **kitle hareketi olamayacağını** söyleyebiliriz. Solun bugünkü zayıflıklarının ve zaafplarının an başta gelen nedenlerinden biri, yoksulları örgütleyemiyor olmasıdır.

Hem gerçek hayat, hem rakamlar, yoksulluğun sürekli olarak büyüdüğünü gösteriyor. Sınıflar mücadelesinde yeralan ve bir iddiası olan hiçbir siyasi güç bu olguyu görmezden gelemaz. Devrimciler için ise, bu olgu, "dikkate almanın" ötesinde, **varlık şartı** olarak ele alınması gereken bir olgudur.

Yoksulluğun büyümesine karşın, açık olan bir başka gerçek daha var: O da on milyonları içine alan yoksullaşmanın, henüz düzene karşı kitlesel tepkiler yaratmamış olması, bu temelde önemli düzeyde kitle hareketlerinin gelişmemiş olmasıdır. **Neden?** Sık sık tartışılıyor bu. Neden sorusunun cevabı olarak, yoksul ve işsiz kitlelerin "*köyle bağının kesilmemiş olması*", düzen partilerinin dağıttığı sadakalar, devletin Fak-Fun-Fon gibi kurumlar aracılığıyla yaptığı nakdi veya aynı yardımlar, "*komşuluk, akrabalık ilişkilerinin güçlü olması*", halkın örgütsüzlüğü, gibi çok çeşitli nedenler sıralanıyor.

Her birinin doğruluk payı var bu nedenlerin. Ama en sonda saydığımız neden, -halkın örgütsüzlüğü- en başa alınmalıdır. Yoksulları, olmaları gereken yere, devrim saflarına kazanmak, bugün devrimci faaliyetin en temel yanlarından birini oluşturmak zorundadır.

Yoksulluk hak gasplarıdır, güvencesizliktir, derin çelişkilerdir

Yoksulluğun adı, yoksulluktur (veya eski kelimeyle fakirlik!). Burjuvazi her şeyi çarpıttığı, her şeyin içini boşalttığı gibi, insanların toplumsal yaşam içindeki sınıfsal konumlarını ifade eden bu tür kavramları da çarpıtıyor; yoksulluk, “tüketim standartlarının altına düşme” gibi akademik tanımlara hapsedilip, yoksulluğa karşı mücadele “tüketim imkanlarına ulaşılabilirliği artırma” gibi ucube kavramlarla ifade ediliyor. Açlığa bile açlık denilmeyip “yetersiz beslenme” diye sorunu küçümseyen, vehametini anlatmayan, çıplak gerçeğin üstünü örtmeyi amaçlayan kavramlar seçiliyor.

Yoksulluk, hayatın her alanında kendini gösteren bir olgudur. En başta beslenme gelir. Ama tüm yoksullar için, **eğitim** hakkından yararlanamamak, **sağlık** hizmetlerinden yeterince ve gerektiği gibi yararlanamamak, **barınma ve konut** hakkına sahip olamamak, **sosyal kültürel** ihtiyaçlarını karşılayamamak, söz konusudur. Başka bir deyişle, yoksulluk, insanların en temel haklarının **GASBIDIR**.

Fakat, kitle çalışmasında, propagandada, yayınlarda, demokratik hakların gasbedilmesine her zaman çok geniş yer veren devrimcilerin, bu gaspları yeterince vurguladığı söylenemez. Genel olarak yoksulluktan söz edildiği durumlarda bile, yoksulluğun içerdiği bu yanların açık bir gasp olduğunu ortaya

koymakta bir yetersizlik söz konusudur. Bu durum, yazımızın ileriki bölümünde tekrar değineceğimiz **“Yoksulluk edebiyatı küçümsemesiyle yoksulluktan uzaklaşma”**nın sonuçlarından bir diğeridir.

Yoksulluk, çıplak anlamda çeşitli tüketim maddelerinden yoksun olmakla sınırlı değildir. Yoksulluk beraberinde bir kültürü, belli gelenekleri ve daha önemlisi belli bir düşünce tarzını geliştirir. Yoksulları örgütlemeye giriştiğimizde bunları bilmek ve dik-kate almak zorundayız.

Hangi ekonomik ölçülerin yoksulluk sayılacağı ülkeden ülkeye, hatta bir ülke içinde bölgeden bölgeye değişebilmektedir. Bunun yanında, gerek çeşitli sosyal psikolojik etkenler, gerekse de islamcı kültürün bir uzantısı olarak toplumumuzda yerleşik bir düşünce tazi olan **“şükürcülük”** kültürü nedeniyle, yoksul oldukları halde, kendilerini yoksul olarak değerlendirmeyen kesimler de oldukça yaygındır. Kendi kıt imkanlarına rağmen, **“bunu da bulamayanlar var”** yaklaşımıyla kendilerini yoksulların dışında gören bu kesimlerin düzene karşı tepkileri, memnuniyetsizlikleri daha zayıftır. Bu noktada kuşku yok ki, onlara yönelik kitle çalışmasında, propagandada, yoksulluğun kader olamayacağını anlatmak son derece önemlidir. Türkiye solunun gelişimi 1960’larda başlar; ama devrimcilerin geniş yoksul halk kitleleriyle buluşması, esas olarak 1970’lerdedir ve bu süreçte devrimcilerin seslenişinde “yoksulluk kader olamaz” deyişinin çok sık kullanılan bir deyiş olması, tesadüfi değildir. Yoksul halka yönelik kitle çalışmasında, **kaderciliğin, şükürcülüğün kırılması** son derece önemli bir boyuttur. Bu noktada **“Neden yoksuluz?”** sorusu etrafından başlar yoksulların örgütlenmesi. Neden yoksuluz ve yoksulluktan nasıl kurtuluruz? **“Neden?”** sorusu en kolay ve anlaşılır anlatımı mümkün kılacak bir sorudur.

Kitleler, genel olarak yaşamlarında belli güvenceler arayışındadırlar. Yoksulluk ise hemen her konuda **güvencesizliktir**. Hastalandıklarında bakılacaklarının güvencesi yoktur. Yaşlılıklarında ortada kalmayacaklarının güvencesi yoktur. Hiçbir aile için çocuğunun geleceğine dair bir güvence yoktur. Bu güvencesizlik, yoksul halk kitlelerinin aynı zamanda **düzene güvensizliklerinin** de maddi zeminidir. Ama bu, bilincine varılmış veya açıkça ifade edilebilen bir güvensizlik değildir. Bunu **açığa çıkarıp bilince dönüştürecek olan bizim çalışmamızdır**. Geleceğe, hatta bir gün sonraya yönelik bu güvensizlik hali, yoksul halk kitlelerini, Mahir’in deyişiyle daha çok **“günlük maişet”**

Tekeller “gecekondulardan gelip girtlağımızı kesecekler” diye korkuyorlar ama, yoksulların gelip girtlaklarını kesmesini de beklemiyorlar. Tam tersine, ekonomik, siyasi, sosyal, polisiye, askeri, kültürel, ideolojik, her alanda, akla gelebilecek ve gelmeyecek hemen her türlü önlemi almaya çalışmaktadırlar.

derdi içine hapsetmekte, yoksullar kaçınılmaz olarak “*günü kurtarmayı*” düşünür hale gelmekte, geleceğe yönelik umutsuzlaşmaktadırlar. Bu düşünce tarzı ise, onları kazanmayı, mücadeleye katmayı zorlaştıran yanlardan biridir. Bu noktada, yoksul halkı devrim için örgütlemeye çalışan devrimci, alabildiğine sabırlı olmak zorundadır. Yoksul halkın tepkilerini, düşünce tarzını anlamak zorundadır. Yoksullara, devrime, hakları mücadele ederek kazanmaya dair şeyler söylediğimizde, onlar için bu, gelecek **“uzun bir vade”**nin işidir, ama onların **hemen o gün** ekmeklerini bulma sorunları vardır. Devrimci propagandanın “geleceğe” yönelik söylemleri karşısında “*Ben ekmeğimin peşindeyim*”, “*ben bugünümü kurtarma derdin deyim*” şeklindeki bir düşünce tarzıyla, tepkiyle karşılaşmak mümkündür ve bu son derece de doğaldır. Kitleler yaşamak zorundadır. Anneler, babalar, çocukların, bir şekilde “doyurmak” zorundadır.

İşte bu tablo karşısında, bir yandan bıkmadan, usanmadan geleceğin bizim istememizle geleceğini, günü birlik hiçbir gayretin yoksulluğa kesin olarak son vermeyeceğini anlatırken, bir yandan da halkın günlük sorunlarını asgari ölçülerde de olsa çözebileceği bir dayanışmayı örgütleyebilmeli ve daha başka organizasyonları yapabilmeliyiz. Yoksul halkın yaşamsal sorunları, düzen tarafından çözülemez. Düzenin bu konuda yapabileceğinin azamisi “sadaka!”dır. Halkın yaşamsal sorunları, devrimcilerin önderliğinde kurulacak ve tüm halk kesimlerini kapsayacak taban örgütlenmeleriyle asgari bir çözümü kavuşturulabilir. Bu tür örgütlenmeler geliştirilemediğinde biliniyor ki, halk, gerek yoksulluk, gerek deprem, sel gibi felaketler, gerekse de yozlaştırma karşısında, kelimelerin gerçek anlamıyla çaresiz ve kendi kaderiyle baş başadır. Bu örgütsüzlük durumu nedeniyeldir ki, devlet halkı kendi sorunlarıyla baş başa bırakırken, halk da kendi arasında bir yardımlaşma örgütleyememektedir. Bugünkü durum da esas olarak bu noktadadır. Biz bu duruma son vermeyi hedeflemeli, bu iddiayı taşımalıyız: “*Bu dayanışma sağlandığında halkın çok küçük katkılarıyla önemli güçler birikecek halkın birlikte mücadelesinin gelişmesinin önünü açacaktır.*”

Ekonomik kategori olarak yoksulluk, şöyle tanımlanır: “*Yoksullar, ortalama gelirin yüzde 50’sinin altında gelire sahip olanlardır.*” Dolayısıyla, bu genel ölçülerin altında gelire sahip olan tüm kesimler, yoksuldurlar. Bu durumdaki tüm toplumsal kesimlerin düzenle, nesnel olarak büyük ve kesin çelişkileri

vardır. Bu anlamda da devrimin mutlaka örgütlemesi gereken kesimler içindedirler. Aynı zamanda nesnel olarak barındırdıkları “büyük ve kesin çelişkileri” nedeniyle de örgütlenmeye en açık ve elverişli kesimlerdir.

Fakat kuşkusuz, bu kesimler içinde bizim için öncelikli olan yoksulların en yoksullarıdır. Bu, diğer emekçi halk kesimlerinin örgütlenmesi gerektiğini ortadan kaldırmaz veya onların önemsiz olduğunu göstermez; bu konuda yanlış bir anlamaya yer olmamalı. Ama belirtilmek istenen şudur: Devrimci hareket, mutlaka ama mutlaka toplumun en yoksul kesimlerine ulaşmalı, onları kitle mücadelesinin içine çekmeli, o mücadelenin içinde yoksul **gençlerden, ev kadınlarından**, ve doğal halk önderi niteliği taşıyan **yaşlılardan** kadrolaşmayı başarabilmelidir.

Burjuvazi yoksulluğun öfkesini yoketmek için çok çalışıyor; öfkeyi açığa çıkarmak ve örgütlemek için biz de çok çalışmalıyız

Geçtiğimiz Mart ayı içinde yaptıkları çeşitli açıklamalarda ABD Başkanı Barack Obama ve IMF Başkanı Dominique Khan, emperyalist dünyayı “*ayaklanmalar ve sosyal riskler konusunda*” uyardılar; Kahn, daha açık olarak “*krize karşı küresel işbirliği yapılmazsa iç ayaklanmalar artabilir*” diyordu.

Egemen sınıflar, kuşkusuz ki yarattıkları açlığın, yoksulluğun boyutlarının ve bu açlığın, yoksulluğun yol açabileceği siyasal, sosyal sonuçların farkındadırlar. Bu anlamda, tekellerin sömürüsü, yağma ve talanı büyüdükçe, bu tür “uyarı”lar da daha sık duyulur. Bu uyarılar, bir korkunun ifadesidir ve tekeller, **korkunun gerçeğe dönüşmemesi için** önlemler alırlar. Bu noktada alabildiğine sınıfsal ve gerçekçidirler.

Dünya çapında, gerek Dünya Bankası gibi kuruluşların devreye sokulduğu çiftçilere “gelir desteği”, kadınlara yönelik “micro kredi sistemi” gibi projeler,

Yozlaşmanın etkilediği kesimleri dışlamak, önemli bir kesimi düzene teslim etmektir. Ama öte yandan yozlaşmayı şu veya bu biçimde meşrulaştırmak, bizim bu noktadaki mücadelemizi zayıflatacaktır.

gerek emperyalist ülkelerde, gerekse de yeni-sömür-gelerde aşevleri, “Fak Fuk Fon” ve benzeri adlar altındaki yardım kurumları, dini vakıflar gibi, işsiz, aç, evsiz insanlara yönelik “sadaka” kurumlarının artırılması, emperyalistlerin yoksulluğun yaratabileceği sonuçlara yönelik aldıkları önlemlerdir.

Başka deyişle, tekeller “gecekondulardan gelip gırtlığımızı kesecekler” diye korkuyorlar ama, yoksulların gelip gırtlaklarını kesmesini de **beklemiyorlar**. Tam tersine, **ekonomik, siyasi, sosyal, polisiye, askeri, kültürel, ideolojik**, her alanda, akla gelebilecek ve gelmeyecek hemen her türlü önlemi almaya, halkın öfkesini tepkisini başka yönlelere kanallize edebilmeye, düzen içinde eritebilmeye çalışmaktadırlar.

Biz de çok çalışmalıyız.

Sınıflar mücadelesinde kendiliğinden sonuçlar yoktur. Kendiliğinden gelişen hareketler, çoğu kez, iktidara yönelik kalıcı sonuçlar bırakmadan kendiliğinden sönerler. Kitle hareketlerinde zaman zaman kendiliğinden (spontane) patlamalar olur; ama örgütlenmede kendiliğinden **HİÇBİR ŞEY** olmaz. Yoksulluk ne kadar büyük ve yaygınlaşmış olursa olsun, bu örgütlenmede kendiliğinden sıçramalara yolaçmaz. Örgütlenme **iradi** bir süreçtir. Dayı, direnişler anlamında kendiliğinden patlamalar olsa dahi, bunun sınıflar mücadelesine önemli kazanımlar bırakmayacağını şöyle ortaya koymaktaydı:

“Ancak bu durum, gelişen yoksulluk ortamı, halkı kendiliğinden mücadeleye katamaz. Yer yer kendiliğinden kitle hareketleri, ayaklanmalar, direnişler olabilir, olacaktır da. Ama bunlar örgütsüzse, devrimcilerin yönetiminde değilse, hala işleyen zor mekanizması bu hareketleri bastıracaktır.

Bugün devrimcilerin temel sorunu halka devletin, sömürünün ne olup olmadığını göstermek değil, bu devletten kurtulmak için nasıl mücadele edeceğiz, nasıl örgütleneceğiz ve ne yapacağımız sorularını cevaplayabilmektir. Bütün çalışmalarımızın odağında örgütlenme yoksa, her gün artan oranda insan örgütlemiyorsak, taraftar kazanamıyorsak, gerekli çalışmayı yapmıyoruz demektir.” (Dursun Karataş, Devrimci Sol, Sayı: 12, Ocak 1999)

Evet, aynı noktaya geliyoruz yine: “**Gerekli çalışmayı yapmak.**”

Oligarşi bu kadar çalışırken, emek ve enerji bakımından onlardan daha fazla çalışmak. Oligarşi yoksulların öfkesinin, tepkisinin kendiliğinden olmaktan çıkıp iradi bir niteliğe kavuşmasını engelle-

mek için açık bir savaş içindedir: “Özellikle büyük şehirlerde gecekondu, şehri dört bir taraftan kuşatmış olup emekçi kitlelerin en yoksullarının yaşadığı alanlardır. Gecekonduyla şehir merkezleri ve burjuva semtleri ekonomik, siyasi, sosyal, kültürel her yönden birbirlerinden ayrılmış iki ayrı dünya gibidir. Bu nitelikleri nedeniyle gecekondu halkıyla diğer kesimler arasında kendiliğinden bir tepki oluşmuş ve bu tepki mücadelenin gelişmesiyle süratle derinleşmekte ve iktidarı korkutmaktadır. Bu korku iktidar güçlerinin gecekondu üzerinde daha büyük baskılar oluşturmalarını ve bu alanları tehlikeli bölgeler olarak görüp her türlü baskıyla devrimci potansiyeli geriletmeyi ve ezmeyi gündemlerine almalarını getirmiştir.” (Dursun Karataş, Devrimci Sol, Sayı: 8, Temmuz 1996)

Tekelci burjuvazi, yoksulluğun düzeni tehdit edebilecek sonuçlarını asgariye indirmek için bu kadar çok yönlü bir çaba içindeyken, tekelci burjuvazinin iktidarını yıkmak isteyenler de yoksulluğun sonuçlarını düzen açısından **yıkıcı** hale dönüştürmek için azami çaba içinde olmak zorundadırlar. Yoksulları etkisizleştirmek veya örgütlemek doğrultusundaki bu iki farklı çaba; mücadelenin gelişimi açısından son derece belirleyici bir öneme sahip olacaktır.

Ülkemizde, “Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Fonu”ndan yardım alanların sayısı, son on yıl içinde, kat be kat artmıştır. Kurumdan yardım alanların sayısı, 1997’de 2.3 milyon civarında iken, 2001’de bu rakam **13 milyon** kişiye çıkmıştır. 2004 yılı rakamlarına göre, ülkemizde **19 milyon kişi**, düzenin çeşitli kurumlarından yardım alarak yaşayabilir durumdadır. 71 milyonluk nüfusun 19 milyonu, yani nüfusun neredeyse **onda üçü**, “yardıma muhtaç” hale getirilmiştir. Yeşil kartlıların sayısı, **14 milyon** civarındadır. Bütün bunlar, nasıl bir yoksulluk içinde yaşadığımızı rakamsal olarak da yeterince açık ve çarpıcı biçimde göstermektedir.

Yoksulların devrime yönelmemesi, düzen içinde kalması için düzen partileri de çalışıyor. Özellikle dinci partilerin bu konudaki çalışmaları, örgütlenmeleri ortada. Oligarşinin 12 Eylül’den itibaren dinciliğe, tarikatçılığa verdiği desteğin, onların önünü açmasının en önemli nedeni de budur zaten. 12 Eylül’ün bir yandan, halkın yoksullaşmasını dev boyutlara ulaştıran 24 Ocak kararları gibi IMF programlarını uygulamaya başlarken, bir yandan da dinciliğin önünü açması tesadüfi bir paralellik değildir. Tam tersine bu ikisi birbirini tamamlamaktaydı. **Yoksul-**

laşma artırılırken, dincilik güçlendiriliyordu; çünkü ülkemizde, islamcı akımlar, yoksul kitleleri denetlemenin, düzen içinde tutmanın en uygun araçlarından biridirler.

Solun, kitle çalışmasından, yoksullardan uzaklaşmasıyla, islamcıların bu alanda önleri daha da açılmıştır. İslamcılığın, islamcı düzen partilerinin yoksulluğu istismar ettiği doğrudur. “Sadaka” kültürüyle, tarikat vakıfları aracılığıyla, yoksulları, yoksullaştıran düzene karşı çıkmaktan alıkoymaya da doğrudur. Bunun eleştirisini ve teşhiri yapmak gereklidir, ancak devrimciler bununla yetinemezler. Bu, işin sadece bir yanındır. Biz hem dişe diş bir ideolojik kavgayla, hem de pratik müdahalelerimizle, düzen islamcılığının bu alanını daraltmak zorundayız. **Yoksulları devrime kazanmak, yoksulluğun istismarını sınırlamak demektir zaten.**

İslamcılığın “adil düzen”inin adaleti, ancak sadakayla sağlanabildiği kadar bir adalettir. Biz ise, yoksullara gerçek adaleti vaad edecek ve onun yolunu göstereceğiz. Ama bunu yaparken, yukarıda işaret ettiğimiz gibi, yoksulların ekonomik, demokratik örgütlenmelerini, dayanışmasını da asgari düzeyde gerçekleştirilmeye çalışacağız.

Yozlaşmadan etkilenen kesimleri “dıştılamamalı”, ancak yozlaşmayı da “meşrulaştırmamalı”yız

Yoksulların örgütlenmesinde, yoksulluğa karşı mücadelede, yozlaşma sorunu ve bizim yozlaşma karşısındaki politikalarımız da son derece önemli bir yandır. Hapishanelerdeki insanların sayısı, cumhuriyet tarihinde ilk kez olarak yüzbinin üzerine çıkmıştır. Bu, aynı zamanda “suç” oranlarındaki büyük artışı da gösteriyor ve bu suçların önemli bir bölümü de, yoksulluk ve yozlaşma temelinde ortaya çıkan “suç”lardır. Yoksulların örgütlenmesi, bu anlamda bir çok yerde **yozaşmaya karşı mücadeleye içiçe geçmiş** durumdadır.

Bu noktada önemli olan, **birincisi**, yozlaşmanın ve ortaya çıkan ahlaksızlıkların asıl nedeninin sistem olduğunu bilerek, yozlaşmanın etkisi altındaki kesimlere karşı dışlayıcı bir tutum takınmamaktır. Ancak **ikinci** önemli nokta ise, bu kesimlere karşı dışlayıcı olmazken, yozlaşmayı, ahkaksızlığı meşrulaştırıcı bir konuma da düşmemektir. İkisini bir arada ba-

şarmak, kuşkusuz hassas bir yaklaşımı gerektirir, bu hassaslığı göstermek durumundayız. Çünkü, yukarıda işaret ettiğimiz her iki nokta da önemlidir. Yozlaşmanın etkilediği kesimleri dışlamak, önemli bir kesimi düzene teslim etmektir. Ama öte yandan yozlaşmayı şu veya bu biçimde meşrulaştırmak, bizim bu noktadaki mücadelemizi zayıflatacaktır.

Yoksulların boyun eğmeyip düzenden haklarını almak istemeleri, meşru bir düşüncedir. Ama hırsızlık, gasp gibi eylemlerin içindeki genç insanlara, öfkelerini, tepkilerini zenginlere, sömürücü ve asalaklar kesimine yöneltmeyi öğretmeli ve önermeliyiz. Çünkü şu bir gerçek ki, hırsızlar, kapkaççılar, çoğunlukla kendileri gibi yoksulları soymaktadırlar. Onlara asıl soygunu, asıl hırsızlığı kimlerin yaptığını göstermeli, onlardan “hakkımız” olanı almanın yolunun ise, bireysel hırsızlıklardan değil, onları iktidardan alaşağı edip, haksız, gayri meşru yöntemlerle elde ettikleri herşeylerine el koymaktan geçtiğini kavratbilmeliyiz. Bunu kavratmakta başarılı oluruz veya olamayabiliriz, fakat önemli olan, bu gençlerimizi dışlamamak, onları kazanmaya çalışmaktır.

Yoksulluk, bir çok açıdan gençler üzerinde daha fazla etkili olmaktadır. Yaşlı kesim, bir anlamda tevekkül geleneğinin daha fazla etkisi altındadır. Çocuklarına karşı taşıdıkları sorumluluk anlayışının yanlış şekillenmesi de onları sınırlayan bir başka etkidir. Ancak, tüketim kültürünün etkisi altındaki, özlemlerle doldurulmuş gençlerin yoksulluğa karşı tepkileri daha büyük ve güçlüdür. Mevcut koşullar içinde özlemlerine kavuşamayacakları çok açık olan bu genç kesimler, bu nedenle, mafyacılığa, çeteciliğe, hırsızlığa, fuhuşa sürüklenilmektedirler. Bu yozlaşmaya sürüklenmeden önce gençlerimizin yoksulluğa karşı tepkilerini devrime kanallıze etmeliyiz. Yoksullar içinde en başta örgütleyeceğimiz kesimler, genç kız ve delikanlılardır, ve onları örgütlemek aynı zamanda onları yozlaşma batağına düşmekten de kurtarmaktır.

Gençlerimizi, uyuşturucudan, fuhuştan, kumardan, mafya çetelerinden kurtarmanın en temel yolu, onları örgütlemekten geçiyor.

Gençlerimizin örgütlenmesine vurgu yapmamız, sadece bir öncelik belirtmek açısından değildir. Değilse, erkek ya da kadın, yaşlı, genç ve hatta çocuk, ev kadını veya işçi kadınlar, tüm yoksullar, örgütlememiz gereken kesimleri oluşturmaktadır. Düzene özlemi ve yoksulluğa tepkisi en güçlü kesimler, genç kesimler olsa da, yoksulluğun acısını en derin yaşayanlar da ev

kadınlarıdır. Yoksulluktan dolayı onuru en fazla yarananlar, ailelerinin isteklerini karşılayamayan babalardır. Ve bugün yoksul ailelerin yüzbinlerce çocuğu çırak olarak çalıştırılmaktadır. (Ülkemizde 6-14 yaş arası çalıştırılan çocuk sayısı, 1 milyonun üzerine çıkmıştır.) Dolayısıyla, yoksulluk, istisnasız tüm kesimlerin çelişkilerini büyütür ve derinleştirir. **Tüm yoksullar, düzenle karşıtlık içindedirler** ve bu anlamda da devrimin mutlaka örgütlemesi gereken kesimlerin başındadırlar.

Yoksulların örgütlenmesiyle **yozlaşmaya karşı mücadele**yi içiçe geçiren bir diğer etken de şudur. Egemen sınıflar, yoksullaşmanın ayaklanmalar, patlamalar ve devrimcileşme biçiminde düzen için tehlikeyi olabilecek sonuçlarını önlemek için, **kitleleri yoksullaştırdıkça, yozlaştırma politikalarını da daha yaygın uygulamaktadır**. Başka bir deyişle, yoksullaştırdığı kitlelerin düzene karşı tepkilerini törpülemek için onları aynı zamanda yozlaştırmaktadır. Dolayısıyla bu noktada, kitlelerin yoksullaşma nedeniyle düzene karşı duyacağı hoşnutsuzluk ve tepkiler, yozlaşma bataklığı içinde eritilip boğulmaktadır. Bu hem kitlelerin tepkilerini sınırlamakta, hem de onların devrimciler tarafından örgütlenmesini zorlaştırmaktadır. Yozlaşma, aynı zamanda büyük bir **apolitikleşmedir**. Bireycileşmedir. Bencilliktir. Ve kuşkusuz tüm bu nedenler, yoksulların örgütlenmesini, devrimci mücadele ve kazanılmasını alabildiğine zorlaştıracak etkenlerdir. Ama bunlar, bizim yoksulları örgütlemememizin gerekçesi, mazereti olamaz. Bunlar, bize yoksulları örgütlemek için çabalarımızı daha fazla artırmamız gerektiğini, daha sistemli, planlı ve bilinçli olmamız gerektiğini göstermektedir.

Yoksulların örgütlenmesini zorlaştıran bu unsurlara karşın, yoksulları örgütlemeyi kolaylaştıran, ve örgütlendiklerinde onları radikal bir güç haline getirecek olan son derece önemli bir başka yan daha vardır: Yoksulların **KAYBEDECEK BİR ŞEYLERİ YOKTUR!** Bu nedenle nesnel olarak devrime açıktırlar.

Yoksulluğun haklı öfkesi ve söylemi, 'kabalık', 'slogancılık' olarak damgalandı. Yoksullar ve yoksulluk, adeta solun gündeminden de, aklından da, edebiyatından, müziğinden, filmlerinden de çıktı.

Bu nedenle militandırlar. Düzen içi statüleri yoktur, bu nedenle devrimcileşmeye de açıktırlar.

Solun yoksulluktan uzaklaşması, oligarşiyle uzlaşmak, devrimden uzaklaşmaktır

Solun yoksullardan uzaklaşması veya kopması diye ifade edilen durum, kendi içinde çarpıcı bir çelişkiyi de barındırır. Yoksullardan uzaklaştığı, koptuğu söylenen solun kadrolarının, militanlarının önemli bir kesimi zaten yoksul halktandır. Durum buyken böyle bir kopuş veya uzaklaşma nasıl mümkün olabilmıştır?

Sorun en başta ideolojiktir. Sözü ettiğimiz kopuş, ideolojik, politik düzeyde bir kopuştur. Bu kopuşu belirleyen de asıl olarak küçük-burjuva ideolojisi-dur. Solun bir çok kesiminde yoksullardan uzaklaşma diye söz ettiğimiz olgu, solda reformizmin, düzen içileşme teorilerinin en çok etkili olduğu dönemlerde yaşanmaya başlanmıştır. Bu etki, farklı boyutlarda solun diğer kesimlerine de yansımıştır.

Reformizmin, düzen içileşmenin revaçta hale gelmesiyle yoksullardan uzaklaşmak aynı sürecin değişik yanlarıdır ve bu bize şunu göstermektedir: Yoksullardan, kitle çalışmasından uzaklaşma, özünde **iktidar iddiasından, devrim hedefinden uzaklaşmaktır**. İktidarı isteyenler, yoksulları örgütlemek zorunda olduklarını bilirler.

Uzaklaşma, en klasik göstergeleriyle ifade edersek, gecekondu semtlerinden çekilmek, örgütlenmeyi ve siyaseti gecekonduardan uzak merkezi yerlerdeki parti ve dernek binalarına hapsedmek, ajitasyon ve propagandada **"Yoksulluk edebiyatı yapmayalım"** deyişleriyle küçük burjuva bir üslup benimsemek gibi olgularla şekillendi. Yoksulluğun haklı öfkesi ve söylemi, **"kabalık", "slogancılık"** olarak damgalandı. Yoksullar ve yoksulluk, adeta solun **gündeminden de, aklından da, edebiyatından, müziğinden, filmlerinden de çıktı**.

Bir daha tekrar etmemiz gerekirse, 40 milyonu aşkın insanın yoksulluk sınırında yaşadığı bir ülkede, yoksulları ve yoksulluğu dilden, propagandadan, müzikten, gündemden, aklıdan çıkarırsanız, bunun adı, aslında **Türkiye gerçeğinden kopmaktır**.

Devrimci anlamda yoksulları örgütlemek ve yoksulluğu gündemine almak, yoksulların taleplerine tercüman olmak, oligarşiyle uzlaşmaz bir çatışma içinde olmak demektir. Çünkü yoksulların sorunlarını çözebilecek radikal taleplerini ortaya koymak bile,

oligarşiyle çatışmaktır. Yoksulları örgütlediğiniz ve yoksulluk sorununun kesin ve köklü çözümünü önüne koyduğunuz zaman, artık “*tekellerden biraz daha fazla vergi alınsın*” diye, burjuva düzen partilerinden farksız politikaları, “**sosyalizm adına**” savunamazsınız. Yoksulluk köklü, sistemin niteliğine bağlı bir sorundur ve **köklü çözümler** gerektirir. Bu köklü çözümleri savunup uygulamak ise devrimi savunmak ve **ihtilalci bir çalışma tarzı** izlemektir.

Bu anlamda şunu söyleyebiliriz; solun belli kesimlerinin yoksullardan ve yoksulluktan uzaklaşması, onların düzeniçileşme tercihinin ve ikinci olarak da **küçük-burjuva yaşam statükolarının** bir sonucudur. Bu ikinci neden de son derece önemlidir; çünkü, fiilen de herkesin gördüğü gibi, düzen içi siyaset yapanlar için bile, güç olmak, yoksulları örgütlemekten, onları bir biçimiyle kendi hareketinizin saflarına kazanmaktan geçmektedir. Reformizm de görüyor kuşkusuz bunu. Mesela, ÖDP’nin ilk çıkış döneminde en çok tekrarladığı iddialarından biri, “*varoşları dincilerin ve milliyetçilerin elinden almak*”tı. Ama zaten “varoşlar” derken, daha baştan oradan ruhen uzaklıklarını ortaya koymaları bir yana, gecekondu-lara gidip çalışmak, yorgun, yılgın kadroların kurdukları küçük-burjuva yaşam statükoları içinde zaten mümkün değildi. Nitekim gidemediler. Solun diğer kesimlerinde kitle çalışmasından, yoksullardan uzaklaşma ise, daha çok bir ideolojik etkilenme sonucudur. Sivil toplumcu çalışma tarzına kapı aralandığında, küçük burjuvazinin yaşam tarzı, özlemleri kanık-sandığında, devrimcilik ölçüleri ve gelenekleri çarpıtıldığında, kitle çalışmasından ve dolayısıyla yoksullardan uzaklaşma kaçınılmazdır.

Yoksulların örgütlenmesinde yoksulluğa karşı mücadelede halkın yaratıcılığı harekete geçirilmelidir

En yoksullara gitmeliyiz. Özellikle büyük şehirlerde onlar daha çok en son oluşan gecekondu semtlerindedirler. Oralara uzanmalıyız. Geleneksel olarak yerleşik örgütlenmelerimizin ve ilişkilerimizin olduğu gecekondu semtlerinde de en yoksullara gitmek zorundayız. Onlara yeterince gittiğimiz söylenemez.

Yoksullara yönelik dayanışmayı, paylaşmayı gerçekleştirecek örgütlenmeler oluşturmalıyız. Bu tür örgütlenmeler denilince, akla hemen yasal dernekler, aşevleri gelmemeli. Bunlar da olabilir, koşulların uy-

gun olduğu yerlerde bunlar da devreye sokulabilir. Ama halkın kendi doğal ilişkileri içinde çok daha farklı biçimler bulunabilir, geliştirilebilir. Görünürde bir örgütlülük yok gibidir ama halkın kendi doğal ilişkileri içinde mahalleyi bir ağ gibi saran bir ilişkiler sistemi oluşturabiliriz.

Dayanışmanın biçimleri de, halkın tüketim mallarını ortak ve topluca almasından tutun, ekonomik durumu görece iyi olanlardan en yoksullara çeşitli imkanlar aktarmaya kadar uzanabilir. Burada esas olan şudur; gerek örgütlenme biçimlerinin, gerekse de dayanışma biçimlerinin bulunmasında, **halkın yaratıcılığı harekete geçirilmelidir**. İhtiyaçlarını en iyi bilen onlardır. Kendi ilişkilerine en vakıf olan onlardır. Onlar harekete geçirildiğinde, bu konudaki düşüncelerinin, önerilerinin ortaya çıkabileceği ilişkiler kurulduğunda, “dıştan” düşünülebilecek ve önerilebilecek olanlardan çok daha etkili ve işlevsel biçimler bulacaklardır.

Neye tepki gösterir, neyi normal görmektedir, dönüşüm tarzı nedir, gelenekleri görenekleri nelerdir, bunları bilmek zorundayız. Bu, tüm kitle çalışmaları açısından bir kuraldır zaten. Eğer bu kuralın gereğini yerine getirmemişseniz, kitle çalışmasında başarılı sonuçlar almak alabildiğine zordur. Onların kafalarında varolan veya olması muhtemel **önyargıları kırmak**, düzenin baskılarından veya demagojilerinden kaynaklanan **tereddütlerini aşmalarını sağlamak**, sabırlı ve sistemli bir kitle çalışmasını gerektirir. Kitleler, işte bu nedenle **çağrılarla** örgütlenemezler. En genel anlamda çağrılar, onların önyargılarına, tereddütlerine cevap veremezler. Onları aşmak, bire bir kuracağımız ilişkilerin işidir. Ama o bire bir ilişkilerde sonuç almak için de örgütlemeye çalıştığımız kesimleri **iyi tanımak, kavramak, onlardan neyi, nasıl isteyeceğimizi, onlara neyi nasıl anlatabileceğimizi** iyi bilmek zorundayız.

Bu gereklilikler, hiçbir insanımızın gözünü korkutmamalı elbette. Yoksulları örgütleyecek bir kitle çalışmasına girdiğimizde, bunun için gereken emeği, enerjiyi sarfetmeye kararlı olduğumuzda, o emeği ve enerjiyi nasıl sarfetmemiz gerektiğini bizzat kitleler bize öğretir zaten.

Borçları vardır, taksitleri vardır, doğumları, düğünleri, cenazeleri vardır, bakmak, sürekli ziyaret etmek zorunda oldukları yaşlı anne babaları, arada bir gitmek zorunda oldukları bir memleketleri, okutmak zorunda oldukları çocukları, kıramayacakları bir asker arkadaşları, komşuları vardır. Bütün bunlar onla-

rın tercihlerini, devrime taraftar olmaya başladıkları noktada bile, mücadeleye ve örgütlenmeye katılımlarını etkileyen unsurlardır. Bunları yok sayan bir kitle çalışması ve böyle bir ilişki tarzı, iki günde onların yaşamlarıyla **çelişecek ve çatışacak**, biz bunu devrimci bir tarzda çözümleyemezsek, kurulan ilişkiler bu çelişki ve çatışma nedeniyle kalıcı ilişkilere dönüşemeyecektir.

Halkı en somut sorunları ve talepleri etrafında örgütlemek, kitle çalışmasının ve örgütlenmenin çıkış noktasıdır. Bunu başarabildiğimiz ölçüde, bu ekonomik, demokratik talepler çerçevesindeki mücadele içinde halkı politik mücadeleye, devrim mücadelesine kanalize edebiliriz. Bu anlamda onların somut, güncel sorunlarını gözardı edip soyut devrim ve sosyalizm propagandasıyla yetinen bir seslenişin yoksul kitleler üzerinde etkili olma şansı yoktur. Açlığa karşı dayanışma içinde, yıkımlara karşı direnişler içinde, yol, su, elektrik için mücadeleler içinde, yozlaşmanın karşısına birlikte çıkarken, işte politikleşme ve devrimleşme tüm bu zeminlerde gerçekleşecektir. Hayatın dışında salt teorik etki ve çalışmalarla bir politikleşme ve devrimleşme geniş kitleler açısından söz konusu değildir. Yoksulluğa karşı mücadele, en yalın anlamıyla **“insanca yaşam”** mücadelesidir ve yoksulların başta gelen talebi de budur. Mücadele buradan başlayarak devrime kanalize olacaktır.

Aşevleri, okuma yazma kursları, sağlık ihtiyaçlarının organize edilmesi, giyecek, yakacak gibi ihtiyaçların karşılanması için organizasyonlar, öğrencilerin kırtasiye ihtiyaçlarının karşılanması, uyuşturucuya, fuhuşa karşı mahalle halkının seferber edilmesi, zorla evlendirme, aile içi dayak ve benzeri gerici feodal törelere karşı halk denetimi ve eğitiminin sağlanması, komşuluk ilişkilerinin ve bağlarının canlandırılması, ulaşım, konut gibi temel sorunların asgari düzeyde ortaklaşa çözümü için yollar bulunması, kooperatifler kurulması... gibi akla gelebilecek bir çok yol ve yöntem, yoksullara yönelik kitle çalışmasının araçları olabilir. Bunların hepsi olacak diye bir şey yok; yerine, koşullara, bulunulan alanda ön plana çıkan taleplere göre bunların öncelikleri de, biçimleri de değişebilir. Tamamen farklı türde ihtiyaçlar ve onların çözümlerine yönelik farklı örgütlenme biçimleri çıkabilir. Bu konuda şabloncu olmadan, ama daha önceki tecrübelerimizi, dünya halklarının mücadelesi içinde yaratılmış biçimleri de yok saymadan, yeni yollar bulabiliriz. 12 Eylül öncesinin **Halk Komiteleri**’nden 90’lı yıllardaki **Halk Meclisleri**’ne kadar

çeşitli taban örgütlenmeleri, demokratik kitle örgütlerinin önderliğinde gerçekleştirilen su kampanyaları, açlığa karşı kısmi dayanışmalar, ilerici, demokrat sağlık emekçilerinin ve kurumlarının katkılarıyla gerçekleştirilen dayanışmalar, her biri, yoksulları örgütlerken, aklımızda bulunması gereken tecrübelerimizdir.

Araçlar, yöntemler konusunda şabloncu, taklitçi olmaktan uzak durmalı, dünya halklarının tecrübelerinden yararlanmalıyız. Burada önemli olan, bütün bu biçimlerin, yöntemlerin **devrimci bir bakış açısıyla** ele alınmasıdır. Değilse, solun bazı kesimlerinde olduğu gibi, mesela Latin Amerika’da IMF programlarına karşı militanca direnişler gerçekleştiren, işsiz, yoksul halk kitlelerinin ekonomik, sosyal, siyasi dayanışmasını sağlayan örgütlenmeler, “sivil toplumcu” bir anlayışla ülkemize taşınmaya kalkılırsa, veya yoksulluk sorunu “ekonomist” bir bakış açısına hapsedilirse, orada alınacak sonuç, halk ve devrim lehine bir sonuç olmayacaktır.

Yoksulluk, bizim için devrim zorunluluğunun ifadesidir

Oligarşi, baskısıyla terörüyle solu yoksul gecekondu semtlerinden silmek isterken, reformizm ve düzen solu, sivil toplumculukla solu gecekonduardan geriye çekerken, biz hep oradaydık. Oligarşi, bizi yoksul gecekonduardan silemedi. Belki çalışmalarımızda, o semtlerin en geniş kesimlerine ulaşmakta yetersizliklerimiz, yetmezliklerimiz oldu, ama ayaklarımızdan gecekonduaların çamuru da hiç eksik olmadı. Hep oradaydık. Gecekondualarda bizim dışımızda hemen hiçbir direniş olmadı. Yoksul halkın evleri yıkıldığında yanibaşıdaydık. Sorunlarının çözümü için yürüdüklerinde önlerindeydik. Yoksulluklarını duyduk, paylaştık. Bütün bunlar biçim artılarıdır, olumluluklarımızdır. Ama daha fazlasını yapmamız gerektiğinden söz ediyoruz burada. Yoksullara gitmeliyiz derken, bizim açımızdan sıfırdan başlamak söz konusu değildir. Yoksul gecekondu semtlerinde onyıllardır sürdürülen mücadelenin, direnişlerin, örgütlenmelerin tecrübesine ve birikimine sahibiz. Bunlardan alacağımız güçle, şimdi varolduğumuz yoksul gecekonduaları, adeta yeniden fethetmek iradesiyle, en yoksulların olduğu her yere ulaşmak kararlılığıyla geliştirmeliyiz çalışmalarımızı.

Şu nettir: Bizim amacımız yoksulluğu **“azaltmak”, “yumuşatmak”, “hafifletmek”** değildir. Pra-

tikteki çalışmalarımız, mesela dayanışma faaliyetlerimiz elbette böyle bir yan içerir, ama bir amaç değildir, amaç, yoksulları devrim için örgütlemektir. Yoksullara, yoksulluğun çözümünün düzen içinde değil, devrimde olduğunu gösterebilmektir. Bu anlamdadır ki, yoksulluğa karşı mücadeledeki kavramlarımız, propagandamızın içeriği ve biçimi son derece önemlidir. Yoksulluğun mesela, tekellerden daha fazla vergi almakla, veya mesela, bütçenin şu kadarının “silahlanmaya değil, yatırıma” harcanmasıyla çözülebileceğini öne sürmek, düzen içi politikalar ve yoksulluğu çözmeyi değil, kısmen azaltmayı hedefler; yoksulluğa reformist yaklaşımlardır. Burada ekonomik-demokratik mücadeleyi politik mücadelenin yerine geçiren, demokratik bazı talepleri, asıl son hedefin yerine koyan bir düzen içilik söz konusudur.

Yoksulları örgütlerken, onlara sorunlarının kaynağını ve çözüm yolunu gösterirken, kuşku yok ki, bu çalışmayı yürüten her kadro, militan, ve taraftarlarımız, sosyalizmin bu konudaki çözümünü, yaklaşımını ana hatlarıyla ortaya koyabilmelidirler.

Çünkü, burjuvazinin sosyalizme dair en fazla çarpıtma yaptığı konuların başında bu gelir. Bu demagogilerin başında da sosyalizmin “yoksullukta eşitlik” sağladığı iddiası vardır. Peki nedir gerçek? Şunlar, yoksullara yönelik örgütlenmede, kitle çalışmasında çok net olarak ortaya konulmalıdır.

Bir; sosyalizmde kimse, ama hiç kimse AÇ kalmaz. Sosyalizmde açlık olmadığı gibi, yoksulluk da yoktur.

İki; sosyalizmde çocukların, yaşlıların ve tüm halkın, şu veya bu konuda güvencesiz kalması gibi bir durum söz konusu değildir.

Üç; sosyalizmde, kimsenin sağlık hizmetlerinden yararlanamaması gibi bir sorun yoktur.

Dört; eğitim, konut hakkı, çalışma hakkı sosyalizmde güvence altındadır.

Beş; evet, sosyalizmde lüks tüketim yoktur. Burjuvazi işte bu durumu çarpıtmaktadır. Evet, kimse lüks otomobiller alamaz. Burjuva kapitalist sistemdeki gibi bir akıldışı tüketim kültürünü kimse hakim kılamaz. Zaten böyle olduğu içindir ki, tüm halkın, eğitim, sağlık, konut gibi ihtiyaçları eşit ve tam bir biçimde karşılanabilmektedir.

Altı; toplumun tümünün gelir seviyesinin çok üstüne çıkabilen zenginler yoktur. Bu yüzden zengin olup köşe dönmek isteyenler için elverişsiz bir sistemdir sosyalizm.

Sosyalist toplum, kapitalizmin akıldışı ve insanlıkdışı tüketim ölçüleriyle değil, halk kitlelerinin ihtiyaçları ve adalet ölçüleri içinde değerlendirilmelidir.

Gerçekte bir kıyas yapmak gerekirse, sosyalizmin yıkıldığı ülkelerin dünkü ve bugünkü durumlarına bakmak da yeterlidir. Bu ülkelerdeki sosyalizm, çeşitli konularda eksikleri olan bir sosyalizmdi; zaten bunun için de yıkıldı. Ama bu eksikli sosyalizm bile kitlelerin tüm temel ihtiyaçlarını karşılayan bir sosyalizmdi. Lüks tüketim yoktu. Peki sosyalizm yıkıldıktan sonra ne oldu? Açlık, yoksulluk, işsizlik, bunlara bağlı olarak fuhuş, bir yanda süper zenginler, bir yanda dilenciler; tablo budur. Peki hangisi insanca? Lüks tüketim malzemelerinin yokluğu mu sorundur, yoksa insanların en temel ihtiyaç maddelerinin yokluğu mu?

Kullandığımız her kelimedede, attığımız her adımda, kime ne anlatıyoruz, kime ne gösteriyoruz, anlattıklarımız, gösterdiklerimiz ne kadar anlaşılıp görülüyor, bunları sürekli sormalıyız kendimize. Bunları bilmeden yaptığımız çalışmalar, belki de boşa kürek çekmektir. Yoksullara sesleniyorsak ancak onların anlayamayacağı bir dili konuşuyor, onların ilgi alanı dışındaki bir dünyanın örneklerini kullanıyorsak, o seslenişimizin boşa gideceği açıktır.

Propaganda, kendi yaşadığı yoksulluğu halka anlatmaktan ziyade, yaşadıklarının bireysel veya kısmi bir sorun olmayıp ülke çapında genel bir sorun olduğunu, sorunun insanların eksikliklerinden, tembelliklerinden kaynaklanmayıp bir sistem sorunu olduğunu göstermeyi içermelidir.

Başta da vurguladığımız gibi, yoksulluk giderek artmakta, yaygınlaşmaktadır. Ancak bu tablo emekçilerin oligarşiye karşı mücadelesinde kendiliğinden bir yükselişe yol açmış değildir ve de böyle bir beklenti doğru da değildir.

Yoksulların sorunlarını ve taleplerini daha fazla dile getirmeliyiz. Daha fazla gündeme sokmalıyız. Haklar ve özgürlükler mücadelesi, yoksulların sorunlarını daha fazla bünyesinde barındırmalıdır. Kitle çalışmasının ağırlık noktasını yoksullara kaydırmalıyız. Şurası açık ki, yoksullar mücadeleye katılamadığı sürece halk hareketi zayıf ve cılız kalmaya devam edecektir. Yoksulluk temelindeki örgütlenmeler, halk hareketinin yaslanacağı ana kitledir. Yoksullarla birlikte devrim yürüyüşümüzü hızlandırıp güçlendirelim.

SAVAŞI BÜYÜTMEK HERKESİN, HEPİMİZİN KENDİ HEDEFLERİMİZİ BÜYÜTMEMİZDEN GEÇER...

Öyle dönemler vardır ki, her taraftar bir kadro, her kadro bir yönetici, her yönetici bir örgüt gibi davranmasını bilmelidir. Bunu genellikle zor dönemler için söylüyor olsak da, esas olan, bunu tüm zamanlara ve tüm alanlara yaygınlaştırarak **sürekli-
leştirebilmektir**. Mücadelemiz, oligarşinin yoğun baskı ve imha politikaları altında devam etmektedir. Oligarşi iktidarının sürekliliğini sağlayabilmek, halkın mücadelesinin önüne geçebilmek için devrimciler, halkın örgütlü güçlerine saldırmaktadır. Şehitlikler, tutuklanmalar nedeniyle boşalan kadro ve yönetici yoldaşlarımızın görevlerini, yeni yoldaşlarımız devralmaktadır. Bugün mücadelemiz birçok alanda onyılların birikimine, tecrübesine sahip kadrolar tarafından değil, tecrübesi sınırlı genç yoldaşlarımızın omuzlarında sürdürülmektedir. Oluşan boşlukları doldurmak, ama bununla da kalmayıp gelişimimizi büyütmek; daha fazla alanda, bölgede örgütlenmemizi gerçekleştirebilmek için daha fazla sayıda, sorumluluk alabilecek, yöneticilik yapabilecek kadrolara ihtiyacımız var. Bu ihtiyacımızı karşılamamızın, örgütlü gücümüzü, savaşımızı büyütmek için, her düzeydeki insanımızın sürekli bir gelişme temposu tutturabilmesinden geçmektedir.

Her devrimci hayatın içinde bir öncüdür

Devrimci, kendi çevresinden bir adım ileri çıkarak bir mücadelenin içine atılmıştır. Düzene, haksızlığa, adaletsizliklere karşı örgütlü olmanın ilk adımı, düzen kültüründen, çürümüşlükten, yozluktan

uzaklaşmanın da başlangıcıdır. Bu başlangıç, devrimleşme yolundaki insana, düzenin köleleştirici bağlarından, köleleştirici, kişilikleri ezici ilişkilerinden kurtulmak içinde gerekli ortamı sağlar. Bu ilk adımı atan insanlarımız, devrimci ilişkiler içinde bulunmanın verdiği güçle, yoldaşlarından aldığı destekle Parti'nin, Cephe'nin eğiticiliği ve yol göstericiliği ile değişim ve gelişimi yaşamaya başlar. Devrimci adayı, hayatını devrimci mücadelede örgütlü bir insan olarak devam ettirme kararını verdiği andan itibaren, düzen içindeki insanlardan farklı düşünmeye, olaylara, olgulara, insanlara farklı bakmaya başlayacaktır. Devrimci olmanın sorumluluğuyla o güne kadar düşünmediği, üzerinde durmadığı konular üzerinde düşünmeye başlar. Etrafındaki gelişmeleri, ilişkileri farklı noktalardan değerlendirir. Bir adım önde olmanın getirdiği sorumlulukla kendi çevresinde farklı sözü olan, insanlarımızın sorularına, sorunlarına eğilme gücü olan, sorunlara düzenin klasik yöntemlerinden farklı çözümleri olan bir **öncü** haline gelir. Yalnızca bu bile, her devrimciyi halk içinde farklı bir yere koyar. Ona nesnel olarak bir misyon yüklenir.

**Hedefimizi
büyütmeliyiz;
her taraftar kadro
olmayı, kadro yönetici
olmayı, yönetici hare-
kete ve mücadeleye
daha fazla şey katmayı,
kısacası, herkes ama
herkes, bulunduğu nokta-
dan en az bir adım ilerisini
hedeflemelidir.**

Bu anlamda bir "öncü" olarak her devrimci, potansiyel olarak önderlik niteliklerini içinde taşır. Düzen ilişkilerinden sıyrılıp, yaşamını zorbalığa, zulme, sömürüye karşı mücadeleye adanmış insanlarımız, bu tercihleriyle kitlelere çeşitli düzeylerde önderlik etmenin sorumluluğunu üstlenmiş olmaktadır. Devrimci ilişkiler içinde olduğumuz andan itibaren

potansiyel olarak taşıdığımız önderlik niteliklerini geliştirip, mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda sürekli bir gelişme çabası gösterilmelidir. Bu gelişim seyri yakalandığında, halkı, kitleleri örgütleyip, savuşturmada hedeflerimize daha hızlı ulaşacağımız, sonuç alacağımız ortadadır.

Önderlikten alacağımız ilk ders şu olmalıdır: Herkes öncelikle bulunduğu alanın önderi olmayı hedeflemelidir. İşte o noktada sorular birbirini izler; bulunduğumuz alanda önder olabilmek için **nasıl çalışmalı, nasıl düşünmeli, nasıl yaşamalıyız?**

Bu soruları cevaplamak için elbette önümüzde çok somut, çok görkemli bir örnek var: **Dayı**. O’nu esas olarak bu soruları cevaplırsak; ilk başta söyleyeceğimiz, önderliğin ülke çapında yaptığını biz bulunduğumuz alanda, önderliğin hareket çapında yaptığını biz o alandaki kendi örgütlülüğümüz ölçüsünde ve önderliğin yaşamıyla yaptığını, bizim kendi yaşamımızda yapmayı hedeflememiz gerektiğidir.

Önder olmak nereden geçer?

Önderlik ne allah vergisi, ne doğal bir yetenektir. Önderlik kendini halka ve devrime adamakla, herşeyiyle devrime yoğunlaşmakla, fedakarlıktaki sınırsızlıkla, kendi iç disiplinine sahip, iradiliği ve iradesi güçlü bir yaşam tarzıyla başlar. Öncelikle mücadelenin bir köşesinde bulunmakla yetinmekten vazgeçmeliyiz. Benim yapabileceklerim sınırlı, elimden gelen budur anlayışı, rahatlığı bir kenara bırakılmalıdır. Mücadelenin çıkarlarını, ihtiyaçlarını düşünen değil de, kendi çizdiğimiz sınırlar içinde, kendimizde başlayıp biten bir devrimciliği tercih etmek bunu bir statükoya dönüştürmek gelişimin önündeki temel engellerden biridir. Kendi çizdiğimiz sınırları bir kenara

Onun içindir ki, “Önderlik emektir” diyoruz. Bir alanda, bir mahallede önderlik yapmak öncelikle emekçi olmaktan geçmektedir. Emek verilmeden küçük ya da büyük hiçbir şey başarılamaz.

Devrimci bir yönetici, bir önder sadece talimat vererek, sadece ‘yapılın’ diyerek sonuç alamaz. Emek, önderliğin olmazsa olmaz koşuludur.

ra atıp bütünün çıkarları, ihtiyaçları için görev ve sorumluluklarımıza sarılmalıyız. Gelişmek isteyenler için belirsizlik yoktur. Herkesin önü açıktır. Gelişmek isteyen, bulunduğu yerin önderi olmak gibi bir misyonu üstlenme cüretini ve kararlılığını gösteren her yoldaşımız, Parti’nin tüm desteğini yanında bulacaktır.

Önderlik, emeğin en yoğunlaşmış halidir

Önderimizin yaşamına bakıldığında ilk göze çarpan yanlarından biri, onun devrime, harekete verdiği emektir. Dayı, yönetmeyi sadece talimat vermek olarak algılamamıştır. Onun için yönetmek, öncelikle emektir.

Hareketin her aşamasında onun emeği vardır. O, “Genç kadrolara güven” politikasını hayata geçirirken, genç kadrolara sadece sorumluluk vermekle yetinmemiştir.

Onlara güvenmiş, sorumluluklar vermiş ve her zaman onların yanbaşı olarak emeği ile onları adeta “yeni bir kalıba” dökmüştür. Onların eğitimi için durmaksızın ve hiçbir zaman bıkmaksızın emek harcamıştır. Emek verilmeden bir kadrolaşmanın olmayacağı açıktır.

Burjuvazi cephesinin izlenmesi, solun izlenmesi, kadroların eğitim sürecinin sürdürülmesi, hayatın her alanında, kadrolar, militanlar, taraftarlar düzeyinde ortaya çıkan günlük sorunların çözülmesi, mücadelenin güncel yanlarının örgütlenmesi, bütün bunlar her günün işleridir ve önderlik, bunların hiçbirini “sonraya” bırakmamaktır. Emek olmadan, bütün bunlar olabilir mi?

Bilinir ki, mücadelenin temel unsuru insandır. O nedenle on yıllardır emperyalistler ve onların yerli uşakları insanı “değiştirmeye”, insanların “beynini teslim almaya” çalışmışlardır. Düzen kişiliği bunun için güçsüz, kendini ayakta tutamayacak kadar da zavallıdır. Bu durumda, kadrolaşmak, yeni insan yaratmak, önce bu kişilikleri değiştirmektir; insanı değiştirmek ise, en çok emek gerektiren işlerden biridir.

Halkı, mücadeleyi örgütlerken, savaşı büyütürken elbette en temel olgulardan biri emek olacaktır. Emek olmadan, emek verilmeden ne mücadeleyi büyütebilir, ne de savaşı geliştirebiliriz.

Kitlelerin masa başında alınmış kararlarla örgüt-

lenmeyeceği bilinir. En doğru kararlar bile hayata geçirilirken **emek** verilmeden yaşama şansı bulamayacaktır. O kararların doğru olması tek başına yeterli değildir.

Emek, bir bütün olarak mücadelenin her aşaması için geçerli ve gereklidir. Halkı eğitirken emek vermek, kadroları eğitirken emek vermek, mücadeleyi büyütürken emek vermek, olması gerektir.

O nedenle bir alanda, bir birimde, bir okulda, bir fabrikada iş yerinde, işyerinde bir köyde yürüttüğümüz çalışmada, emek vermeden, sorunlarla uğraşmadan, onları çözmeden ilerleyemeyiz.

Onun içindir ki, “Önderlik emeğin en yoğunlaşmış halidir” diyoruz. Bir alanda, bir mahallede önderlik yapmak öncelikle emekçi olmaktan geçmektedir. Emek verilmeden küçük ya da büyük hiçbir şey başarılamaz.

Devrimci bir yönetici, bir önder sadece “talimat vererek”, sadece “yapılsın” diyerek sonuç alamaz. Kaldı ki, bu tarz devrimci bir tarz olmaktan uzaktır. Yoğunlaşmış emek, önderliğin olmazsa olmaz koşuludur. Her devrimci emekçi olmak zorundadır, ama bir alanın birimin önderi olan devrimci, herkesten on kat daha fazla emek vermelidir. En yoğun ve en sistemli emeği o harcamalıdır.

Önderlik, kendini adamaktır.

Halkın düzenin zulmünden kurtulup, hakça bir yaşama kavuşmasını hedefliyorsak, yaşamımız, pratiğimiz de buna uygun olmalıdır. Düzen tüm kurumlarıyla baskı ve zoru temel politika olarak yürütürken, düzene alternatif olarak ortaya çıkanların, bu gerekliliği bir an bile gözden ırak tutmaması gerekir. Halkın kurtuluşu yolunda savaşıyor, mücadele ediyorsak kendimizi buna adanmalıyız. Dünyanın bu en onurlu görevi yerine getirilirken, işin içinde sınırsız bir **özveri** vardır. Bu yolda tereddütlere yer yoktur. Kararsızlık, bir ayağı devrimde, bir ayağı düzende sürdürülen bir yaşam, görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmemize engeldir. Bir kadrodaki, yöneticideki, ve genel anlamda bir devrimcideki kararsızlığın, tereddütün; çalıştığımız alandaki insanlarımız, ilişkilerimiz tarafından farkedilmemesi mümkün değildir. Tereddütlü, savunduğu düşüncelerle, değerlerle yaşamı bütünleşmeyen bir devrimcinin inandırıcılığı kalmayacaktır. Sarfedenin inandırıcılığı olmadıktan sonra, devrim adına söylenen en doğru

Bizim sabrımız, kaderci, tevekkülcü bir sabır olamaz; bizim sabrımız, o sonuca ulaşma kararlılığını içeren bir sabırdır; bizim sabrımız, istediğimiz sonuca ulaşmayı beklemeyi değil, o sonuca planlı, disiplinli bir çalışmayla adım adım yaklaşmayı içeren bir sabırdır.

ru sözlerin hiçbir değeri kalmayacaktır. Bunun önüne geçmenin yolu tereddütlere yol açan düzen-devrim çelişkisinde bir tercih yapmaktan, düzen devrim çelişkisinde bizi zayıflatan bencillik ve bireycilikleri terketmekten, bizi gerileten, kararsızlaştıran alışkanlıklarımızdan ve statülerimizden vazgeçip devrim, sosyalizme kendimizi adamaktan geçmektedir. Devrimci mücadelede kalıcılışmanın, bir ömür boyu devrimcilik yapmanın ilk adımı tereddütsüz kendini ortaya koyabilmekten, adamaktan geçer. **Sözlerimiz ve yaşamımız arasındaki uyum**, önderliğin ilk ve olmazsa olmaz şartlarından.

Önderlik sabırdır

Önderliğin özelliklerinden biri de, sabırlı olmasıdır. Hemen her konuda bir çırpıda sonuç alınamayacağı ortadadır. Kadrolaşmada, örgütlenmede, kitleselleşmede, mücadelenin geliştirilmesinde matematik hesaplar yapılarak sonuç alınmaz. Gerek o alandaki kendi eksiklerimiz, gerekse bizim dışımızdaki nedenlerden dolayı mücadelede çeşitli eksiklikler, aksaklıklar, zorluklar ortaya çıkabilir.

Bir alanda gelişmemiz oldukça yavaş olabilir. Veya herhangi bir alanda çok çeşitli nedenlerin sonucunda sıfırdan başlamak zorunda da kalabiliriz. Böylesi durumlarda güvensizliğe, moral bozukluğuna yer olamaz. Mücadelenin hiç kayıpsız yürümeyeceği açıktır. Hele bizim ülkemizde her şey daha bir zorludur. Bedelsiz zaferlerin, bedelsiz başarıların beklenmeyeceği ortadadır. Mücadelenin dışı dışı sürdüğü bir ülkede yapılması gereken, bütün bu süreci sabırla yönetmektir. Elbette bizim sabrımız, kaderci, tevekkülcü bir sabır olamaz; bizim sabrımız, o sonuca ulaşma kararlılığını içeren bir sabırdır; bizim sabrımız, istediğimiz sonuca ulaşmayı beklemeyi değil, o sonuca planlı, disiplinli bir çalışmayla adım adım

yakınlaşmayı içeren bir sabırdır.

Bulunduğumuz alanlarda, bazen kadrolar düzeyinde kayıplar veririz, bazen militanlarımız, hatta en geniş kitle ilişkilerimiz saldırılardan, operasyonlardan büyük zarar görür; devrimci, o koşullarda sorumluluk üstlenen insanlarımız, asla “mahvolduk, büyük darbe yedik” güvensizliğine kapılmadan, her şeyi yeniden yaratabileceği inanç ve güveniyle hareket etmelidir. Böylesi durumlarda sabırla ve ısrarla kadrolaşmayı sürdürmek durumundayız. Ve elbette yukarıda belirtildiği gibi, sadece görev, konum vermekle, bir iki konuşma, bir iki eğitim çalışması ve bir iki eyleme katmakla kimseyi kadro yapamayacağımız açıktır. İnsanlarımızı militanlaştırmaya, kadrolaştırmaya yönelik hem emeği, hem sabrı ve planı içeren bir çalışma tarzımız olmalı.

Mücadelenin inişli-çıkışlı süreçler izlediği ortadadır. Bize düşen sabırla, bıkmadan, usanmadan mücadeleyi büyütme çalışmasıdır. Hemen her olumsuzlukta morali bozulan, hemen her zorlukta sabırsız davranan, her konuda emeksiz, zahmetsiz sonuç almaya çalışan bir kişilik o alanda önderlik yapamaz.

Devrimci bir önder, başarısızlıklarda paniğe kapılmayan, zahmetsiz çözümlerden uzak duran, yeri geldiğinde sabır taşına dönen, yeri geldiğinde atılımlar yapan biridir. Biliriz ki, devrimciler dünyanın en sabırlı insanlarıdır. Zira, kokuşmuş bir düzene karşı sıfırdan başlayarak, ellerinde hiçbir araç olmadan, hazır hiçbir güç olmadan adeta iğneyle kuyu kazarak mücadele ederler. Devrimi adım adım hazırlarlar. Yeni ve daha ileri bir düzenin yaratılmasını, ancak eşsiz bir inanç ve büyük bir sabırla başarırlar.

Sabır o nedenle önderliği oluşturan harcın bir parçasıdır. Sabrı olmayan, beklemesini bilmeyen bir önderlik başarılı olamaz. Zira böyle bir önder, o alanı örgütleyemez. Örgütlenmeyi sürekli kılamaz. Böyle

bir durumda kaybeden mücadele olacaktır.

Önderlik kaygıları, statükoları, küçük hesapları aşmış olmaktır

Devrimci mücadele içinde yer alanların görev ve sorumlulukları arttığı oranda, yaşamlarını disipline etmeleri, programlı çalışmaları da o oranda gelişmelidir. Daha üretken, daha verimli bir kadro ve yönetici olabilmek, eski alışkanlıkları, yaşam tarzını geride bırakmayı, yenilenmeyi zorunlu kılar. Günün yirmi dört saatini, alınan sorumluluk ve görev çerçevesinde yeniden düzenlemek demektir. Daha fazla yapılacak iş, ilgilenilmesi gereken daha fazla ilişki, daha fazla eğitim çalışması, daha fazla maddi olanak yaratma, daha fazla örgütlenme gibi görevler önümüze çıkacaktır. Hedeflere ulaşma çabası içindeyken eski alışkanlıklarımızda, yaşam tarzımızda ısrar etmek bizi yavaşlatır, işlerimizin aksamasına, tıkanmamıza ve eğer eksikliklerimizden kurtulamazsak, yorulmamıza neden olur. Biriken işlerin, aksayan çalışmaların, acil halledilmesi gereken işlerin, gerisine düşülen programın peşinde koşturmaktan üretemez, yönetemez, çalışamaz hale geliriz.

Bu tıkanmayı yaşamamak için çalıştığımız alanın ihtiyaçlarına, koşullarına göre oluşturulmuş bir plan dahilinde zamanımızın, enerjimizin ve emeğimizin tamamını görev ve sorumluluklarımızı yerine getirmeye harcamalıyız. Kaygılarla, statükolarla, küçük hesaplarla, bencil ve bireyci zaaflarda ısrarla, bunları başarabilmek mümkün değildir. Düzenin yoz, bencil, tüketim kültürüyle şekillenmiş, halkın değerlerinin uzağına düşmüş alışkanlıklarımızı, kaygılarımızı, korkularımızı atmamız. Düzendeki kopuşumuzu engelleyen ilişkiler ve statülerden, yeme içme alışkanlıklarımızdan, giyim kuşama, temizlikten insanlarla kurduğumuz ilişkilere, uyku düzeninden çalışma tarzına kadar, her alanda düzen içinde oluşmuş alışkanlıklarımız geride kalmış olmalı, mücadelenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden şekillenmelidir. Devrimci mücadelenin ihtiyaçları karşısında, “yapamam”, “kaldıramam”, “değiştiremem”, “benim alışkanlığım” gibi ayak diremeler, yerini, kaygılarından, küçük hesaplardan arınmış olarak kendini sunmaya, verilen görevlere motive olmaya, militanca bir dinamizme bırakmalıdır. Ufkumuzu belirleyen kişisel kaygılar, statükolar, küçük hesaplar değil devrimci değerler, devrimci politikalar, hareketin ihtiyaçları ve devrimin çıkarları olmalıdır. Toplumunu değiştirmek ve

Ufkumuzu belirleyen kişisel kaygılar, statükolar, küçük hesaplar değil devrimci değerler, devrimci politikalar, hareketin ihtiyaçları ve devrimin çıkarları olmalıdır. Toplumunu değiştirmek ve dönüştürmek iddiasında olan devrimcinin ufku bireysel kaygıların, hesapların çizdiği sınırların, sıradanlığın ötesine geçmiş olmalıdır.

dönüştürmek iddiasında olan devrimcinin ufku bireysel kaygıların, hesapların çizdiği sınırların, sıradanlığın ötesine geçmiş olmalıdır.

Önderlik yoğunlaşmaktır

Devrimcilik tanımlanırken, “*kendini adamak*”tan söz edilir. Yine bu tanım içinde “tüm zamanını vermek”ten söz edilir. Buna şunu da eklemeliyiz: Devrimcilik “*kendini vermek*”tir. Bir kadronun, yöneticinin, yani bulunduğu alanın önderinin, devrimciliği böyle ele alması gerekir. O kendini verecek, başka bir deyişle de “yapılan her işe kendini katacak”tır.

Yaptığımız her işte beynimiz, yüreğimiz de olmalıdır. Beynimizi, mücadelemiz ve onun sorunları, çözümleri doldurmalıdır. Bu, **devrime yoğunlaşma** olarak da tanımlanabilir. Beynimizi, yüreğimizi 24 saat devrimle doldurma diye de... Ruhumuzu, beynimizi yaptığımız işe katmazsak, sonuç alamayız. Veya aldığımız sonuçlar, istenilen sonuçlar olmaz.

Mücadelenin sorunlarına kafa yormayan, beynini kişisel olarak kendisinin veya düzenin küçük sorunları ile meşgul eden, mücadeleyi bir “**memur gibi**” kavrayan ruh hali sonuç alamaz. Yoğunlaşmayan, kendini katmayan bir devrimci, önderlik yapamaz.

Mücadelede yoğunlaşmayan, politika üretmede kendini katmayan, kendi alanının sorunlarına kafa yormayan, beyni ve yaşamı dağınık, beyni devrim dışında her tür gereksiz ve yararsız düşüncelerle, meselelerle dolu olan, iddiasız kişilikler, bırakalım önder olmayı sıradan bir devrimci bile olamazlar.

Önder bir kişilik, öncelikle yaptığı her işi ciddiye alır. Bu küçük bir konu, sıradan bir mesele olabilir. Bir önder için mücadelenin sorunlarının küçüğü büyüğü, önemlisi önemsizi yoktur. Elbette pratiğe geçirmede öncelikler olur; ama önem vermekte, ciddiyet göstermekte, devrimin, hareketin, insanların her meselesi önemlidir. Önem vermeyen, ciddiye almayan, o noktada yoğunlaşamaz da. Yoğunlaşmak, önem ve ciddiyettir öncelikle, Yoğunlaşmak, ikinci olarak disiplindir. Beyninde ve günlük yaşamında o disipline sahip olmayan, sorunların veya aldığı görevin üzerine sistemli planlı bir şekilde yoğunlaşamaz.

Aslolan burada kendini mücadeleye verebilmektir. Zira yoğunlaşmadan, beynini, ruhunu, düşüncelerini mücadeleye katmadan hiçbir konuda sonuç alınamaz. Hemen her konuda bir bakış açımız olması, çok büyük tecrübelerle sahip olmamıza, her konu-

Mücadelede yoğunlaşmayan, politika üretmede kendini katmayan, kendi alanının sorunlarına kafa yormayan, beyni ve yaşamı dağınık, beyni devrim dışında her tür gereksiz ve yararsız düşüncelerle, meselelerle dolu olan, iddiasız kişilikler, bırakalım önder olmayı sıradan bir devrimci bile olamazlar.

da sayfalar dolusu yazılarımıza karşın, bütün bunlar eksik olduğunda, o alandaki kadro, yönetici, alanının önderi olamayacaktır. Önderlik, bu yanıyları, devrimi, acıları, sevinçleri, sorunları ve çözümleri ile birlikte dolu dolu yaşamaktır. Hayalleri, özlemleri, heyecanlarıyla dopdolu olmaktır. Özetlersek, yoğunlaşmak, mücadeleye kendini katmak, “**devrim ile yatıp-kalkmak**” önderliğin ayrılmaz bir yanısıdır.

Önderlik, Adaletli Olmaktır

Adaletsizliğin sistemin asıl niteliklerinden biri olduğu bir düzen içinde, halkın en temel taleplerinden biri de açık ki, adalettir. Halk, devrimde ve devrimcilerde adaleti görmelidir. Bu kitleleri devrime kazanmanın olmazsa olmaz koşullarındandır. Devrimciler her sorunda adaletin şaşmaz terazisini kullanmalıdırlar. Bu yanıyları adaletimize her zaman güven duyulmuştur ve bu güven mutlaka korunup sürdürülmelidir. Kitleler, her devrimcide adaleti arar; ama söz konusu olan bir kadromuz, bir yöneticimiz, alanındaki önder bir yoldaşımız ise, onda adalet kılı kırk yarararak aranacaktır.

O halde, her kadromuz da adalet konusunda kılı kırk yarmak zorundadır. Önder bir kişilik adaletli olmalıdır. Her konuda ama özellikle adalet konusunda hassas olmalıdır. Suç ve ceza konusunda eğitici, geliştirici, cezalandırırken de kaybetmeyi değil, kazanmayı hedefleyen olmalıdır. Ama cezanın ağır olması gereken durumlarda da gerektiğinde kaybetmekten de korkmamalıdır; çünkü orada bir kişi kaybederiz, ama adaleti ve dolayısıyla kitlelerin güvenini kazanırız. Adaletimiz tüm bunları gözönünde bulunduran bir hassasiyetle işletilmelidir.

Önder, adaleti elbette önce kendine karşı işletmeli, kendi eksik ve yanlışlarında acımasız olmalıdır.

Sonra da alanında ya da halkın yaşadıklarında adaletimizin şaşmaz ölçütlerini kullanmalıdır. Kendine ayrıcalıklar tanıyan, yoldaşlarına ve halka karşı adaletli olmayan biri önderlik yapamaz.

Yaşam konusunda, giyimden yiye içmeye kadar tüketim konusunda, disipline uyup uymama konusunda, eğitim konusunda, kısacası akla gelebilecek hangi konu olursa olsun, bunlarda kendine şu veya bu biçimde zerre kadar bir ayrıcalık tanıyan kadro ve yönetici, o alanda herkesin güveneceği, peşinden gidebileceği, sırtını yaslayabileceği bir önder olamaz.

Önderlik, halk ve vatan sevgisidir

Halkını ve vatanını sevmeyen bir önder düşünülemez. Savaşımızın asli unsuru vatan ve halk sevgisidir. Vatan sevgisi, halk sevgisi olmayan bir önder, yoldaşlarını da sevmez. Halk için, vatan için mücadelesini büyütemez. Öyle bir durumda devrimcilik eksiklidir. Zaaflı ve temelleri sağlam olmayan olmayan bir devrimcilik anlayışı söz konusu demektir.

Bizler, vatan ve halk sevgisi ile donanmadıkça, düşmana karşı kinimizi büyütmedikçe devrimciliğimizi de büyütmemiz. Daha ileri adımlar atmak, daha çok “yük taşımak“, daha çok şey yapabilmek, öncü ve örnek olmak, devrimciliğimizi halk ve vatan sevgisi temeline oturtmaktan geçmektedir.

Bu sevgiyi, halka ve vatana bağlılığı devrimciliğimizin temeli haline getirdiğimizde, bu aynı zamanda bizim tüm yaşamımızı yeniden şekillendirmemizi sağlayacaktır. Ülkemizin, halkımızın durumu, halkın yaşadığı acılar, savaşımızı boyutlandırmayı zorunlu kılmaktadır. Bu içten hisseden her devrimci, **her gün bir önceki günden daha fazla** çaba göstermek

zorunda olduğunu da hisseder.

“Sen bizzin, biz seniz” demiştik

Önderlik, yoldaşlarına güvendir, kolektivizmdir, disiplindir, paylaşımdır, kolektivizmdir, vefadır.. Bunların hiçbirisi önemsiz değildir. Mesela, bunların içinde en tali gibi görünen bir unsuru ele alıp sorsak: “vefası” olmayan bir insan önder olarak kabul edilebilir mi? Hayır diye kesin cevap verebiliriz, vefası olmayan bir insanı, kadrolar, savaşçılar, kitleler, önderi olarak kabul etmezler. O halde, en başta sorduğumuz “önder olmak nereden geçer?” sorusuna, bu bütünlüğü içinde cevap vermeliyiz. Ve zaten bunların hepsi birbirine bağlıdır; **hepsi devrimciliğimizi oluşturan bir zincirin halkalarıdır**; halkalardan bazılarındaki bozukluk, zinciri zayıflatır; her bir halkanın gücü, ise elbette devrimciliğimizi güçlendirir.

Önderimizin şehit düşmesinden sonra söylediklerimiz var. Söylediklerimizi gerçek kılmamızın, sorumluluklarımızı yerine getirmenin zamanıdır. Vakit geçirmeden bunları hayata geçirmeliyiz. Canla başla çabalamalıyız. Söylediklerimizi gerçek kılmak için hedeflerimizi büyütme, bunu somutlamak gerekmektedir.. Eğer bunu yapamazsak, yaşatma sözlerinin, yerini dolduracağımız sözlerinin altı boş kalır.

Evet, hedefimizi büyütmeliyiz; her taraftar kadro olmayı, kadro yönetici olmayı, yönetici harekete ve mücadeleye daha fazla şey katmayı, kısacası, herkes ama herkes, bulunduğu noktadan en az bir adım ilerisini hedeflemelidir.

Nerede olursak olalım, mahalle, gençlik, işçi, memur, yurtdışı.. bizi ileriye taşıyacak olan, savaşın büyütülmesini sağlayacak olan kendi hedeflerimizi büyütme.. Hepimiz böyle bir görevle yükümlüyük.

Önderlik, adı üstünde “önde olmak”tır. “Önde yürümek”tir. Mücadelede emeğiyle, sabrı ile, yoğunlaşmasıyla, cüretiyle, fedakarlığıyla örnek olabilir. Politika üretmede, halkı örgütlemeye yeni, güçlü, sorun çözücü adımlar atabilmektedir.

Onun gözlerinin üstümüzde olduğunu bilerek, onun öğrettikleriyle donanarak dünkünden daha çok çaba harcamalı, dünkünden daha çok sorumluluk üstlenmeli, daha ileri gitmeli, daha çok düşünmeli, daha çok yapmalı, daha çok örgütlemeliyiz.

Yaşamın zenginliği içinde elbette yeni hedeflere ulaşacak ve ilerlemeye devam edeceğiz. O, bizlerden bunu istiyor ve bunu bekliyor. Öğrencileri, yoldaşları olarak bunu başarmalıyız...

Nerede olursak olalım, mahalle, gençlik, işçi, memur, yurtdışı.. bizi ileriye taşıyacak olan, savaşın büyütülmesini sağlayacak olan kendi hedeflerimizi büyütme.. İşte hepimiz böyle bir görevle yükümlüyük.
Önderlik, adı üstünde “önde olmak”tır. “Önde yürümek”tir. Mücadelede emeğiyle, sabrı ile, yoğunlaşmasıyla, cüretiyle, fedakarlığıyla örnek olabilir.

**Dayı, bizim kararlılığımız, iddiamız,
çizgimiz, tarihimiz, geleceğimizdir...
Geleceğe biz taşıyacağız...**

Söz veriyoruz!

Arka Kapak'tan devam

... onu başarabilmek için büyük bedeller ödeme-
yi göze aldık, gerektiğinde can verdik, ama iddi-
amıza uygun davrandık.

Dayı'nın şehitliğinin ardından, tüm kadroları-
mızın, yöneticilerimizin, tek tek tüm yoldaşlarımızın "*Dayı bizde, biz Dayıylayız*" iddiasını, "*Da-
yı'yı yaşatma*" iddiasını sahiplenmesi, örgütümüz
için büyük bir güç olmuştur. Dayı'nın şehitliği
kadrolarımızın, taraftarlarımızın bu sahiplenme-
siyle bir eksiklik duygusuna değil, **mücadeleye
daha güçlü sarılmaya** yolaçmıştır.

Bunu sürdürmeliyiz.

Niyetlerin elbette bir önemi var. Bir çok şey ni-
yet etmekle başlar. Ancak niyetleri gerçeğin yerine
koyamazsınız. Başlangıcın sonrasında niyet yet-
mez.

Devrimi istemek, **devrimin gerekli kıldığı
adımları atmaktır**. Bu adımların gerektirdiği eme-
ği, iradeyi, sabrı, disiplini, fedakarlığı göstermek-
tir. Bunları içermeyen niyetin sınıflar mücadelesin-
de yeri ve rolü yoktur.

Yoldaşlar, Dayı'nın bizle birlikte olması, salt
moral, manevi bir olgu değil, somut, maddi bir ol-
gudur. "**Önderler mücadelenin içinde doğarlar ve
ölümsüzleşirler. Çünkü, önderlik ideolojidir, politi-
kadır, stratejidir, taktiktir. Ve bunların somut ifade-
si olan örgüttür. Örgüt, ezilen, sömürülen, halkla-
rın emperyalizme karşı en önemli silahlardan biri-
dir.**" (30 Ocak 1999, Bağımsızlık ve Demokrasi
Yolunda Kurtuluş, Sayı:15)

Önderlik ideolojiyse, önderlik, politikaysa, ön-
derlik, strateji, taktikse, önderlik, örgütse, demek

ki, önderlik yanibaşımızdadır. Dayı'nın iddiamız,
çizgimiz, tarihimiz, geleceğimiz olması da burada,
bunlarda somutlanır.

Demek ki, yaratılmış bir örgüt olarak, varolan
bir ideoloji olarak, stratejilerimiz ve taktiklerimiz
olarak, Dayı bizimle olmaya devam etmektedir.

Dayı olmak, ideolojiyi, stratejiyi kararlılıkla sa-
vunmak ve hayata geçirmektir. Dayı olmak, örgütü
güçlendirmektir.

Dayı'yı geleceğe taşımanın anlamı devrim yü-
rüyüşünü sürdürmek, bu yürüyüşü zafere ulaştır-
maktır.

Şehitlerimize, önderlerimize seslenirken, "**ülke-
mizin en büyük meydanlarına sizin isimlerinizi
vereceğiz**" demek onları geleceğe taşımanın en ya-
lın ve güçlü ifadelerinden biridir. Çünkü bu vaat,
aslında sadece bir meydana bir ismi vermeyi değil,
**o meydanı, o meydanın yer aldığı şehri, o şehrin
bulunduğu ülkeyi, devrim adına zaptedebilmek-
tir**. Bu yalın söz, devrim ve iktidar iddiasını içerdi-
ği için bu kadar güçlü ve bu kadar gerçektir.

Yoldaşlar!

Dayı olmak, kuşatmalar, ihanetler, sapmalar
karşısında dimdik devrim yürüyüşünü sürdürmeye
devam edebilmek demektir. Kuşatmaları yarıp, sta-
tükoları parçalayabilmek demektir. Büyük kayıpla-
rın verildiği anlarda, bayrağı daha yükseğe kaldır-
arak, atılımlarla yürüyebilmek demektir.

Kuşku yok ki, devrim mücadelesini sürdürdü-
ğümüz sürece, zafere kadar, çok çeşitli sapmalarla,
kuşatmalarla, ihanetlerle karşı karşıya kalacağız.
"**Dayı biziz**" diyebilmek, bunlarla karşılaştığımız-
da, **Dayı gibi** davranabilmektir. Bu ise, kendimizi

böyle bir bakış açısıyla eğitmek ve donatmaktan geçer. Yani mesele, sapmalar, kuşatmalar, ihanetler karşımıza çıktığında **“anlık”** alınacak bir tavır değildir. O tavırlar, bir sonuçtur, uzun yılların ve birikimlerin sonuçlarıdır. Eğer kendimizi eğitmezsek, donatmazsak, önderliğimizin, tarihimizin tecrübelerine, Marksizm-Leninizmin ilkelerine vakıf olamazsak, “o an”lar geldiğinde, o tür durumlar karşımıza çıktığında, doğru tavır almamız, doğru yanda olmamız, bir anlamda tesadüflere kalmıştır.

Eğer kendimizi **“Dayı gibi”** olmak için eğitmez ve donatmazsak, o tarihsel anlarda, yanlış tarafta yer almak da hiç uzak bir ihtimal değildir. Şunu hiçbir kadromuz, militanımız unutmamalıdır ki, kimse, devrim mücadelesine katılırken, sapmaların, ihanetlerin, komploların içinde yer almayı düşünmüyor; ama çok çeşitli yetersizliklerin sonucunda o noktaya savrulunabiliyor.

Düşünün, devrimci hareketin saflarında pekala kahraman olabilecek insanlar, darbecilik ihanetinin elinde ihanetin askerleri olabildiler. Bataklığa battılar. Büyük Direniş sürecinde kahramanlıklar ve ihanetleri birlikte yaşadık. Ölüm orucu şehidimiz Haydar Başbağ yoldaşımızın dediği gibi, *“Tereddütle ihanet arasındaki çizgi sanıldığı kadar kalın değildir.”* Bu çizgiyi **kalınlaştırmamanın** elbette bir yolu var. Tereddütlere, zaafılara, zayıflıklara yol açan yanlarımızın üzerine gittikçe, bu çizgi kalınlaşır.

Eksikliklerimizin üzerine gitmemek, zaafılarımızı masumlaştırmak, yetersizliklerimizi kanıksamak, disiplinsizliklerimizi dayatmak, statüleştirme, tüm bunlar, aradaki o çizgiyi incelttikçe inceltir. Zaafılarımızı mazur ve masum görmeye başlamak, devrimciliğimizde karşı-devrimin sızabileceği gedikler açmak demektir. Dayı gibi olmak, devrimle düzen arasındaki çizgiyi kalınlaştırmaktır. O, siyasette, direnişte, yaşamında, hep kalın çizgilerin sahibi oldu.

Her devrimcinin kendini sürekli eğitmesi, geliştirmesi, kendi muhasebesini süreklileştirmesi, işte bu açıdan zorunludur. İşte bu anlamdadır ki “Dayı bizi” demek, içi çok dolu bir tahahhüttür.

Mahir ve Dayı, çok güç koşullarda üstlendiler önderlik misyonunu. Mahir, ihtilalci bir mücadele ve gelenekler anlamında kendilerinden önce hemen hiçbir şeyin olmadığı bir ortamda yarattı bütün bunları. Dayı, eskilerin ortalığa hükmettiği, he-

men hiçbir kadrosal birikimin, mücadeleyi sürdürmek için gerekli tüm diğer olanakların olmadığı bir ortamda THKP-C’yi sürdürme misyonunu üstlendi. Bize bıraktıkları miras o zorlu koşullarda yaratıldı. Bu anlamda, onların öğrencileri olarak bizim işimiz daha kolaydır. Bize düşen bu mirası sahiplenmektir.

Yoldaşlar! biz, tarihimiz boyunca, **“söylediğini yapan, yaptığını savunan”** bir hareket olmakla onur duyduk. Bu, bizi biz yapan en temel özelliklerden biridir. Her Parti-Cepheli de böyle olmalıdır.

Türkiye ve dünya solunda, her türlü riyakarlığın, istismarın karşısında olduk. Özellikle de dünya ve ülkemiz devriminin önderlerine yönelik riyakarlıkları ve istismarı, tereddütsüz ve açıkça mahkum ettik. Bu kabul edilemezdi çünkü. Bu, devrimin önderlerine karşı yapılabilecek en büyük saygısızlıktı. Bir önderliğin çizdiği devrimci stratejinin, onun geliştirdiği devrimci politikaların, onun önderliğinde yaratılan geleneklerin terkedildiği noktada, **“izindeyiz”, “yaşatıyoruz”, “geleceğe taşıyoruz”** sözlerinin hiçbir hükmü yoktur.

Devrimci Yol, Mahir Çayan’ın formüle ettiği Türkiye Devriminin Yolu’nu, Parti-Cephe’nin anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim stratejisini terkettiği için, **“Devrimci Yolumuz Çayanların Yoludur”** sloganının hiçbir anlamı yoktu. Nitekim, olmadığı tarih içinde çok daha açık ortaya çıktı. Legalizmin bataklığında siyaset yapılırken, kongre salonlarına asılan Mahir resimleri, kabul edilemez bir riyakarlık ve istismar değil midir? Silahla, dağla, onların sürdürdüğü anti-emperyalist mücade-

Bir önderliğin çizdiği devrimci stratejinin, onun geliştirdiği devrimci politikaların, onun önderliğinde yaratılan geleneklerin terkedildiği noktada, ‘izindeyiz’, ‘yaşatıyoruz’, ‘geleceğe taşıyoruz’ sözlerinin hiçbir hükmü yoktur.

Önderleri yaşatmak, onları geleceğe taşımak, bu yüzdendir ki, onların çizgilerinden, yarattıkları geleneklerden ve değerlerden ayrı düşünülemez.

leyle hiçbir ilgileri kalmamışken, Denizler üzerinden siyaset yapmak böyle bir şey değil midir?

Gorbaçov'un kapitalist restorasyona kapı aralayan Glasnost (açıklık) ve Prestroyka (yeniden yapılanma) politikalarını uygulamaya başlarken bunu halka ve dünya soluna **"Yolumuz Ekimlerin Yolu-dur"** diye sunması da bir riyakarlık ve istismardan başka bir şey değildi. Ekimle, Lenin'le bir ilgisi yoktu Gorbaçov'un, ama ihaneti gizlemek için elindeki bayrağa Ekim'i koymuştu.

Çin'de Mao'nun herşeyi reddedildiği halde, hala Mao'nun resimlerini asmak, hala her yere kızıl bayraklar asmak da aynı türden bir riyakarlık ve istismardır.

Önderleri yaşatmak, onları geleceğe taşımak, bu yüzdendir ki, onların çizgilerinden, yarattıkları geleneklerden ve değerlerden ayrı düşünülemez. O **bağ koparıldığında**, geriye içi boş bir **"yaşatma"** söylemi, içi boş bir **"izindeyiz"** lafzı kalır.

"Dayı bizim" deyip, bunun gereğinin yapılmasını, Dayı olmanın soyut, belirsiz bir biçimde bırakılmasını kabul edemeyiz. Bu, **"söylediğini yapan, yaptığını savunan"** bir gelenekle bağdaştırılamaz.

Dayı'yla ilgili pek çok siyasal değerlendirmeler ve anılar yayınlandı.

Dayı olmak, nedir, bunun cevabı o yazılar içinde genişçe açılmıştır. **"Dayı bizim"** iddiasını adım adım gerçekleştirmek, orada anlatılanları önümüze **hedef olarak** koymaktır. Burada hepsini sıralayamayız elbette. Ama onlarda, sözü edilen siyasal değerlendirmeler ve anılarda, nasıl bir Dayı resmedildiğine iyi bakmalı tüm insanlarımız.

Orada resmedilen bir **"süper insan"** değildir. Orada resmedilen **"olağanüstü güçlere"** sahip biri değildir. Ve hatırlayacak olursanız, devrimciliğin **"süper insanların işi"** gibi görülmesi ve gösterilmesi, Dayı'nın en çok eleştirdiği yaklaşımlardan biriydi. Evet, Dayı'yı anlatan o resimde **"süper insan"** yok, ama cüretle, emekle, disiplinle, fedakarlıkla, 24 saatini devrim için yaşamakla anlatılan, her anında devrimin tüm meselelerini, hareketin tüm insanlarını düşünmeye yoğunlaşan bir insan vardır. Onyıllardır düzen içi hiçbir yaşamı olmayan bir insan vardır.

Ayrıntılara inildiğinde, günlük yaşamımıza, birim ve alanlardaki günlük faaliyetlerimize dair sa-

yısız öğretici örnek bulabiliriz o resimde. Dayı olmayı, Dayı'yı yaşatmayı, Dayı bizim demeyi, ne olduğu, nerede ne yapacağı belirsiz bir **"önder"** olma misyonu sınırlayıp, Dayı'nın devrimci yaşamındaki **somutlukları yok saymak**, daha en baştan Dayı bizim iddiasının içini boşaltır.

Genç kadrolara güvendir Dayı. Her alandaki yöneticilerimiz, sorumlularımız, kendi alanlarındaki genç insanlara güvenecekler... Hareketin oluşum sürecini hatırlayın; ilk oluşturulan merkezi yapıya dair **"geleceği belirsiz de olsa bir merkezi organizasyon oluşturmak"**tan söz eder. Dikkat edin; sözü edilen hareketin ülke çapındaki merkezi organizasyonudur.

Bir Dayı'nın yaptığına bakalım; bir de bulunduğu alanda, birimde **"adam yok"** diyerek komite oluşturmaktan kaçınan, kolektif çalışma yerine bireysel iş yapmayı tercih eden kadrolarımızı. Dayı gibi olmak, komiteleşmek, kolektif çalışma ve denetim mekanizmalarını oluşturmaktır.

Dayı güvendir. Eksiklikleri, zaafı olan bir çok insanımıza güvenmiş, onlara sorumluluklar, çok özel görevler verebilmiştir. Bu aslında, Dayı'nın **kendine güvenidir**.

Dayı, ateş altında en başta yürümektir. Dayı, koyduğu kuralları en başta önderlerin, yöneticilerin uyması demektir. Dayı'nın kendini **"muaf"** saydığı hiçbir disiplin kuralı, davranış kuralı yoktur. 38 yıllık proleter yaşamın sahibi olan Dayı, **"şunu yapmakla bana bir şey olmaz"** dememiştir hiçbir gün. Dayı gibi olmanın köşe taşları var bu yaklaşımlarda: En büyük bedelleri ödemeye en başka sorumlularımız hazır olmalıdır. En büyük fedakarlıkların, en çok disiplinli olmanın, en başta o olandaki yöneticilere, sorumlulara düştüğü unutulmalıdır.

Bunları sadece örnek olması bakımından aktardık, değilse, belirttiğimiz gibi, bir çok konuda aktarabileceğimiz bir çok yan var. Bütün bunları kendi pratiğimize uygulamak elbette bir anda olabilecek bir şey değildir. Burada önemli olan tüm Partili, Cephe yoldaşlarımızın bunları, ulaşmaları gereken hedefler olarak önlerine koymalarıdır. **Yüzlerce, binlerce Parti, Cephe kadrosunun, militanının Dayı gibi olmaya yöneldiği bir hareket**, kuşku yok ki, çok büyük bir dinamizm kazanacak, hayatın çeşitli alanlarındaki boşluklar, büyük bir hızla doldurulacak, taraftarlarımız kadro olma,

kadrolarımız yöneticilerimiz olma yoluna gireceklerdir.

Parti onu anlattığı bildiride diyordu ki; **“diren-mek, sorun çözmek, ve savaşmak; denilebilir ki, bütün yaşamı bunlarla doludur.”**

Direnmek, sorun çözmek, savaşmak.

Yalnız çıplak düşmanla bir savaş değildir burada sözü edilen. **Devrimi engelleyen, yavaşlatan HER ŞEYLE savaştır.** Ve bu, Dayı gibi olmanın köşe taşlarından bir başkasıdır.

Her devrimci, devrimi yavaşlatan herşeyle, her-kesle savaşmalıdır. Her devrimci, bulunduğu yerde sorun yaratan değil, çözen olmalıdır.

Dayı olmak, kendini dünya halklarının kurtuluşuna, vatanımızın bağımsız, halkımızın özgür olmasına adamaktır.

Ama Dayı olmak, esas olarak, **tüm bunları pratiğinde, yaşamında somutlamaktır.** Değilse, bu **büyük lafları** söylüyor ve fakat yaşamımızı buna uyduracak **küçük adımları** bile atmıyorsa, o takdirde ancak sadece sözü özüne uymayan lafazanlar olunabilir.

Dayı'nın yaşamının her gününü, her anını belirleyen bir “adanmışlıktır”. Yoğunlaşması, şaşmaz düzenliliği, disiplini, bunun sonucudur. Yoğunlaşmak, soyut bir olgu değildir; **sorumluluktur** en başta. Sorumluluk duyan yoğunlaşır. **Duyarlılıktır.** Duyarlı bir beyin, devrimin, hareketin, yoldaşlarının herşeyine dikkat kesilir.

İdare-i maslahatçılık, statükoculuk, hiçbir zaman onun yaşamının, yöntemlerinin bir parçası ol-

Devrim yürüyüşümüzde atılan her adımın coşkusunu yaşamıyorsa ve devrim yürüyüşümüzü zayıflatan her şeye karşı öfke duymuyorsa, orada bir sorun vardır. Dayı gibi olmak, yaşamının her anında o heyecanı yaşamak, söz konusu sorunun çözümündeki çıkış noktasıdır.

Statükolar, devrimciliği öldürür. İdare-i maslahatçılık, başka bir deyişle, kendimizin, yanımızdaki yoldaşlarımızın eksiklikleriyle, zaaflarıyla çatışmamak, devrimciliği çürütür.

madı. İşte Dayı gibi olmak için atılacak adımlardan biri daha; bulunduğumuz alanda, statükolarımızı sorgulayarak başlayabiliriz.

Dayı, hiç eksilmeyen bir devrim heyecanıdır. İdeolojik, politik, örgütsel her şey aslında o heyecanda toplanır. O heyecanı duymayan devrimcilik yapamaz. O heyecandır ki; oligarşiye karşı mücadeleden atılan en küçük bir adımda, karşı-devrime vurduğumuz en küçük bir darbeye coşkuyla dola-rız, ve o heyecandır ki, olumsuzlukları asla kabul etmememizi sağlar.

Devrim yürüyüşümüzde atılan her adımın coşkusunu yaşamıyorsa ve devrim yürüyüşümüzü zayıflatan her şeye karşı öfke duymuyorsa, orada bir sorun vardır. Dayı gibi olmak, yaşamının her anında o heyecanı yaşamak, söz konusu sorunun çözümündeki çıkış noktasıdır.

Statükolar, devrimciliği öldürür. İdare-i maslahatçılık, başka bir deyişle, kendimizin, yanımızdaki yoldaşlarımızın eksiklikleriyle, zaaflarıyla çatışmamak, devrimciliği çürütür. Çürümenin nereden başlayıp nereden geliştiğini farkedemeyiz bile. Bunun önünü kesebilmenin yolu, Dayı'nın çok sık kullandığı bir deyimle, hiçbir eksikliği, zaafı masum görmemektir geçer.

Yoldaşlar! Dayı'nın şehitliğinin ardından demiştik ki, “onun devrimci yaşamı nezdinde devrimcilik yeniden tanımlanacaktır.”

Kadrolarımız, taraftarlarımız, “Dayı biziz” iddiasının içini doldurmaya buradan başlayabilirler. Kendi devrimciliklerini, Dayı'nın devrimci yaşamı nezdinde gözden geçirip, varolanla olması gerekenin muhasebesini yapıp, bu muhasebenin sonucuna göre kendilerine hedefler koymalıdır.

Dayı gibi olmak derken, bir çok şey sıralanabilir ama aslında bunu söylerken, aynı zamanda alabildiğine sade ve yalın bir şey söylemiş oluyoruz: **Dayı gibi olmak, devrimci olmaktır.**

Bu kadar. Bu, **“devrim için savaşmayana sosyalist denmez”** tanımındaki kadar sade bir sosyalistlik tanımıdır.

Devrimcileşebildiğimiz ölçüde geleceğe taşıyabiliriz Dayı'yı.

Dayı gibi olabildiğimiz ölçüde, onu geleceğe taşıma sözünü tutabiliriz.

Onun adı Kevser Mırzak'tı.

Ankara'da Kurtuluş

Mahallesi'ndeki bir evde

katlettiler onu. Ama teslim

alamadılar. Katliamcıların

kurşunlarına ve bombalarına

sloganlarıyla ve silahıyla cevap verdi.

Bir halk kurtuluş savaşçısını fiziki olarak

kaybederken, onun mirasıyla güçlendik.

Kevser Mırzak, DHKC savaşçılarının,

halkın bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm

mücadelesinin öncülerinin teslim

alınamayacağını kuşatma altında

bir kez daha tüm dünyaya

göstermiştir. Onun teslim alınamazlığı,

devrimci hareketimizin

ideolojik gücüdür.

Devrim iddiası ve

kararlılığımızdır.

İddiamızı ve

yürüyüşümüzü

Kevserlerle

sürdürüyoruz.

Umudun Kızı

Ankara'nın havası soğuktur

Ayazı kemiklere işler

Üşür kondularda çocuklar

Dişleri birbirine vurur

Ankara'nın çocukları aç

Ekmeğe, şekere, sevgiye...

Ama bir gün;

Gelecek

geldiğinde yani

Ankara'da da açacak hayat

Gül gibi

ve hasret kalmayacak çocuklar

Ne ekmeğe / Ne şekere / Ne sevgiye

Ankara'ın kışı soğuktur

Ayaz mı ayaz

Varsın öyle olsun / Ne çıkar

Çatarız yüreklerimizi birbirine

Ve içimiz ısınır

Umudun Kızı'nın ezgisiyle

**Dayı, bizim kararlılığımız, iddiamız,
çizgimiz, tarihimiz, geleceğimizdir...
Geleceğe biz taşıyacağız...**

Söz veriyoruz!

Bayrağı devraldık önder yoldaşımızdan. Bayrak, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için devrim yürüyüşünün bayrağıdır. Bayrak, silahlı propagandayı temel alan bir devrimci stratejinin, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'nin bayrağıdır.

Bu bayrağı taşımak kolay değildir.

Bu bayrağı, Dayı'nın Mahir'den devraldığı ve Dayı'nın bize devrettiği gibi lekesiz taşımak, devrim kervanının önünde kesintisiz dalgalanmasını sağlamak, kolay değildir.

Ama biz, Dayı'yı şehit verdiğimiz gün, bu göreve talip olduk. **"Dayı biziz"** diyerek talip olduk. **"Onsuz ama onunla yürümeye devam edeceğiz"** diyerek talip olduk. **"Yaşatacağız!"** dedi. **Kılavuzumuz** olmaya devam edecek dedik. Tek bir kelimemizin, tek bir sözümüzün altı boş kalmamalıdır.

Söz veriyoruz.

Savaşı büyütecek, devrimi geliştireceğiz.

Sözümüzün altını dolduran, Marksizm-Leninizmdir.

Sözümüz, güvencesini, dünya halklarının bastırılmayan, sindirilemeyen, yokedilemeyen kurtuluş mücadelelerinden almaktadır.

Sözümüz, güvencesini THKP-C'den devraldığımız anti-emperyalist, anti-oligarşik devrim stratejisinden almaktadır.

Sözümüz gücünü, 600'e yakın şehidimizden, şehitlerimizin yarattığı geleneklerden almaktadır.

Söz vermek, **ahlaki anlamda da, siyasi anlamda da büyük bir yükümlülük altına girmektir.** Bu yükümlülüğün altına giriyoruz.

Bir parti, daha programını ilan ederken bu yükümlülüğün altına girmiş demektir. Çünkü, program, partinin sözüdür. Bu söz, Dayı'nın önderliğinde verilmiştir halkımıza. Dolayısıyla, biz şimdi Dayı'ya yeniden söz veriyoruz derken, gerçekte onunla birlikte halkımıza verdiğimiz sözü üstlenmeye devam edeceğimizi tarih ve halkımız önünde bir kez daha ilan etmiş oluyoruz.

Yoldaşlar! Dayı bizim!

Bu iddiayla taşıyacağız Dayı'yı geleceğe.

Önderimizi yaşatmak, geleceğe taşımak, "Dayı biziz" demekle başlar. Ama yetmez.

"Dayı'nın öğrettiği gibi" yöneticiler, "Dayı'nın öğrettiği gibi" kadrolar, "Dayı'nın öğrettiği gibi" militanlar ve savaşçılar olmayı hedef olarak koymalıyız önümüze.

"Dayı biziz" demek, büyük bir iddiadır.

"İşte o burada" demek, büyük bir iddiadır.

İddialı olmak iyidir ve gereklidir. Ancak iddialı olmaktan daha önemli olan, iddiamızın içeriğini doldurmaktır. Ters, yani iddianın içeriğini doldurmamak, kişisel olarak da, örgüt olarak da, sınıflar mücadelesinde inandırıcılığımızı kaybetmektir.

İddialı olacağız ve iddiamızın içeriğini dolduracağız. Örgüt olarak hiçbir zaman boş iddiaların sahibi olmadık. Hiçbir Partili, Cepheli de boş iddiaların sahibi olmamalıdır. Örgüt olarak bir şeyi yapma iddiasını ortaya koyduysak, onu yapmak için gücümüzü sonuna kadar zorladık...

Devamı 67. Sayfada